

Številka: 007-67/2020

Ljubljana, dne 22. 6. 2020

EVA 2020-2030-0005

GENERALNI SEKRETARIAT VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE

Gp.gs@gov.si

ZADEVA: Predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu (EVA 2020-2030-0005) – skrajšani postopek

1. Predlog sklepov vlade:

Na podlagi drugega odstavka 2. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13, 47/13 – ZDU-1G, 65/14 in 55/17) je Vlada Republike Slovenije naseji dne.....sprejela naslednji:

SKLEP

Vlada Republike Slovenije je določila besedilo Predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu (EVA 2020-2030-0005) in ga pošlje Državnemu zboru Republike Slovenije v obravnavo po skrajšanem postopku.

dr. Božo Predalič
GENERALNI SEKRETAR

Prejmejo:

- Državni zbor Republike Slovenije,
- Ministrstvo za pravosodje,
- Ministrstvo za finance,
- Služba Vlade RS za zakonodajo,
- Vrhovno državno tožilstvo RS,
- Državnotožilski svet.

2. Predlog za obravnavo predloga zakona po nujnem ali skrajšanem postopku v državnem zboru z obrazložitvijo razlogov:

Vlada Republike Slovenije predlaga, da se predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona

o državnem tožilstvu (ZDT-1D) v Državnem zboru Republike Slovenije obravnava po skrajšanem postopku skladno s prvim odstavkom 142. člena Poslovnika Državnega zbora, saj gre za manj zahtevne uskladitve s pravom Evropske unije (postopek predlaganja kandidatov za imenovanje nacionalnega predstavnika v Eurojustu, njegovega namestnika in pomočnika). Vse normative spremembe in dopolnitve se predlagajo zaradi potrebne prilagoditve veljavnega zakona k novi Uredbi Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. novembra 2018 o Agenciji Evropske unije za pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah (Eurojust) ter nadomestitvi in razveljavitvi Sklepa Sveta 2002/187/PNZ (UL L št. 295 z dne 21. 11. 2018, str. 138; v nadaljnjem besedilu: Uredba 2018/1727/EU). Predlagane spremembe in dopolnitve so z namenom, da se izpolnijo obveznosti do EU nujne, tudi z vidika nemotenega delovanja države ter njenih institucij.

Predlagane spremembe in dopolnitve so manj zahtevne in ne posegajo v notranjo sistemsko ureditev državnega tožilstva, temveč jo dopolnjujejo. Spreminjajo in dopolnjujejo zgolj tiste dele Zakona o državnem tožilstvu (ZDT-1), kjer je to potrebno zaradi prilagoditve Uredbe 2018/1727/EU, ki spreminja dosedanjo organiziranost Eurojusta. Podaljšuje se mandat nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika ter na novo določa postopek imenovanja hkrati pa se poudarja primarna narava Uredbe 2018/1727/EU tudi za vprašanja organizacijsko-statusne narave nacionalnega predstavnika, namestnika oziroma pomočnika.

Poleg navedenega se s predlogom odpravljajo nekatere manj zahtevne nepravilnosti, ki jih je pri izvajanju in evidentiranju pripravljenosti in dežurstva državnega tožilstva ugotovilo Računsko sodišče z določitvijo zakonske podlage za delovnopravno ureditev sodelovanja državnotožilskega osebja pri opravljanju nujnih procesnih dejanj, z redakcijskimi popravki pa se odpravljajo manjša terminološka razhajanja, ki so posledica normativnih sprememb oziroma nesistemske rešitve, ki so v nasprotju z namenom posamezne zakonske določbe.

Z namenom zagotavljanja učinkovitega izvajanja enotne politike pregona se s predlogom zakona krepí odgovornost vodje državnega tožilstva tako, da se veljavna ureditev v 169. členu ZDT-1 dopolni z obveznostjo predložitve osnutka akta v sopodpis vodji državnega tožilstva vselej pred odločitvijo državnega tožilca o zavrženju ovadbe za kaznivo dejanje, za katero je v zakonu predpisana kazen zapora več kot tri leta. Za osnutke zavrženja ovadb za kaznivo dejanje, za katero je v zakonu predpisana kazen zapora več kot osem let, se predvideva odločitev vodje še z dvema državnima tožilcema.

Glede na navedeno Vlada Republike Slovenije meni, da so izpolnjeni pogoji za obravnavo Predloga ZDT-1D po skrajšanem zakonodajnem postopku, zato predlaga, da Državni zbor predlog zakona obravnava na septembrski redni seji.

3.a Osebe, odgovorne za strokovno pripravo in usklajenost gradiva:

- mag. Liljana Kozlovič, ministrica za pravosodje,
- Zlatko Ratej, državni sekretar, Ministrstvo za pravosodje
- Matic Zupan, državni sekretar, Ministrstvo za pravosodje
- mag. Evelin Pristavec Tratar, generalna direktorica Direktorata za organizacijsko zakonodajo in pravosodno upravo, Ministrstvo za pravosodje
- mag. Bojana Vogrinec, sekretarka v Sektorju za Organizacijsko zakonodajo, Ministrstvo za pravosodje

3.b Zunanji strokovnjaki, ki so sodelovali pri pripravi dela ali celotnega gradiva:

Pri pripravi dela ali celotnega gradiva zunanji strokovnjaki niso sodelovali.

4. Predstavniki vlade, ki bodo sodelovali pri delu državnega zbora:		
<ul style="list-style-type: none"> – mag. Liljana Kozlovič, ministrica za pravosodje, – Zlatko Ratej, državni sekretar, Ministrstvo za pravosodje – Matic Zupan, državni sekretar, Ministrstvo za pravosodje – mag. Evelin Pristavec Tratar, generalna direktorica Direktorata za organizacijsko zakonodajo in pravosodno upravo, Ministrstvo za pravosodje 		
5. Kratek povzetek gradiva:		
<p>Cilj predlaganih rešitev je doseči skladnost, zakonitost in izvršljivost Uredbe 2018/1727/EU v slovenskem pravnem redu ter enotno uporabo in interpretacijo zakonskih določb v praksi. Da bi pri izvajanju zakona dosegli dosledno upoštevanje nacionalnega pravnega reda ter učinkovitost načela pravne države in pravne varnosti, je treba nujno:</p> <ul style="list-style-type: none"> – prilagoditi veljavne določbe ZDT-1 tako, da ne bodo v nasprotju z vsebino Uredbe 2017/1939/EU, – odpraviti nepravilnosti, ki jih je pri izvajanju in evidentiranju pripravljenosti in dežurstva državnega tožilstva ugotovilo Računsko sodišče, – določiti zakonske podlage za delovnopravno ureditev sodelovanja državnotožilskega osebja pri opravljanju nujnih procesnih dejanj, – okrepiti vlogo vodje državnega tožilstva pri zagotavljanju učinkovitosti in enotnosti pregona, – redakcijsko odpraviti anomalije, ki so posledica normativnih sprememb oziroma odpraviti nesistemske rešitve, ki so v nasprotju z namenom posamezne zakonske določbe ter – odpraviti terminološka razhajanja. 		
6. Presoja posledic za:		
a)	javnofinančna sredstva nad 40.000 EUR v tekočem in naslednjih treh letih	NE
b)	usklajenost slovenskega pravnega reda s pravnim redom Evropske unije	NE
c)	administrativne posledice	NE
č)	gospodarstvo, zlasti mala in srednja podjetja ter konkurenčnost podjetij	NE
d)	okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki	NE
e)	socialno področje	NE
f)	dokumente razvojnega načrtovanja: nacionalne dokumente razvojnega načrtovanja razvojne politike na ravni programov po strukturi razvojne klasifikacije programskega proračuna razvojne dokumente Evropske unije in mednarodnih organizacij	NE
7.a Predstavitev ocene finančnih posledic nad 40.000 EUR:		
/		

I. Ocena finančnih posledic, ki niso načrtovane v sprejetem proračunu				
	Tekoče leto (t)	t + 1	t + 2	t + 3
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) prihodkov državnega proračuna	0,00	0,00	0,00	0,00
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) prihodkov občinskih proračunov	0,00	0,00	0,00	0,00
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) odhodkov državnega proračuna	0,00	0,00	0,00	0,00
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) odhodkov občinskih proračunov	0,00	0,00	0,00	0,00
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) obveznosti za druga javnofinančna sredstva	0,00	0,00	0,00	0,00
I. Finančne posledice za državni proračun				
I.a Pravice porabe za izvedbo predlaganih rešitev so zagotovljene:				
Ime proračunskega uporabnika	Šifra in naziv ukrepa, projekta	Šifra in naziv proračunske postavke	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
Vrhovno državno tožilstvo RS	Sredstva za obračun deviznih plač nacionalnih članov v Eurojust	3054		
Posamezna državna tožilstva	Skupni ukrep 4411-20-003	Vsako državno tožilstvo, kot samostojni proračunski uporabnik ima svojo proračunsko postavko		
SKUPAJ			0,00	
II.b Manjkajoče pravice porabe bodo zagotovljene s prerazporeditvijo:				
Ime proračunskega uporabnika	Šifra in naziv ukrepa, projekta	Šifra in naziv proračunske postavke	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
SKUPAJ				
II.c Načrtovana nadomestitev zmanjšanih prihodkov in povečanih odhodkov proračuna:				

Novi prihodki	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
SKUPAJ		
<p>OBRAZLOŽITEV: Ocena finančnih posledic, ki niso načrtovane v sprejetem proračunu / Finančne posledice za državni proračun / II.a Pravice porabe za izvedbo predlaganih rešitev so zagotovljene: / II.b Manjkajoče pravice porabe bodo zagotovljene s prerazporeditvijo: / II.c Načrtovana nadomestitev zmanjšanih prihodkov in povečanih odhodkov proračuna: /</p>		
<p>7.b Predstavitev ocene finančnih posledic pod 40.000 EUR:</p> <p>Sredstva za plače nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika ter pomočnika so zagotovljena v proračunu Republike Slovenije. Plača nacionalnega predstavnika, namestnika in pomočnika je določena z Uredbo o plačah in drugih prejemkih javnih uslužbencev za delo v tujini (v nadaljnjem besedilu: uredba) in ni vezana na dosežen državnotožilski naziv. Za čas dela v tujini prejemajo plačo za delo v tujini, v tem času pa so upravičeni do zneska, ki ustreza višini akontacije dohodnine in prispevkov delojemalca za socialno varnost, obračunanih od plače, ki bi jo prejeli za delo v Republiki Sloveniji (4. in 7. člen uredbe).</p> <p>Ker ZDR-1 delo v manj ugodnem delovnem času že ureja, medtem ko institut pripravljenosti (enako velja za dežurstvo) na ravni javnega sektorja ni enotno opredeljen, predlagamo ureditev instituta pripravljenosti primerljivo ureditvam kot izhajajo iz nekaterih drugih področnih zakonov, vključno z določitvijo neposredne podlage za plačilo opravljenega dela in pripravljenosti v okviru enotnega plačnega sistema (ZSPJS). Na ta način bi glede na to, da javni uslužbenci v okviru aktivnega sodelovanja pri opravljanju nujnih procesnih dejanj, delo opravljajo z enako intenzivnostjo kot v rednem delovnem času, zagotovili tudi njihov ustrezen plačni položaj. Sodelovanje v obliki dežurstva upošteva določbo šestega odstavka 32. člena ZSPJS je namreč nižje ovrednoteno iz naslova nižje osnove za obračun dodatka in nižje višine izplačanega dodatka za opravljeno delo. Slednje glede na podatke iz Analize plač v javnem sektorju za leto 2018 (dokument št. 0100-647/2019/1, 30. 8. 2019, objavljen na spletni strani Ministrstva za javno upravo) tudi ne bi predstavljalo odstopa od siceršnje višine tovrstnih izplačil pri ostalih neposrednih proračunskih uporabnikih. Upošteva vsebino navedene analize je namreč pri neposrednih uporabnikih proračunov delež izplačil za dežurno delo znašal slaba 2 % vseh izplačil, namenjenih za dežurno delo, ki se izplačuje le na področju pravosodja (pri tem velja posebej izpostaviti, da določba šestega odstavka 32. člena ZSPJS, ki določa plačila v času dežurstva, za pravosodne funkcionarje ne velja).</p> <p>Vrhovno državno tožilstvo je na letni ravni ocenilo, da bodo finančne posledice za na novo predlagano ureditev 45. in 137.a člena Zakona o državnem tožilstvu (vštevaje časa porabljenega za prihod kraj, kjer se opravljajo nujna procesna dejanja ter čas povratka), za vsa prvostopenjska državna tožilstva znašale 22.550 evrov za državne tožilce ter 1.000 evrov za</p>		

javne uslužbenke (javni uslužbenci izjemoma sodelujejo pri opravi nujnih procesnih dejanj), skupaj bo imel predlog zakona iz tega naslova 23.550 evrov finančnih posledic za državni proračun.	
8. Predstavitev sodelovanja z združenji občin: /	
Vsebina predloženega gradiva (predpisa) vpliva na: pristojnosti občin, delovanje občin, financiranje občin.	NE
Gradivo (predpis) je bilo poslano v mnenje: Skupnosti občin Slovenije SOS: NE Združenju občin Slovenije ZOS: NE Združenju mestnih občin Slovenije ZMOS: NE Predlogi in pripombe združenj so bili upoštevani: / Bistveni predlogi in pripombe, ki niso bili upoštevani: /	
9. Predstavitev sodelovanja javnosti:	
Gradivo je bilo predhodno objavljeno na spletni strani e-Demokracija.	DA
Datum objave: 22. 5. 2020 V razpravo so bili vključeni: Vrhovno državno tožilstvo, Državnotožilski svet, Društvo državnih tožilcev Slovenije in Sindikat delavcev v pravosodju. Dne 18. 11. 2019 je bil opravljen sestanek s predstavniki Ministrstva za javno upravo glede možnih rešitev normativnega urejanja sodelovanja državnotožilskega osebja pri delu v dežurni službi državnega tožilstva in ureditve plačila za opravljeno delo v okviru enotnega plačnega sistema za javni sektor. Dne 11. 12. 2019 je bil izveden sestanek s predstavniki Vrhovnega državnega tožilstva Republike Slovenije Z namenom izmenjave strokovnih stališč glede nakazane rešitve za potrebe nadaljnje priprave strokovnega gradiva je bil dne 8. 1. 2020 izveden sestanek s predstavniki Sindikata delavcev v pravosodju. Dne 28. 2. 2020 je bilo gradivo delovnega osnutka zakona posredovano v strokovno usklajevanje Vrhovnemu državnemu tožilstvu, Državnotožilskemu svetu, Društvu državnih tožilcev Slovenije in Sindikatu delavcev v pravosodju.	

Gradivo delovnega osnutka predloga zakona je bilo v strokovnem usklajevanju dne 3. 3. 2020 posredovano tudi Ministrstvu za javno upravo in Računskemu sodišču.

Vsebina predloga zakona je bila strokovno usklajevana s podajo pisnih pripomb Vrhovnega državnega tožilstva (dopis št. VDT-Tu-10-1/2/2020/25 z dne 3. 4. 2020), Državnotožilskega sveta (dopis št. Dts. 68/2020-3 z dne 25. 3. 2020) in Ministrstva za javno upravo (dopis št. 007-110/2020/2 z dne 27. 3. 2020). Besedilo predloga zakona pa je bilo strokovno usklajevano tudi na sestanku dne 14. 5. 2020 s predstavniki Vrhovnega državnega tožilstva, Državnotožilskega sveta in Društva državnih tožilcev Slovenije ter dne 18. 5. 2020 s predstavniki Ministrstva za javno upravo.

V ponovno strokovno usklajevanje je bilo gradivo dne 25. 5. 2020 posredovano v mnenje:

- Vrhovnemu državnemu tožilstvu RS,
- Državnotožilskemu svetu,
- Društvu državnih tožilcev.

V ponovnem strokovnem usklajevanju so pripombe podali:

- Vrhovno državno tožilstvo, dopis št. VDT-Tu-10-1/2/2020/44 z dne 1. 6. 2020, dopisom št. VDT-Tu-10-1/2/2020/46 z dne 2. 6. 2020 in dopisom VDT-Tu-10-1/2/2020/48 z dne 3. 6. 2020.
- Nacionalna člana v Eurojustu z dopisom z dne 27. 5. 2020.
- Državnotožilski svet z dopisom št. Dts 68/2020-17 z dne 5. 6. 2020.

Pripombe v delu, ki se nanašajo na ex lege pridobitev višjega naziva ob imenovanju za nacionalne člana v Eurojustu, pripombe, ki se nanašajo na možnost podaljšanja mandata nacionalnega predstavnika v Eurojustu in pripombe, ki se nanašajo na dopolnitev 169. člena zakona, niso bile upoštevane.

Glede »ex-lege« napredovanja v višji naziv

Po Uredbi 2018/1727/EU imajo nacionalni predstavniki in namestniki položaj tožilca, sodnika ali predstavnika sodnega organa z enakovrednimi pristojnostmi, kot jih ima tožilec ali sodnik v skladu z nacionalnim pravom. V zvezi z navedenim med položajem, ki ga ima državni tožilec in položajem, ki ga pridobi z imenovanjem za člana Eurojust, ni razlike. Predlaga se črtanje »ex lege« napredovanja za tiste državne tožilce, ki izpolnjujejo pogoje za napredovanje na višje državnotožilsko mesto in bi z imenovanjem za nacionalnega predstavnika oziroma njegovega namestnika ali pomočnika pridobili višje nazive.

Glede na pristojnosti in naloge, ki jih določa Uredba 2017/1939/EU, predlagatelj ocenjuje, da takšno ne karierno »ex lege« napredovanje ni potrebno. Državni tožilec ima namreč varovano pravico do napredovanja in bo v času mandata pridobil redno oceno državnotožilske službe zaradi napredovanja v višji naziv. Poleg tega plača nacionalnega predstavnika, namestnika in pomočnika ni vezana na doseženi državnotožilski naziv, temveč jo določa Uredba o plačah in drugih prejemkih javnih uslužbencev

za delo v tujini (v nadaljnjem besedilu: uredba). Ta uredba ureja tudi plače funkcionarjev, ki so napoteni na delo v tujino in jim funkcija v skladu z zakonom med napotitvijo miruje, ter plače in druge prejemke državnih tožilcev, ki so imenovani za nacionalnega predstavnika, namestnika in pomočnika nacionalnega predstavnika v Eurojustu, za čas, ko funkcijo opravljajo v tujini.

Veljavna ureditev, ki ureja »*ex lege*« imenovanje v višji naziv za člane Eurojust, je sistemsko neustrezna tudi v razmerju do ostalih imenovanj v organe Evropske unije, kjer bodo državni tožilci za razliko od državnih tožilcev v Eurojust, katerega primarna naloga je krepitev usklajevanja in sodelovanja nacionalnih organov, pristojnih za preiskovanje in pregon, v zvezi s hudimi kaznivimi dejanji s čezmejnimi elementom, kariero gradili z izvajanjem temeljne tožilske funkcije, to je pregona storilcev kaznivih dejanj. Tako tudi z zadnjo novelo tega zakona (ZDT-1C) za evropskega tožilca ni bila predvidena možnosti »*ex lege*« napredovanja v višji naziv tistih državnih tožilcev, ki bodo imenovani na funkcijo v Evropskem javnem tožilstvu.

Pogoja, ki ga Uredba 2017/1939/EU določa za imenovanje nacionalnega predstavnika in namestnika (ustrezne delovne izkušnje na visoki ravni na področju kazenskih zadev) ni enačiti s pogojem, ki je določen za uvrstitev na listo kandidatov za imenovanje evropskega tožilca (potrebne kvalifikacije za imenovanje na visoko tožilsko funkcijo v svojih državah članicah ter ustrezne praktične izkušnje z nacionalnimi pravnimi sistemi, finančnimi preiskavami in mednarodnim pravosodnim sodelovanjem v kazenskih zadevah). Vse navedeno po mnenju predlagatelja opravičuje črtanje »*ex lege*« napredovanja tudi za nacionalnega predstavnika v Eurojustu, njegovega namestnika in pomočnika.

Zaključno zakonodaja EU od države članice ne zahteva takšne bonitete, zato se tudi iz razlogov siceršnje sistemske neustreznosti predlaga njena odprava.

Glede podaljšanja mandata nacionalnemu predstavniku

V zvezi z vprašanjem postopka podaljšanja/obnovitve mandata nacionalnega člana je pomembno, da gre za nacionalnega člana, ki je napoten v Eurojust (prvi odstavek 7. člena Uredbe 2017/1939/EU). Sam obseg veljavnosti Uredbe 2017/1939/EU se ne razteza na nacionalni postopek imenovanja oz. tega postopka Uredba 2017/1939/EU ne ureja. Države članice zgolj notificirajo Eurojust in Evropsko komisijo o imenovanju nacionalnega člana (tretji odstavek 7. člena Uredbe 2017/1939/EU).

Uredba 2017/1939/EU v petem odstavku 7. člena omejuje število mandatov nacionalnega predstavnika (na dva mandata). Slovenska jezikovna različica uporablja termin »podaljšanje« mandata, pri čemer terminološke neenotnosti jezikovnih različic izhajajo, da samega pojma "podaljšanje" (EN in FR jezikovni različici uporabljata termin »obnovitev«)

ne gre razumeti ozko. Tako iz določb Uredbe 2017/1939/EU o statusu nacionalnih članov, kot tudi iz primerjalne analize ostalih jezikovnih različic izhaja, da je pomen pojma »podaljšanje« širši, kot bi lahko izhajalo iz slovenskega prevoda. Ne gre za urejanje nacionalnih postopkov imenovanja, pač pa za omejitve na dva mandata. Iz neenotnosti jezikovnih različic (SI: podaljša; EN: renewable, FR: renouvelable; DE: verlängert; HR: obnoviti) izhaja, da gre pri terminu podaljšanje/obnova za splošnejši termin, ki ga gre razumeti v okviru sistematike Uredbe 2017/1939/EU.

V prehodni določbi drugega odstavka 80. člena Uredba 2017/1939/EU določa, da nacionalni predstavniki Eurojusta (kakor je bil ustanovljen s Sklepom 2002/187/PNZ), ki jih je napotila vsaka država članica v skladu z navedenim sklepom, prevzamejo vlogo nacionalnih predstavnikov Eurojusta na podlagi oddelka II poglavja II te uredbe.

Poleg navedenega Uredba 2017/1939/EU omogoča, da lahko nacionalni predstavniki, ki so bili že ponovno imenovani po prejšnji ureditvi, po začetku veljavnosti te uredbe, še enkrat kandidirajo kljub omejitvi na dva mandata in ne določa postopka avtomatičnega podaljšanja. Njihov mandat se lahko v skladu s to prehodno določbo in petim odstavkom 7. člena te uredbe še dodatno enkrat podaljša, ne glede na morebitno podaljšanje mandata po prejšnji ureditvi.

Glede določitve načina zagotavljanja učinkovitosti in enotnosti pregona

Določba 169. člena ZDT-1 je ob sprejemu ZDT-1 (2011) uvedla novost, ki dotlej v zakonu ni bila poznana. Gre za določitev načinov zagotavljanja učinkovitosti in enotnosti pregona. Z določbo 169. člena se je v povezavi z določbo o prevzemu zadeve (170. člen ZDT-1) uredilo postopanje vodje državnega tožilstva v zadevah, v katerih si bo vodja pridržal predhodno seznanitev z odločitvijo državnega tožilca. Vodja državnega tožilstva naj bi tako najprej (tj. vnaprej) določil vrsto zadev in način obveščanja o zadevah, v katerih mu morajo državni tožilci pred odločitvijo predložiti na vpogled osnutek svojega akta zaradi zagotavljanja enotnosti pregona. Z novim ZDT-1 je bila namreč poudarjena vloga vodje tožilstva, ki je sicer ohranil vlogo organizacijskega in izvedbenega usklajevanja in zagotavljanja enotnosti pregona, vendar pa je zakon njegovo vlogo odločanja v posameznih zadevah omejil. Ohranil je institut prevzema zadeve oziroma evokacijo, ki upravičuje, da vodja poleg strokovnega usmerjanja izenačuje funkcijo pregona z neposrednim posegom, vendar ob večjem zagotovitvi naknadnega preizkusa pravilnosti odločitve na podlagi zahteve državnega tožilca, ki mu je bila zadeva odvzeta. Izvajanje določbe 169. člena ZDT-1 v praksi je pokazalo, da navedena določba pri večini državnih tožilstev ni bila razumljena na način, kot je bila ob sprejemu ZDT-1 oblikovana.

Upošteva vsebino in pomen odločitve državnega tožilca o zavrženju ovadbe se z namenom zagotovitve dodatnih orodij in vzvodov vodjem državnih tožilstev pri zagotavljanju enotnosti pregona ter širše krepitvi ugleda pravosodja v javnosti, predlaga predhodna predložitev osnutka akta

o zavrženju ovadbe na vpogled oziroma v sopodpis vodji državnega tožilstva ne le v zadevah posebnega pomena, kot to izhaja iz veljavne določbe 90. člena Državnotožilskega reda, temveč tudi v primerih zavrženja ovadb za kazniva dejanja, za katera je v Kazenskem zakoniku predpisana kazen zapora več kot tri leta oziroma več kot osem let.	
10. Pri pripravi gradiva so bile upoštevane zahteve iz Resolucije o normativni dejavnosti:	DA
11. Gradivo je uvrščeno v delovni program vlade:	DA
mag. Liljana Kozlovič ministrica	

Priloge:

- predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu,
- priloga 2,
- MSP test.

Datum:
Številka:

Na podlagi drugega odstavka 2. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13, 47/13 – ZDU-1G, 65/14 in 55/17) je Vlada Republike Slovenije naseji dne.....sprejela naslednji

SKLEP

Vlada Republike Slovenije je določila besedilo Predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu (EVA 2020-2030-0005) in ga pošlje Državnemu zboru Republike Slovenije v obravnavo po skrajšanem postopku.

dr. Božo Predalič
GENERALNI SEKRETAR

Prejmejo:

- Državni zbor Republike Slovenije,
- Ministrstvo za pravosodje,
- Ministrstvo za finance,
- Služba Vlade Republike Slovenije za zakonodajo,
- Vrhovno državno tožilstvo,
- Državnotožilski svet.

**PREDLOG ZAKONA O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH
ZAKONA O DRŽAVNEM TOŽILSTVU**

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

1.1 Agencija Evropske unije za pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Eurojust

Evropa kot odgovor na grožnje notranji varnosti posebno pozornost namenja organiziranemu kriminalu, terorizmu, kibernetiski kriminaliteti in tihotapljenju migrantov. Te vrste kriminala imajo še posebno velik vpliv, so medsebojno povezane in predstavljajo kazniva dejanja z močno čezmejno razsežnostjo.

Zgodovina Eurojusta sega vse do zasedanja Evropskega sveta v Tampereju (14. do 16. oktobra 1999), kjer je bila za okrepitev boja proti hudim oblikam organiziranega kriminala postavljena zahteva po ustanovitvi organa za pravosodno sodelovanje (Eurojust). Evropski svet se je odločil ustanoviti Eurojust, sestavljen iz nacionalnih državnih tožilcev, sodnikov ali policistov s podobnimi pristojnostmi, ki jih posamezne države članice prenesejo v skladu s svojo nacionalno zakonodajo.

Eurojust je bil ustanovljen 24. februarja 2001 s Sklepom Sveta 2002/187/PNZ¹ za krepitev boja proti hudim oblikam organiziranega kriminala v Evropski uniji (v nadaljnjem besedilu: Sklep 2002/187/PNZ). Od takrat Eurojust sodeluje pri usklajevanju in sodelovanju med nacionalnimi organi držav članic Evropske unije, kadar imajo opravka s hudimi oblikami čezmejne kriminalitete in organiziranega kriminala.

Boj proti organiziranemu kriminalu s ciljem dokončnega uničenja kriminalnih organizacij ostaja vsakdanji izziv. V preteklem desetletju se je, zaradi odprtih meja, prostega pretoka oseb pa tudi migracij, organizirana kriminaliteta še dodatno razširila, zlasti trgovina s prepovedanimi drogami, trgovina z ljudmi, terorizem in spletni kriminal, vključno z otroško pornografijo. Skupna značilnost vseh teh področij kriminalitete je, da čezmejna kazniva dejanja storijo zelo mobilne in fleksibilne kriminalne skupine, ki delujejo v več pravnih redih in na različnih področjih kriminala. Za učinkovit boj proti njim je potrebno usklajeno vseevropsko ukrepanje.

¹ Sklep Sveta z dne 28. februarja 2002 o ustanovitvi Eurojusta za okrepitev boja proti težjim oblikam kriminala, spremenjen s Sklepom 2003/659/PNZ in Sklepom Sveta 2009/426/PNZ z dne 16. decembra 2008 o okrepitvi Eurojusta; UL L 63, 6.3.2002, str. 1.

Eurojust je pomemben del operativnega odziva v boju proti tovrstnim grožnjam. V vsakem primeru posebej zagotavlja usklajevanje preiskav s spodbujanjem izmenjave informacij, odkrivanjem navzkrižnih povezav med tekočimi preiskavami, razvojem strategij tožilstva in izvajanjem skupnih ukrepov. Pogosto je treba reševati resna vprašanja glede pristojnega sodišča. Ta odločitev je zlasti pomembna pri čezmejnih preiskavah, saj se v skladu s ključnim načelom kazenskega prava »*ne bis in idem*« osebi za isto kaznivo dejanje lahko sodi samo enkrat.²

Zaradi povečane čezmejne razsežnosti kaznivih dejanj in njihove diverzifikacije posamezne države članice težje odkrivajo in preganjajo čezmejna kazniva dejanja (to še posebej velja za kazniva dejanja organiziranega kriminala). V tem okviru je vloga Eurojusta glede izboljšanja pravosodnega sodelovanja in usklajevanja med pristojnimi pravosodnimi organi držav članic ter pomoči pri preiskavah, ki vključujejo tretje države, še naprej ključnega pomena.

Iz letnega poročila Eurojust za leto 2018 izhaja primerjalna preglednica obravnavanih primerov, sestankov in skupnih dejavnosti na prednostnih področjih kaznivih dejanj v obdobju 2015–2018.

		TERORIZEM	KIBERNETSKA KRIMINALITETA	TIHOTAPLIJENJE MIGRANTOV
Primeri (vsota novih primerov in primerov v teku iz prejšnjih let)	2018	191	219	157
		178	176	153
	2016	124	151	133
	2015	74	131	94
Koordinacijski sestanki	2018	20	28	17
	2017	14	9	15
	2016	18	13	12

² Letno poročilo Eurojusta za leto 2018, dostopno na povezavi:
<http://www.eurojust.europa.eu/doclibrary/corporate/Pages/annual-reports.aspx>

	2015	15	19	20
Skupne preiskovalne skupine	2018	11	9	12
(vsota novoustanovljenih skupnih preiskovalnih skupin in skupnih preiskovalnih skupin iz prejšnjih let)	2017	12	7	14
	2016	6	8	11
	2015	5	10	10
Koordinacijski centri	2018	1	2	3
	2017	1	1	2
Akcijski dnevi	2016	-	-	-
	2015	1	1	1

Iz leta v leto aktivnosti Eurojusta kažejo na porast pravosodnega sodelovanja med državami članicami pri preprečevanju in odkrivanju kaznivih dejanj terorizma, kibernetске kriminalitete in tihotapljenja migrantov. Zato iz navedenih razlogov nova Uredba (EU) 2018/1727 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. novembra 2018 o Agenciji Evropske unije za pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah (Eurojust) ter nadomestitvi in razveljavitvi Sklepa Sveta 2002/187/PNZ (UL L št. 295 z dne 21. 11. 2018, str. 138; v nadaljnjem besedilu: Uredba 2018/1727/EU) zagotavlja enoten in prenovljen pravni okvir nove Agencije za pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah (Eurojust), ki je pravni naslednik Eurojusta, kakor je bil ustanovljen s Sklepom 2002/187/PNZ. Pravno podlago za njeno delovanje določa 85. člen Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU), ki se glasi:

»Naloga Eurojusta je podpirati in krepiti koordinacijo in sodelovanje nacionalnih organov, pristojnih za preiskave in pregon hudih oblik kriminala, ki se nanašajo na dve ali več držav članic ali zahtevajo skupni pregon, na podlagi postopkov, ki jih izvajajo in informacij, ki jih pošljejo organi držav članic ter Europol.«

V tej zvezi Evropski parlament in Svet z uredbami, sprejetimi po rednem zakonodajnem postopku, določita strukturo, delovanje, področje ukrepanja in naloge Eurojusta. Te naloge lahko zajemajo uvedbo kazenskih preiskav, kakor tudi uvedbe pregona, ki ga izvajajo pristojni nacionalni organi, zlasti v primeru kršitev finančnih interesov Unije, koordinacijo preiskav in pregona, krepitev pravosodnega sodelovanja, skupaj z reševanjem sporov o pristojnosti in s tesnim sodelovanjem z Evropsko pravosodno mrežo. S temi uredbami se določijo tudi podrobnosti glede sodelovanja Evropskega parlamenta in nacionalnih parlamentov držav članic pri ocenjevanju dejavnosti Eurojusta.

Uredba 2018/1727/EU po eni strani ohranja tiste elemente, ki so se izkazali za učinkovite pri upravljanju in delovanju Eurojusta v preteklosti, po drugi strani pa posodablja njegov pravni okvir ter racionalizira njegovo delovanje in organizacijsko strukturo v skladu z Lizbonsko pogodbo.

Glavni cilji, ki jih Uredba 2018/1727/EU zasleduje, so usmerjeni k povečanju učinkovitosti Eurojusta, tako da se zagotovi nova struktura upravljanja, izboljša njegova operativna učinkovitost z enotno opredelitvijo položaja in pooblastil nacionalnih članov. Uredba 2018/1727/EU na podlagi nedavnih reform Europolu in Frontexu ter ustanovitve Evropskega javnega tožilstva dopolnjuje nov okvir EU za kazensko pravosodje in po celotni EU vzpostavlja novo varnostno strukturo v podporo boju proti čezmejnemu kriminalu.

Eurojust sestavljajo nacionalni člani, kolegij, izvršni odbor in upravni direktor.

V Eurojust vsaka država članica v skladu s svojim pravnim sistemom začasno imenuje po enega **nacionalnega predstavnika**, katerega stalno delovno mesto je na sedežu Eurojusta. Vsakemu nacionalnemu predstavniku pomagata **namestnik** in **pomočnik**. Namestnik in pomočnik imata lahko stalno delovno mesto v Eurojustu ali v svoji državi članici. Odločitev o kraju delovnega mesta namestnika in pomočnika je v diskreciji države članice. Če država članica sprejme odločitev o tem, da bosta namestnik in pomočnik svoje stalno delovno mesto imela v državi članici, o tem uradno obvesti kolegij. V vsakem primeru pa lahko, če to zahtevajo operativne potrebe Eurojusta, kolegij od države članice zahteva, da namestnika ali pomočnika ali oba za določen čas namesti na sedežu Eurojusta.

Nacionalni predstavniki in namestniki imajo položaj tožilca, sodnika ali predstavnika sodnega organa z enakovrednimi pristojnostmi, kot jih ima tožilec ali sodnik v skladu z nacionalnim pravom. Pristojni nacionalni organi jim podelijo pooblastila iz te uredbe, da lahko izpolnjujejo svoje naloge. Namestnik in pomočnik lahko delujeta v imenu nacionalnega predstavnika ali ga nadomeščata. Plače in drugi prejemki nacionalnih predstavnikov, namestnikov in pomočnikov se zagotovijo v proračunu države članice iz katere prihajajo.

Mandat nacionalnih predstavnikov in njihovih namestnikov je pet let in se lahko enkrat podaljša. Upošteva je jezikovno terminologijo Uredba 2018/1727/EU v angleškem, nemškem, hrvaškem, francoskem besedilu se navedeno nanaša na možnost enkratne obnovitve mandata. V izjemnih primerih pa lahko po izteku mandata nacionalni predstavnik nadaljuje z delom nacionalnega predstavnika v Eurojust do obnovitve mandata oziroma njegove zamenjave. Določitev postopka ponovnega imenovanja oziroma obnovitve mandata je v diskreciji držav članic. Trajanje mandata pomočnika nacionalnega predstavnika Uredba 2018/1727/EU ne določa, zato je njegova določitev v diskreciji držav članic.

V zvezi z vprašanjem postopka podaljšanja oziroma obnovitve mandata nacionalnega člana je pomembno, da gre za nacionalnega člana, ki je napoten v Eurojust (prvi odstavek 7. člena Uredbe 2018/1727/EU). Sam obseg veljavnosti Uredbe 2018/1727/EU se ne razteza na nacionalni postopek imenovanja oziroma tega postopka Uredba 2018/1727/EU ne ureja. Države članice zgolj notificirajo Eurojust in Evropsko komisijo o imenovanju nacionalnega člana (tretji odstavek 7. člena Uredbe 2018/1727/EU).

Uredba 2018/1727/EU v petem odstavku 7. člena omejuje število mandatov na dva. Slovenska jezikovna različica uporablja termin »podaljšanje« mandata, pri čemer iz terminološke neenotnosti jezikovnih različic izhaja, da samega pojma "podaljšanje" (angleška in francoska jezikovna različica uporablja termin »obnovitev«) ne gre razumeti ozko, da bi se moral mandat nacionalnemu predstavniku po izteku dobe imenovanja še enkrat podaljšati brez novega pozivnega postopka. Tako iz določb Uredbe 2018/1727/EU o statusu nacionalnih članov, kot tudi iz primerjalne analize ostalih jezikovnih različic izhaja, da se pomen pojma »podaljšanje« ne nanaša na *de lege ferenda* urejanje nacionalnih postopkov imenovanja, pač pa na omejitev na dva mandata. Iz neenotnosti jezikovnih različic (v slovenskem jeziku: podaljša; angleškem: renewable, francoskem: renouvelable; nemškem: verlängert; hrvaškem: obnoviti) izhaja, da gre pri terminu podaljšanje/obnovitev za splošnejši termin, ki ga gre razumeti v okviru namena Uredbe, ki pa ni v posrednem ali neposrednem določanju nacionalnih postopkov imenovanja članov Eurojusta temveč omejitvi trajnega mandata.

Sicer zgoraj navedene jezikovne različice v analogni določbi 9. člena konsolidirane različice prej veljavnega Sklepa 2002/187/PNZ uporabljajo iste izraze (v angleškem jeziku: renew; nemškem: verlängern; francoskem: renouveler) kot relevantne jezikovne različice sedaj veljavne Uredbe

2018/1727/EU. Izjema je slovenska jezikovna različica, ki v prejšnjem Sklepu 2002/187/PNZ uporablja izraz »obnovi«. Gre za terminološko rešitev slovenskega prevajalca, vsebinsko pa tako prejšnji Sklep 2002/187/PNZ, kot tudi nova uredba 2018/1727/EU ne urejata nacionalnih postopkov imenovanja nacionalnih članov v Eurojustu.

Kolegij Eurojusta, ki ga sestavljajo vsi nacionalni predstavniki, bo še naprej opravljal svoje naloge, prav tako ohranja svojo vlogo tudi upravni direktor. Kolegij je odgovoren za operativno delo in ima ključne upravljavske funkcije, kot so sprejetje proračuna, letni in večletni program dela, letno poročilo, izvolitev predsednika in dveh podpredsednikov Eurojusta ter imenovanje upravnega direktorja.

Za pomoč kolegiju je bil z Uredbo 2018/1727/EU ustanovljen **izvršni odbor**, ki ga sestavljajo:

- predsednik in podpredsednik Eurojusta,
- predstavnik Evropske komisije in
- dva druga nacionalna predstavnika imenovana po dvoletnem načelu rotacije.

Izvršni odbor je tako pristojen za sprejemanje upravnih odločitev za zagotovitev pravilnega delovanja Eurojusta, za sprejem finančnih pravil, za pregled letnega poročila Eurojusta ter drugih upravnih dokumentov, za vzpostavitev in spreminjanje notranjih upravnih struktur, za sprejem strategije Eurojusta za boj proti goljufijam in za sprejem izvedbenih pravil za uveljavitev kadrovske predpise za uradnike EU in Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev EU. V operativne funkcije Eurojusta izvršni odbor ni vključen.

Upravni direktor je začasni uslužbenec Eurojusta, imenuje ga kolegij na predlog izvršnega odbora po izvedenem javnem izbirnem postopku, Upravni direktor se imenuje za obdobje štirih let z možnostjo, da se mu mandat enkrat podaljša za največ štiri leta. Upravni direktor se udeležuje sej izvršnega odbora vendar nima glasovalne pravice. Kadar se na seji izvršnega odbora obravnavajo vprašanja pomembna za delovanje Evropskega javnega tožilstva se na sejo povabi tudi predstavnik Evropskega javnega tožilstva.

Uredba 2018/1727/EU je začela veljati 11. decembra 2018, uporabljati pa se je začela leto kasneje 12. decembra 2019. Je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah. Po prehodni določbi 80. člena Uredbe 2018/1727/EU je Eurojust splošni pravni naslednik glede vseh pogodb, ki jih je sklenil Eurojust, kakor je bil ustanovljen s Sklepom 2002/187/PNZ, ter glede vseh njegovih obveznosti in lastnine, ki jo je pridobil. Nacionalni predstavnik Eurojusta, ki ga je po Sklepu 2002/187/PNZ imenovala vsaka država članica, prevzame na podlagi drugega oddelka poglavja II Uredbe 2018/1727/EU vlogo nacionalnega predstavnika Eurojusta kot ga določa ta uredba. Mandat nacionalnega predstavnika se lahko po začetku veljavnosti te uredbe enkrat podaljša, ne glede na morebitna prejšnja podaljšanja.

Glavne spremembe, ki jih je uvedla Uredba 2018/1727/EU so:

- nova struktura upravljanja z izvršnim odborom šestih članov;
- nov režim varstva podatkov, ki se prilagaja spremenjenemu pravnemu okviru EU o varstvu osebnih podatkov;
- usklajevanje zunanjih odnosov Eurojusta z načeli, ki jih na tem področju uvaja Lizbonska pogodba;
- okrepitev vloge evropskega parlamenta in nacionalnih parlamentov pri demokratičnem nadzoru nad delovanjem Eurojusta;

- razmerje med Eurojustom in Evropskim javnim tožilstvom temelji na medsebojnem sodelovanju v okviru njihovih pooblastil in pristojnosti ter nadaljnjem razvoju njunih operativnih, upravljaljskih in morda upravnih povezav;
- vojni zločini in genocid so bili dodani k oblikam hudih kaznivih dejanj, za katere je pristojen Eurojust, in naštetih v Prilogi 1 k Uredbi;
- mandat nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika in
- širši nabor kandidatov za imenovanje nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika tudi iz vrst sodnikov oziroma predstavnikov sodnega organa z enakovrednimi pristojnostmi, kot jih ima državni tožilec ali sodnik v skladu z nacionalnim pravom.

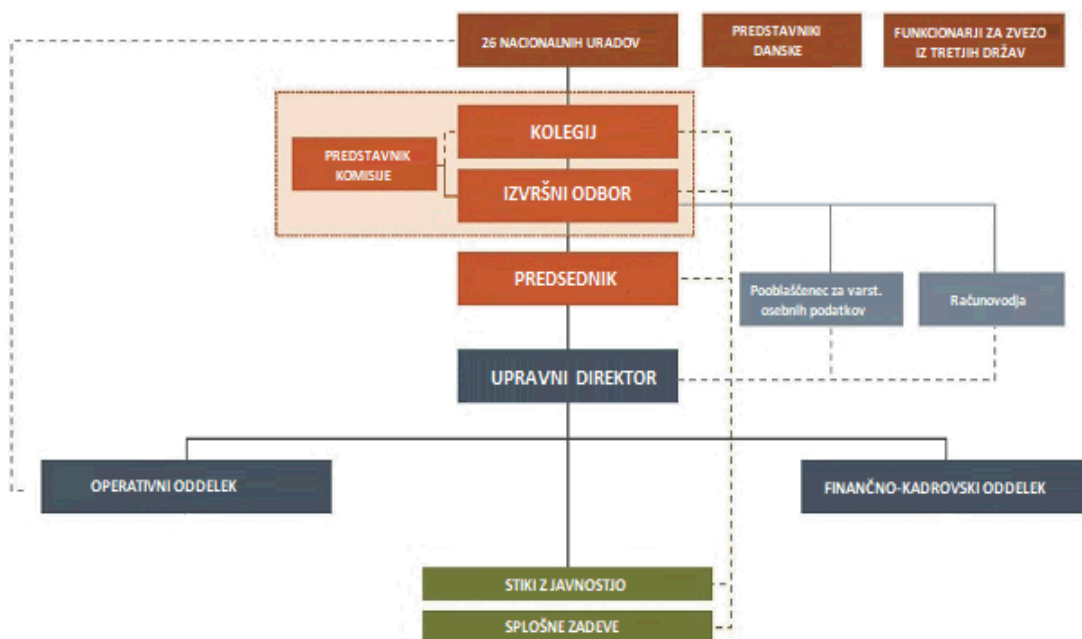
Z Uredbo 2018/1727/EU se določa tudi Nacionalni sistem za usklajevanje dejavnosti Eurojusta, ki v svojem bistvu ne odstopa od uveljavljene ureditve v ZDT-1 z nekoliko drugačno sestavo.

Nacionalni sistem za usklajevanje dejavnosti Eurojusta sestavljajo:

- nacionalni korespondent Eurojusta;
- nacionalni korespondent za vprašanja, povezana s pristojnostmi Evropskega javnega tožilstva;
- nacionalni korespondent Eurojusta za področje terorizma;
- nacionalni korespondent Evropske pravosodne mreže in še največ tri druge kontaktne točke Evropske pravosodne mreže, ki jih slednja za to določi;
- kontaktna točka mreže za področje genocida, vojnih zločinov in zločinov proti človeštvu;
- kontaktne točke mreže skupnih preiskovalnih skupin;
- kontaktna točka mreže za boj proti korupciji in
- kontaktna točka uradov za odvzem premoženjske koristi (ARO).

Po potrebi lahko sestavljajo nacionalni sistem za usklajevanje dejavnosti Eurojusta tudi drugi pravosodni organi.

Organizacijska shema EUROJUST:

V skladu z 20. členom Uredbe 2018/1727/EU vsaka država članica imenuje enega ali več nacionalnih korespondentov Eurojusta. Nacionalni sistem za usklajevanje dejavnosti Eurojusta po veljavni ureditvi z navodilom določi generalni državni tožilec.

Ker je za izvajanje Uredbe 2018/1727/EU treba spremeniti in dopolniti veljavno ureditev drugega poglavja ZDT-1 (8. oddelek), se s predlogom zakona določa postopek in pogoje za imenovanje nacionalnega predstavnika, njegovega namestnika in pomočnika, doba imenovanja ter pravice in pooblastila, ki gredo imenovanim članom Eurojusta iz Republike Slovenije.

1.2 Priporočila Računskega sodišča RS

Računsko sodišče je izvedlo revizijo učinkovitosti sistema opravljanja nujnih procesnih dejanj v pravosodnih organih v obdobju od 1. 1. 2014 do 31. 5. 2016. Sistem opravljanja nujnih procesnih dejanj je proučevalo na Ministrstvu za pravosodje, Vrhovnem državnem tožilstvu Republike Slovenije, Vrhovnem sodišču Republike Slovenije, Okrožnem sodišču v Celju, Okrožnem državnem tožilstvu v Celju in Specializiranem državnem tožilstvu Republike Slovenije.

Iz ocene računskega sodišča izhaja, da je sistem opravljanja nujnih procesnih dejanj v pravosodnih organih delno učinkovit, saj ni bil v celoti vzpostavljen normativni okvir za ureditev pravic in obveznosti javnih uslužbencev, ko sodelujejo pri opravljanju nujnih procesnih dejanj.

Ker področni zakoni ne določajo posebnih pravic in dolžnosti sodnega oziroma državno tožilskega osebja, da opravlja svoje delo tudi v dežurstvu in pripravljenosti, ko sodeluje pri izvajanju nujnih procesnih dejanj izven delovnega časa, pri obračunih in izplačilih plač pa se v praksi niso upoštevala določila Zakona o sistemu plač v javnem sektorju³ (v nadaljnjem besedilu: ZSPJS), se s predlogom tega zakona sledi priporočilu Računskega sodišča.

Predlagatelj ugotavlja, da delovnopravna zakonodaja, zlasti Zakon o javnih uslužbencih⁴ (v nadaljnjem besedilu: ZJU) in ZSPJS na področju dežurstev in nadurnega dela ter pripravljenosti ne določajo posebnosti, ki bi veljale za sodno oziroma državnotožilsko osebje. Ker se na podlagi tretjega odstavka 22. člena ZJU lahko posamezna vprašanja za sodno osebje in osebje državnih tožilstev z zakonom uredi drugače, kot so urejena v ZJU, se s predlogom zakona dopolnjujejo zakonske podlage za sodelovanje državnotožilskega osebja pri opravljanju nujnih procesnih dejanj. V primerih sodelovanja javnih uslužbencev pri zagotavljanju izvajanja nujnih procesnih dejanj gre za specifično naravo njihovih nalog, hkrati pa za sistemsko ureditev posebnih dolžnosti državnotožilskega osebja, ki v času dežurstva in pripravljenosti sodeluje z državnimi tožilci pri opravljanju nujnih procesnih dejanj. Zato se s predlogom zakona urejajo pogoji in plačilo za opravljeno delo z navezavo na sistemski predpis, ki enotno ureja podlage in postopek določitve plač ter dodatkov za celotni javni sektor.

Dodatke za delo v manj ugodnem delovnem času in za čas pripravljenosti za javne uslužbence določa ZSPJS. Izjemoma so do teh dodatkov upravičeni tudi sodniki in državni tožilce, ostali funkcionarji pa do dodatkov, razen dodatka na delovno dobo, niso upravičeni. Glede višine dodatkov zakon napotuje na kolektivne pogodbe dejavnosti. Vsebinska opredelitev kategorij dela v manj ugodnem delovnem času je prepuščena kolektivnim pogodbam in področnim zakonom,

³Uradni list RS, št. 108/09 – uradno prečiščeno besedilo, 13/10, 59/10, 85/10, 107/10, 35/11 – ORZSPJS49a, 27/12 – odl. US, 40/12 – ZUJF, 46/13, 25/14 – ZFU, 50/14, 95/14 – ZUPPJS15, 82/15, 23/17 – ZDOdv, 67/17 in 84/18.

⁴Uradni list RS, št. 63/07 – uradno prečiščeno besedilo, 65/08, 69/08 – ZTFI-A, 69/08 – ZZavar-E in 40/12 – ZUJF.

kjer so določene posebnosti glede na naravo dela posameznega področja. V nadaljevanju se osredotočamo na institut dela v manj ugodnem delovnem času, še posebej pa na institut pripravljenosti za delo.

Zakon o delovnih razmerjih⁵ (v nadaljnjem besedilu: ZDR-1), ki v Republiki Sloveniji predstavlja krovni zakon na področju delovnih razmerij, pojma pripravljenosti na delo ne opredeljuje. Glede delovnega časa pa splošno določa, da je delovni čas učinkoviti delovni čas in čas odmora po 154. členu tega zakona ter čas upravičenih odsotnosti z dela v skladu z zakonom in kolektivno pogodbo oziroma splošnim aktom (prvi odstavek 142. člena ZDR-1). Učinkoviti delovni čas je vsak čas, v katerem delavec dela, kar pomeni, da je na razpolago delodajalcu in izpolnjuje svoje delovne obveznosti iz pogodbe o zaposlitvi in je osnova za izračun produktivnosti dela (drugi in tretji odstavek 142. člena ZDR-1).

Pripravljenost je kot institut predmet ureditve nekaterih specialnih zakonov na področju javnega sektorja, kjer je prisotna potreba, da je delavec izven delovnega mesta dosegljiv za opravljanje delovnih nalog, predvsem na področju zdravstva, organizacije in dela policije, obrambe, zaščite in reševanja, veterinarstva, sodniške službe, državnega tožilstva, zunanjih zadev in gasilstva.

Glede pripravljenosti za delo Zakon o organiziranosti in delu v policiji⁶ (ZODPol) določa, da je to poseben delovni pogoj, pri katerem mora biti uslužbenec policije, ki mu je pripravljenost odrejena, v pripravljenosti za delo doma ali na določenem kraju. Pripravljenost pomeni dosegljivost uslužbenca policije po telefonu ali drugih sredstvih za potrebe prihoda na delovno mesto ali na kraj, kjer je treba opraviti nujno nalogo. Uslužbenec policije, ki je v času pripravljenosti poklican na delo, se mora v najkrajšem možnem času zglasiti na delovnem mestu ali kraju, kjer je treba opraviti nujno nalogo. Pripravljenost za delo se ne šteje v delovni čas. Če uslužbenec policije med pripravljenostjo za delo začne opravljati delo, se mu čas opravljanja dela šteje v delovni čas. Pripravljenost za delo je podrobneje urejena še v Kolektivni pogodbi za policiste⁷

Pripravljenost za delo je možna tudi pri uslužbencih finančne uprave, in sicer je opredeljena v 82. členu Zakona o finančni upravi⁸ (ZFU). Pripravljenost kot posebni delovni pogoj pomeni dosegljivost uslužbenca finančne uprave po telefonu ali drugih sredstvih zaradi morebitnega prihoda na delovno mesto ali na kraj, kjer je treba nujno opraviti nalogo. Pripravljenost se uslužbencu finančne uprave odreja glede na potrebe delovnega procesa. Uslužbenec finančne uprave, ki je med pripravljenostjo poklican na delo, se mora v najkrajšem mogočem času zglasiti na delovnem mestu ali kraju, kjer je treba opraviti določeno nalogo. Pripravljenost se ne všteva v število ur tedenske oziroma mesečne delovne obveznosti. Če mora uslužbenec finančne uprave med pripravljenostjo dejansko delati, se ure dejanskega dela všttevajo v število ur tedenske oziroma mesečne delovne obveznosti.

Za delavce na obrambnem področju pripravljenost za delo določa Zakon o obrambi⁹ (ZObr), ki v 97.e členu določa, da mora biti delavec v pripravljenosti za delo na delovnem mestu, na določenem kraju ali na domu. Pripravljenost za delo se ne všteva v število ur tedenske oziroma mesečne delovne obveznosti. Če mora delavec v času pripravljenosti za delo dejansko delati, se

⁵ Uradni list RS, št. 21/13, 78/13 – popr., 47/15 – ZZSDT, 33/16 – PZ-F, 52/16, 15/17 – odl. US, 22/19 – ZPosS in 81/19.

⁶ Uradni list RS, št. 15/13, 11/14, 86/15, 77/16, 77/17, 36/19 in 66/19 – ZDZ.

⁷ Uradni list RS, št. 41/12, 97/12, 41/14 in 22/16.

⁸ Uradni list RS, št. 25/14.

⁹ Uradni list RS, št. 103/0 – uradno prečiščeno besedilo in 95/15.

te ure dejanskega dela všttevajo v število ur tedenske oziroma mesečne delovne obveznosti. Pripravljenost za delo na določenem kraju je izenačena s pripravljenostjo za delo na delovnem mestu.

Za državne tožilce pravice in obveznosti iz državnotožilske službe ureja ZDT-1. Državni tožilci opravljajo delo v okviru poslovnega časa državnih tožilcev, zaradi opravljanja nujnih procesnih dejanj pa tudi izven poslovnega časa, kar ima izvor v procesni zakonodaji in se šteje za specifiko glede na naravo dela. Pripravljenost pomeni dosegljivost državnega tožilca po telefonu ali z uporabo drugih sredstev za potrebe opravljanja nujnih procesnih dejanj oziroma usmerjanja. Ure pripravljenosti se ne štejejo v delovni čas. V času dežurstva državni tožilec opravlja nujna procesna dejanja oziroma usmerjanja na delovnem mestu ali na drugem kraju, kjer se opravljajo nujna procesna dejanja. Ure dežurstva se štejejo v delovni čas.

Funkcionarjem dodatki k plači ne pripadajo, razen dodatka na delovno dobo. Izjemoma pripada omejen nabor dodatkov državnim tožilcem, in sicer dodatki za dvojezičnost, položajni dodatek, dodatek za delo v manj ugodnem delovnem času ter za pripravljenost. Dodatki državnih tožilcev za delo v manj ugodnem delovnem času in za stalno pripravljenost so urejeni v 32.a členu ZSPJS. Dodatek se obračuna na osnovno plačo funkcionarja. Državnim tožilcem pripadajo naslednji dodatki za delo v manj ugodnem delovnem času:

- za delo preko polnega delovnega časa,
- za čas dežurstva, ki presega polni delovni čas,
- za delo ponoči,
- za delo v nedeljo in
- za delo na dan, ki je z zakonom določen kot dela prost dan.

Dodatek za pripravljenost je določen kot poseben dodatek.

Višina dodatkov za državne tožilce:

DODATEK	VIŠINA DODATKA
Delo ponoči	30%
Delo v nedeljo	75%
Dela prost dan (praznik)	90%
Delo preko polnega delovnega časa (nadurno delo)	30%
Dodatek za čas dežurstva	20%
Dodatek za pripravljenost	30%

Javnim uslužbencem pripadajo za delo v delovnem času, ki je zanje manj ugoden, dodatki za (32. člen ZSPJS):

- izmensko delo,
- delo v deljenem delovnem času,
- delo v neenakomerno razporejenem delovnem času
- delo ponoči, v nedeljo in na dan, ki je z zakonom določen kot dela prost dan ali praznik ter
- delo preko polnega delovnega časa.

Dodatki iz prve, druge in tretje alineje se med seboj izključujejo. Javnim uslužbencem pripada tudi dodatek za stalno pripravljenost. Dodatki pripadajo le za čas, ko dela v času, ki je manj ugoden.

Višina dodatkov se za javne uslužbence določi s kolektivno pogodbo za javni sektor. Osnova za obračun dodatkov je osnovna plača javnega uslužbenca. V času dežurstva pripada javnim uslužbencem dodatek za delo preko polnega delovnega časa v višini, določeni s KPJS in ostali dodatki za delo v delovnem času, ki je zanje manj ugoden, ki pa se v času dežurstva izplačujejo v višini 50% višine, ki je za te dodatke določena v Kolektivni pogodbi za javni sektor.

Višina dodatkov za delo javnih uslužbencev v manj ugodnem delovnem času in za čas pripravljenosti:

DODATEK	KPJS	Višina dodatka
Izmensko delo	40. člen	7%
Delo v deljenem delovnem času	41. člen	15%
Neenakomerno razporejen delovni čas	42. člen	10-20%
Delo ponoči	43. člen	40%
Delo v nedeljo	44. člen	90%
Dela prost dan (praznik)	44. člen	120%
Delo preko polnega delovnega časa (nadurno delo)	45. člen	30%
Dodatek za pripravljenost	46. člen	20%
Dodatek za čas dežurstva	48. člen	30%

Računsko sodišče ugotavlja, da ZDT-1 za opravljanje nujnih procesnih dejanj ustrezno ureja bistvene pravice in obveznosti državnih tožilcev, ki opravljajo nujna procesna dejanja, saj določa obveznost opravljanja tožilske službe tudi izven poslovnega časa, ter pravico do dnevnega in tedenskega počitka.

Drugačne pa so ugotovitve glede državnotožilske osebja. Tretji odstavek 22. člena ZJU določa, da so lahko posamezna vprašanja za osebje državnih tožilcev z zakonom drugače urejena, kot so urejena v ZJU, če je to potrebno zaradi specifične narave njihovih nalog oziroma za izvrševanje posebnih dolžnosti in pooblastil. Obveznosti sodelovanja državnotožilskega osebja pri opravljanju nujnih procesnih dejanj veljavni ZDT-1 oziroma drug zakon neposredno ne ureja, zato je slednje predmet urejanja v te novele zakona.

Poleg navedenega je aktualnost predlagane problematike v delu, ki zadeva izvajanje dežurne službe državnega tožilstva in nujni ureditvi dejanskih aktivnosti državnega tožilca v delu, ki niso

zajete z zakonskimi rešitvami, odraz tudi različnih tolmačenj veljavne ureditve pri evidentiranju opravljenega dela v fazi pripravljenosti. V revizijskem poročilu je med drugim Računsko sodišče ocenilo, da je ureditev, po kateri se aktivnosti v zvezi s pozivi evidentirajo po dejansko porabljenem času in ne pavšalno, najustreznejša podlaga za obračun opravljenega dela.

1.3 Krepitev odgovornosti vodje državnega tožilstva

Z uveljavitvijo ZDT-1 leta 2011 je bila poudarjena vloga vodje tožilstva, ki je sicer ohranil vlogo organizacijskega in izvedbenega usklajevanja in zagotavljanja enotnosti pregona, vendar pa je zakon njegovo vlogo odločanja v posameznih zadevah omejil. Ohranil je institut prevzema zadeve, ki upravičuje, da vodja poleg strokovnega usmerjanja izenačuje funkcijo pregona z neposrednim posegom, vendar ob večjem zagotovitvi naknadnega preizkusa pravilnosti odločitve na podlagi zahteve državnega tožilca, ki mu je bila zadeva odvzeta.

Z določbo 169. člena se je v novo ureditev državnotožilske organizacije uvedla novost, ki dotlej v zakonu ni bila poznana. Gre za določitev načinov zagotavljanja učinkovitosti in enotnosti pregona. Z določbo 169. člena se je v povezavi z določbo o prevzemu zadeve (170. člen ZDT-1) uredilo postopanje vodje državnega tožilstva v zadevah, v katerih si bo vodja pridržal predhodno seznanitev z odločitvijo državnega tožilca. Vodja državnega tožilstva naj bi tako najprej (tj. vnaprej) določil vrsto zadev in način obveščanja o zadevah, v katerih mu morajo državni tožilci pred odločitvijo predložiti na vpogled osnutek svojega akta zaradi zagotavljanja enotnosti pregona.

Izvajanje določbe 169. člena ZDT-1 je v praksi pokazalo, da navedena določba pri večini državnih tožilcev ni bila razumljena na način, kot je bila ob sprejemu ZDT-1 oblikovana.

Državni tožilec na podlagi 161. člena ZKP zavrže kazensko ovadbo:

- če iz nje izhaja, da naznanjeno dejanje ni kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti;
- če je pregon zastaran ali je dejanje obseženo z amnestijo oziroma pomilostitvijo ali če so podane druge okoliščine, ki izključujejo pregon;
- če ni podanega utemeljenega suma, da je osumljenec storil naznanjeno kaznivo dejanje
- ali če je podana nesorazmernost med majhnim pomenom kaznivega dejanja in posledicami, ki bi jih povzročil kazenski pregon.

Upoštevanje vsebine in pomen odločitve državnega tožilca o zavrženju ovadbe se z namenom zagotovitve dodatnih orodij in vzvodov vodjem državnih tožilcev pri zagotavljanju enotnosti pregona ter širše krepitvi ugleda pravosodja v javnosti, predlaga predhodna predložitev osnutka akta o zavrženju ovadbe na pogled vodji državnega tožilstva ne le v zadevah posebnega pomena kot to izhaja iz veljavne določbe 90. člena Državnotožilskega reda, temveč tudi v primerih zavrženja ovadb za kazniva dejanja, za katera je v Kazenskem zakoniku predpisana kazen zapora več kot tri leta.

V Skupnem letnem poročilu državnega tožilstva za leto 2019, v tabelah 11 (p), 11 (m), 11 (po) so predstavljeni statistični podatki o zavrženju ovadb zoper polnoletne storilce kaznivih dejanj, proti mladoletnikom in zoper pravne osebe, ki se ustrezno dopolnjujejo s podatki o zavrženju ovadb na podlagi opravljenega postopka alternativnega pregona.

Tabela 11(p): Zavrženje ovadb zoper polnoletne storilce

Državno tožilstvo	Zavržene ovadbe skupaj	Zavrženja po poravnavanju ali odloženem pregonu	Odstotek od zavrženih	Zavrženja zaradi majhnega pomena in načela sorazmernosti	Odstotek od zavrženih	Zavrženja zaradi umika predloga oškodovanca	Odstotek od zavrženih	Zavrženo zaradi zastaranja	Odstotek od zavrženih	Zavrženo iz drugih razlogov	Odstotek od zavrženih
ODT CE	2.215	249	11	235	11	502	23	11	0	1.218	55
ODT KK	536	116	22	44	8	44	8	5	1	327	61
ODT KP	1.300	80	6	168	13	81	6	5	0	966	74
ODT KR	1.000	120	12	143	14	122	12	2	0	613	61
ODT LJ	5.383	385	7	1.232	23	602	11	24	0	3.140	58
ODT MB	2.226	183	8	299	13	476	21	8	0	1.260	57
ODT MS	705	122	17	96	14	187	27	3	0	297	42
ODT NG	668	48	7	109	16	134	20	5	1	372	56
ODT NM	915	40	4	141	15	56	6	1	0	677	74
ODT PT	596	65	11	69	12	112	19	1	0	349	59
ODT SG	417	63	15	47	11	33	8	2	0	272	65
OPP	387	5	1	11	3	1	0	0	0	370	96
SDT RS	206	0	0	0	0	0	0	1	0	205	100
VDT RS	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Skupaj	16.554	1.476	9	2.594	16	2.350	14	68	0	10.066	61
Poprečje ODT	1.451	134	11	235	14	214	15	6	0	863	60
Poprečje ODT OPP SDT RS	1.273	114	9	200	12	181	12	5	0	774	66

Tabela 11(m): Zavrženje ovadb proti mladoletnikom

Državno tožilstvo	Zavržene ovadbe skupaj	Zavrženja po poravnavanju ali odloženem pregonu	Odstotek od zavrženih	Zavrženja zaradi majhnega pomena in načela sorazmernosti	Odstotek od zavrženih	Zavrženje zaradi smotrnosti	Odstotek od zavrženih	Zavrženja zaradi umika predloga oškodovanca	Odstotek od zavrženih	Zavrženo zaradi zastaranja	Odstotek od zavrženih	Zavrženo iz drugih razlogov	Odstotek od zavrženih
ODT CE	96	34	35	31	32	0	0	17	18	0	0	14	15
ODT KK	30	5	17	10	33	0	0	3	10	0	0	12	40
ODT KP	78	22	28	14	18	7	9	6	8	0	0	29	37
ODT KR	76	20	26	21	28	1	1	7	9	0	0	27	36
ODT LJ	295	26	9	146	49	4	1	52	18	0	0	67	23
ODT MB	86	18	21	24	28	0	0	22	26	0	0	22	26
ODT MS	17	3	18	5	29	0	0	6	35	0	0	3	18
ODT NG	56	8	14	7	12	4	7	13	23	0	0	24	43
ODT NM	85	2	2	60	71	2	2	0	0	0	0	21	25
ODT PT	18	2	11	6	33	2	11	4	22	0	0	4	22
ODT SG	13	5	38	3	23	1	8	3	23	0	0	1	8
OPP	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
SDT RS	4	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	4	100
VDT RS	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Skupaj	854	145	17	327	38	21	2	133	16	0	0	228	27

Državno tožilstvo	Zavržene ovadbe skupaj	Zavrženja po poravnavanju ali odloženem pregonu	Odstotek od zavrženih	Zavrženja zaradi majhnega pomena in načela sorazmernosti	Odstotek od zavrženih	Zavrženje zaradi smotrnosti	Odstotek od zavrženih	Zavrženja zaradi umika predloga oškodovanca	Odstotek od zavrženih	Zavrženo zaradi zastaranja	Odstotek od zavrženih	Zavrženo iz drugih razlogov	Odstotek od zavrženih
Poprečje ODT	77	13	20	30	32	2	4	12	17	0	0	20	27
Poprečje ODT OPP SDT RS	66	11	17	25	27	2	3	10	15	0	0	18	30

Tabela 11(po): Zavrženje ovadb zoper pravne osebe

Državno tožilstvo	Zavržene ovadbe skupaj	Zavrženja po poravnavanju ali odloženem pregonu	Odstotek od zavrženih	Zavrženja zaradi majhnega pomena in načela sorazmernosti	Odstotek od zavrženih	Zavrženja zaradi umika predloga oškodovanca	Odstotek od zavrženih	Zavrženo zaradi zastaranja	Odstotek od zavrženih	Zavrženo iz drugih razlogov	Odstotek od zavrženih
ODT CE	137	5	4	31	23	1	1	0	0	100	73
ODT KK	44	3	7	8	18	1	2	0	0	32	73
ODT KP	71	0	0	10	14	0	0	0	0	61	86
ODT KR	38	0	0	3	8	0	0	1	3	34	89
ODT LJ	355	5	1	38	11	0	0	0	0	312	88
ODT MB	148	4	3	39	26	1	1	0	0	104	70
ODT MS	36	3	8	3	8	0	0	0	0	30	83
ODT NG	39	1	3	6	15	0	0	0	0	32	82
ODT NM	54	0	0	10	19	1	2	0	0	43	80
ODT PT	37	1	3	8	22	3	8	0	0	25	68
ODT SG	23	2	9	3	13	0	0	1	4	17	74
OPP	3	0	0	0	0	0	0	0	0	3	100
SDT RS	30	0	0	9	30	0	0	0	0	21	70
VDT RS	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Skupaj	1.015	24	2	168	17	7	1	2	0	814	80
Poprečje ODT	89	2	3	14	16	1	1	0	1	72	79
Poprečje ODT OPP SDT RS	78	2	3	13	16	1	1	0	1	63	80

Zbrani statistični podatki izkazujejo, da je **bilo po poravnavanju ali odloženem pregonu zavrženih ovadb** zoper 1.476 oziroma 9 % polnoletnih storilcev, kar je enak odstotek kot leta 2018. Iz navedenega razloga je bilo leta 2019 zavrženih ovadb proti 145 oziroma 17 % mladoletnikom ter zoper 24 oziroma 2 % pravnih oseb.

Državna tožilstva so zoper 2.594 oziroma 16 % polnoletnih storilcev **zavrgla ovadbe zaradi majhnega pomena dejanja in uporabe načela sorazmernosti** (17 % leta 2018). Iz istega razloga je bilo zavrženih ovadb proti 327 oziroma 38 % mladoletnikom (37 % leta 2018) in 168 oziroma 17 % zoper pravne osebe (13 % leta 2018).

Zaradi **umika predloga oškodovanca za kazniva dejanja, ki se preganjajo na predlog**, so državna tožilstva v letu poročanja zavržla ovadbe zoper 2.650 ali 14 % polnoletnih oseb in zoper 7 ali 1 % pravnih oseb. Iz enakega razloga je bilo zavrženih ovadb proti 133 ali 16 % mladoletnikom.

Državni tožilec lahko - ob upoštevanju okoliščin posameznega primera- glede kaznivih dejanj, za katera je predpisana kazen zapora do treh let ali denarna kazen, iz **razlogov smotrnosti** odloči, da ne bo zahteval uvedbe kazenskega postopka proti mladoletniku. Iz tega razloga je bilo leta 2019 zavrženih 21 ovadb proti mladoletnikom, kar predstavlja 2 % zavrženih ovadb.

Razlog, pri katerem se pojavlja najmanjši delež zavrženja ovadb, je **zastaranje**, saj znaša delež pri polnoletnih in pravnih osebah manj kot 0,5 %, medtem ko pri mladoletnikih leta 2019 zavrženih ovadb zaradi zastaranja ni bilo. Do zavrženj zaradi zastaranja kazenskega pregona navadno prihaja že ob prejemu kazenske ovadbe, ko se ugotovi, da je do zastaranja prišlo že pred vložitvijo kazenske ovadbe.

Med **ovadbe, zavržene iz drugih razlogov**, se uvrščajo predvsem ovadbe, ki so zavržene zaradi nezadostne podlage za utemeljen sum, da je storilec storil naznanjeno kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti, ker dejanje iz ovadbe ni kaznivo dejanje ali zaradi drugih okoliščin, ki izključujejo kazenski pregon.

Državni tožilci so v največjem deležu zavržli ovadbe iz drugih razlogov, med katere se uvrščajo primeri, v katerih zaradi pomanjkanja procesnih in materialnih predpostavk postopka ni bilo mogoče nadaljevati (dejanje ni kaznivo dejanje, ni podan utemeljen sum, da je osumljenec storil kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti, druge procesne ovire). Državna tožilstva poročajo, da je največ zavrženj iz drugih razlogov, ker ni podanega utemeljenega suma, da je osumljenec storil naznanjeno kaznivo dejanje. Tudi kakovost ovadb lahko vpliva na odločitev državnega tožilca, saj je pomanjkanje dokazov ali neizkazanost ustreznega dokaznega standarda (neobstoj utemeljenega suma) razlog za zavrženje, to pa je lahko tudi posledica neuspešnega dopolnjevanja ovadb. Državna tožilstva poročajo, da so ovadbe iz drugih razlogov pogosto zavržli, kadar je policija na podlagi desetega odstavka 148. člena ZKP državnemu tožilcu poslala poročilo, saj na podlagi zbranih obvestil ni bilo podlage za kazensko ovadbo. V takšnih primerih je treba vseeno odločiti o kazenski ovadbi oškodovanca. Neutemeljene ovadbe in naznanila, ki se zavračajo iz drugih razlogov, so neredko tudi posledica odškodninskih in drugih spornih civilnopravnih razmerij, ko posamezniki poskušajo doseči poplačilo svojih terjatev ali povrnitev nastale škode v kazenskih postopkih, vendar za uvedbo pregona niso izpolnjeni zakonski pogoji. Tako so državni tožilci leta 2019 iz »drugih razlogov« zavržli ovadbe zoper 10.066 oziroma 61 % polnoletnih storilcev. Tako zavrženih ovadb je bilo 228 ali 27 % proti mladoletnikom in 814 ali 80 % zoper pravne osebe (82 % leta 2018).

Po podatkih Vrhovnega državnega tožilstva, posredovanih v odzivu št. VDT-Tu-10-1/2/2020/44 z dne 1.6.2020 so v spodnji razpredelnici zbirno predstavljeni podatki za obdobje zadnjih petih let, v katerem so državni tožilci zavržli kazenske ovadbe – šteto po vseh zavrženih kaznivih dejanjih (predstavljeno ločeno po kaznivih dejanjih iz okrajne oziroma okrožne pristojnosti).

LETO / PRISTOJNOST	OKRAJNA	OKROŽNA	SKUPAJ
2015	27.975	6.260	34.235

2016	26.806	5.886	32.692
2017	23.782	5.187	28.969
2018	25.566	4.913	30.479
2019	26.127	4.945	31.072

Po podatkih (VDT-Tu-10-1/2/2020/48 z dne 3. 6. 2020) o skupnem številu vseh kaznivih dejanj, ki so jih državni tožilci zavržli v obdobju med 2015 in 2019 (zajeti so tudi podatki za obdobje januar – maj 2020), se prikazuje skupna vsota vseh kaznivih dejanj, ki so bila predmet zavrženj v navedenem obdobju, in znaša 169.575, pri čemer vsota zajema vsa kazniva dejanja iz okrajne pristojnosti ter okrožne pristojnosti.

V spodnji tabeli so prikazani statistični podatki, ki se vodijo po ovadenih osebah, pri čemer je podatek vezan na glavno kaznivo dejanje na obdolženca (primerljiva metodologija kot se uporablja pri Skupnem letnem poročilu o delu državnih tožilstev).

ZAVRŽENE OVADBE SKUPAJ - 2019	18.423	Odstotek od zavrženih
NI UTEMELJENEGA SUMA	7.423	40
NESORAZMERJE MED MAJHNIM POMENOM KD IN POSLEDICAMI KAZENSKEGA PREGONA	2.853	15
UMIK PREDLOGA ZA PREGON	2.492	14
IZKLJUČEN PREGON (ZASTARANJE)	1.787 (70)	10
NI ZNAKOV KAZNIVEGA DEJANJA, KI SE PREGANJA PO URADNI DOLŽNOSTI	1.743	9
PO ODLOŽENEM KAZENSKEM PREGONU	1.322	7
PO PORAVNAVI	323	2

Statistični podatek: zavržene ovadbe skupaj – 2019, katerih število znaša 18.423 predstavlja seštevek zavrženj ovadb proti fizičnim osebam, pravnim osebam in mladoletnikom.

Najvišji delež (40 %) predstavljajo zavrženja, kjer je kot razlog evidentirano – »ni utemeljenega suma«. V to kategorijo zavrženj praviloma sodijo primeri, ko policija že na podlagi lastnih zaznav in zbranih obvestil oceni, da ni podlage za kazensko ovadbo ter v skladu z desetim odstavkom 148. člena ZKP pošlje državnemu tožilcu poročilo, ki o ovadbi oškodovanca odloči s sklepom o zavrženju iz razloga, ker ni utemeljenega suma. V to kategorijo sodijo primeri, ko državni tožilec prejme kazensko ovadbo, vendar po proučitvi zadeve (ter po morebitnih dopolnitvah) odloči, da dokazno gradivo, ki je bilo s strani policije predloženo državnemu tožilcu, ne dosega dokaznega standarda utemeljenega suma, da je ovadeni storil očitano kaznivo dejanje.

Zavrženja v primerih nesorazmernosti med majhnim pomenom kaznivega dejanja in posledicami, ki bi jih povzročil kazenski pregon predstavljajo 15 % vseh zavrženj. Nesorazmernost med majhnim pomenom kaznivega dejanja in posledicami, ki bi jih povzročil kazenski pregon, je podana predvsem takrat kadar gre za lažje oblike kaznivega dejanja, majhne vrednosti predmeta dejanja, če je škoda, ki je nastala s kaznivim dejanjem majhna ali je sploh ni, itd.. Enotnost

pregona (in s tem enotno upoštevanje okoliščin in pogojev, ki so razlog za navedeno kategorijo zavrženj) je v sklopu tožilske organizacije zagotovljena s Splošnimi navodili o pogojih pri odločanju v primerih nesorazmernosti med majhnim pomenom kaznivega dejanja in posledicami, ki bi jih povzročil kazenski pregon z dne 7. 12. 2012.

Po številčnosti sledi kot razlog zavrženja – »umik predloga za pregon«, ki predstavlja 14 % vseh zavrženj. Pod navedeno kategorijo se torej beležijo t. i. predlagalni delikti v zvezi s katerimi ovaditelji istočasno s podajo kazenske ovadbe umaknejo tudi predlog za pregon, kar povezujemo z prakso zavarovalnic, ki to od oškodovancev zahtevajo pri uveljavljanju njihovih zahtevkov.

V nadaljnjih stolpcih tabele pa so izkazani podatki za kazniva dejanja iz okrožne pristojnosti, in sicer ločeno po višini kazni zapora, ki se lahko zanje izreče (5 let, več kot 5 let, 8 let, več kot 8 let, 10 let, več kot 10 let, 12 let, več kot 12 let, 15 let, več kot 15 let, 20 let, več kot 20 let).

Tabela: Podatki o številu zavrženih kaznivih dejanj

Oznake vrstic	Vsota od skupaj	Vsota od je lahko 5 let	Vsota od je lahko več kot 5 let	Vsota od je lahko 8 let	Vsota od je lahko več kot 8 let	Vsota od je lahko 10 let	Vsota od je lahko več kot 10 let	Vsota od je lahko 12 let	Vsota od je lahko več kot 12 let	Vsota od je lahko 15 let	Vsota od je lahko več kot 15 let	Vsota od je lahko 20 let	Vsota od je lahko več kot 20 let
2015	34244	6260	1387	1387	642	642	116	116	76	76	11	11	10
2016	32698	5886	1539	1539	575	575	81	81	56	56	6	6	6
2017	29002	5185	1349	1349	552	552	75	75	61	61	13	13	13
2018	30512	4911	1458	1457	704	704	65	65	38	38	5	5	5
2019	31097	4945	1439	1439	626	626	107	107	73	73	2	2	2

1.4 Redakcijski popravki

Poleg tega se predlaga odprava nekaterih očitnih nesistemskih rešitev, ki so v nasprotju z namenom posamezne zakonske določbe.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji

Cilj predlaganih rešitev je doseči skladnost, zakonitost in izvršljivost Uredbe 2018/1727/EU v slovenskem pravnem redu ter enotno uporabo in interpretacijo zakonskih določb v praksi. Da bi pri izvajanju zakona dosegli dosledno upoštevanje nacionalnega pravnega reda ter učinkovitost načela pravne države in pravne varnosti, je treba nujno:

- prilagoditi veljavne določbe ZDT-1 tako, da ne bodo v nasprotju z vsebino Uredbe 2017/1939/EU,
- odpraviti nepravilnosti, ki jih je pri izvajanju in evidentiranju pripravljenosti in dežurstva državnega tožilstva ugotovilo Računsko sodišče,

- določiti zakonske podlage za delovnopravno ureditev sodelovanja državnotožilskega osebja pri opravljanju nujnih procesnih dejanj,
- okrepiti vlogo vodje državnega tožilstva pri zagotavljanju učinkovitosti in enotnosti pregona,
- redakcijsko odpraviti anomalije, ki so posledica normativnih sprememb oziroma odpraviti nesistemske rešitve, ki so v nasprotju z namenom posamezne zakonske določbe ter
- odpraviti terminološka razhajanja.

2.2 Načela

Temeljnih načel dosedanjega zakona predlog zakona ne spreminja in še vedno uresničuje:

- načelo ustavnosti in zakonitosti,
- načelo enakosti,
- načelo ekonomičnosti in smotrnosti,
- načelo optimizacije poslovanja,
- načelo optimalne izrabe kadrovskih virov,
- načelo nepristranskosti in neodvisnosti,
- načelo samostojnosti državnih tožilcev,
- načelo učinkovitosti opravljanja funkcije državnega tožilca,
- načelo neposredne uporabnosti uredbe EU in
- načelo neposredne učinkovitosti uredbe EU.

2.3 Poglavitne rešitve

2.3.1 Pogoji in postopek imenovanja nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika

Predlog zakona ne posega v veljavno ureditev, ki skladno z naravo dela Eurojusta določa pogoje za imenovanje glede na ustrezni tožilski naziv, kar odseva pridobljeno strokovnost in izkušnje. Pogoji so stopnjevani, tako je za nacionalnega predstavnika oziroma njegovega namestnika lahko imenovan vrhovni ali višji državni tožilec oziroma državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v naziv višjega državnega tožilca. Za pomočnika pa je lahko imenovan okrožni državni tožilec oziroma okrajni državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v naziv okrožnega državnega tožilca. Zakon določa še dodatni pogoj glede znanja tujega jezika, ki ga zahteva narava dela v Eurojustu. Imenovanje poteka s smiselno uporaba postopka, ki ga ZDT-1 določa za dodelitev državnega tožilca v organ. Ministrstvo po prejemu predloga objavi poziv k prijavam za dodelitev v Eurojust. Vse prejete vloge se posredujejo Državnotožilskemu svetu. Nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika imenuje Vlada RS na predlog Državnotožilskega sveta, pomočnika pa Državnotožilski svet na predlog generalnega državnega tožilca.

Ker o dodelitvi državnega tožilca v organ po 62. členu ZDT-1 odloča Državnotožilski svet, nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika pa imenuje Vlada Republike Slovenije, se predlaga odprava sistemske nedoslednosti tudi z določitvijo organa pristojnega za podajo predloga za uvedbo pozivnega postopka ter ob tem upošteva rešitev, ki jo je uvedel veljavni 71.č člen ZDT-1. S predlogom zakona se v nasprotju z veljavno ureditvijo določa neodvisen postopek imenovanja nacionalnega predstavnika, njegovega namestnika in pomočnika. Pravico, da predlaga pomočnika nacionalnega predstavnika, se namesto nacionalnemu predstavniku, kot je to določeno v veljavni ureditvi, prepušča generalnemu državnemu tožilcu, nacionalni predstavnik pa je v postopek vključen s podajo mnenja. Generalni državni tožilec tako prevzema odgovornost za predlaganje pomočnika ter podajo predhodnega mnenja k imenovanju nacionalnega

predstavnik in njegovega namestnika, s čimer se okrepi njegova vloga pri odločanju o predstavnikih državnega tožilstva, ki delujejo v sklopu Eurojusta.

Z Uredbo 2017/1939/EU se mandat nacionalnega predstavnika, njegovega namestnika in pomočnika podaljšuje na pet let z možnostjo enkratnega podaljšanja, zato se v tem delu predlaga uskladitev veljavne določbe 69. člena ZDT-1, ki sedaj določa štiri letni mandat nacionalnega predstavnika, namestnika in pomočnika nacionalnega predstavnika. Dobo imenovanja pomočnika nacionalnega predstavnika nova Uredba 2017/1939/EU sicer ne določa, se pa s predlogom zakona sledi veljavni ureditvi in ohranja enako dobo imenovanja za vse tri člane Eurojusta. S to razliko, da se bo mandat lahko enkrat podaljšal zgolj nacionalnemu predstavniku in njegovemu namestniku. Uredba 2017/1939/EU omogoča možnost obnovitve mandata zgolj nacionalnemu predstavniku in njegovemu namestniku. V izjemnih primerih pa lahko tudi po izteku mandata, nacionalni predstavnik v soglasju z državo članico nadaljuje z delom nacionalnega predstavnika v Eurojust do obnovitve mandata oziroma njegove zamenjave.

Predlaga se črtanje »*ex lege*« napredovanja za tiste državne tožilce, ki izpolnjujejo pogoje za napredovanje na višje državnotožilstvo mesto in bi z imenovanjem za nacionalnega predstavnika oziroma njegovega namestnika ali pomočnika pridobil višji naziv. Glede na pristojnosti in naloge, ki jih določa Uredba 2017/1939/EU predlagatelj ocenjuje, da takšno ne karierno »*ex lege*« napredovanje ni potrebno. Državni tožilec ima namreč varovano pravico do napredovanja in bo v času mandata pridobil redno oceno državnotožilske službe zaradi napredovanja v višji naziv. Poleg tega plača nacionalnega predstavnika, namestnika in pomočnika ni vezana na doseženi državnotožilski naziv temveč jo določa Uredba o plačah in drugih prejemkih javnih uslužbencev za delo v tujini (v nadaljnjem besedilu: uredba).¹⁰ Ta uredba ureja tudi plače funkcionarjev, ki so napoteni na delo v tujino in jim funkcija v skladu z zakonom med napotitvijo miruje, ter plače in druge prejemke državnih tožilcev, ki so imenovani za nacionalnega predstavnika, namestnika in pomočnika nacionalnega predstavnika v Eurojustu, za čas, ko funkcijo opravljajo v tujini.

Osnova za izračun plače za delo v tujini je določena z nominalno osnovo za delo v tujini, ki je za posamezno funkcijo, delovno mesto oziroma naziv za delo v tujini določena v prilogi 4 te uredbe (7. člen uredbe). Vrednosti stopenj nominalnih osnov so določene v prilogi 1, ki je sestavni del te uredbe. Plače funkcionarjev, ki so napoteni na delo v tujino ter jim v skladu z zakonom v času napotitve funkcija miruje, se določijo glede na delovna mesta iz priloge 4 pod šiframi TA17001, TA17002 ali TA17003 (napoteni vrhovni sodnik ali vrhovni državni tožilec oziroma napoteni višji sodnik ali višji državni tožilec ter drugi napoteni funkcionarji v pravosodnih organih).

Nekoliko drugače pa uredba določa plače in druge prejemke državnih tožilcev, ki so imenovani za nacionalnega predstavnika, namestnika in pomočnika nacionalnega predstavnika v Eurojustu, za čas, ko funkcijo opravljajo v tujini. V tem času je osnova za izračun njihove plače določena s stopnjo nominalne osnove za delo v tujini, ki je za nacionalnega predstavnika, njegovega namestnika in pomočnika fiksno določena v prilogi 4 pod šifro delovnega mesta TA17004, TA17005 in TA17006. Poleg tega so v tem času upravičeni do zneska, ki ustreza višini akontacije dohodnine in prispevkov delojemalca za socialno varnost, obračunanih od plače za delo v Republiki Sloveniji (4. člen uredbe).

¹⁰ Uradni list RS, št. 14/09, 16/09 – popr., 23/09, 51/10, 67/10, 80/10 – ZUTD, 41/12, 68/12, 47/13, 96/14, 39/15, 57/15, 73/15, 98/15, 6/16, 38/16, 62/16, 4/17, 26/17, 35/17, 54/17, 5/18, 35/18, 43/18, 64/18, 6/19, 35/19, 59/19, 78/19 in 7/20.

Veljavna ureditev, ki ureja »*ex lege*« imenovanje v višji naziv za člane Eurojust je sistemsko neustrezna tudi v razmerju do ostalih imenovanj v organe Evropske unije, kjer bodo državni tožilci za razliko od državnih tožilcev v Eurojust, katerega primarna naloga je krepitev usklajevanja in sodelovanja nacionalnih organov, pristojnih za preiskovanje in pregon, v zvezi s hudimi kaznivimi dejanji s čezmejnimi elementom, kariero gradili z izvajanjem temeljne tožilske funkcije, to je pregon storilcev kaznivih dejanj. Tako tudi z zadnjo novelo tega zakona (ZDT-1C) za evropskega tožilca ni bila predvidena možnosti »*ex lege*« napredovanja v višji naziv tistih državnih tožilcev, ki bodo imenovani na funkcijo v Evropskem javnem tožilstvu.

Pogoja, ki ga Uredba 2017/1939/EU določa za imenovanje nacionalnega predstavnika in namestnika (ustrezne delovne izkušnje na visoki ravni na področju kazenskih zadev) ni enačiti s pogojem, ki je določen za uvrstitev na listo kandidatov za imenovanje evropskega tožilca (potrebne kvalifikacije za imenovanje na visoko tožilsko funkcijo v svojih državah članicah ter ustrezne praktične izkušnje z nacionalnimi pravnimi sistemi, finančnimi preiskavami in mednarodnim pravosodnim sodelovanjem v kazenskih zadevah). Vse navedeno po mnenju predlagatelja opravičuje črtanje »*ex lege*« napredovanja tudi za nacionalnega predstavnika v Eurojustu, njegovega namestnika in pomočnika.

Predčasno prenehanje izvajanja pooblastil in strokovnih nalog nacionalnega predstavnika v Eurojustu Uredba 2018/1727/EU v primerjavo s Sklepom Sveta 2009/426/PNZ z dne 16. decembra 2008 o okrepitvi Eurojusta, ki je spremenil Sklep 2002/187/PNZ o ustanovitvi Eurojusta, ne ureja, zato se s predlogom zakona črta možnost odpoklica nacionalnega predstavnika pred potekom dobe, za katero je imenovan.

2.3.2 Dežurna služba državnega tožilstva

- Sodelovanje državno-tožilskega osebja pri opravljanju nujnih procesnih dejanj

Zunaj poslovnega časa državnega tožilstva se za sodelovanje državnega tožilstva s policijo ter drugimi pristojnimi državnimi organi v predkazenskem postopku, ki obsega medsebojno obveščanje in usmerjanje predkazenskega postopka, za zagotovitev udeležbe pri nujnih procesnih dejanjih in drugih opravih predkazenskega ali kazenskega postopka ter za druga nujna dejanja v predkazenskem postopku organizira dežurna služba.

Pri izvajanju nujnih procesnih dejanj ima državni tožilec zlasti naloge, ki so povezane z izvajanjem aktivnosti in navzočnost na kraju opravljanja nujnih procesnih dejanj in drugih nujnih opravil, z ogledi in zaslišanji, usmerjanjem predkazenskega postopka, usmerjanjem policije, odgovarjanje na pozive policije z obveznimi navodili, strokovnimi mnenji in predlogi za zbiranje obvestil in drugih ukrepov, za katere je pristojna policija, z namenom, da se odkrijeta kaznivo dejanje in storilec, sprejemanjem obvestil policije glede zaslišanj osumljencev, na katerih je državni tožilec lahko navzoč, dajanjem navodil policiji, ko prejme obvestilo policije o odvzemu prostosti oseb, sprejemanjem obvestil policije o privedbi osumljenca pred preiskovalnega sodnika zaradi podanih pripornih razlogov, sprejemanjem obvestil policije v primerih, ko ta zaseže predmete, opravi hišno in osebno preiskavo ter z odreditvijo izvedenskega dela.

Postopek, roke in način usmerjanja ter obveščanja med državnimi tožilstvi in policijo je na podlagi 160.a člena Zakona o kazenskem postopku¹¹ predpisala Vlada Republike Slovenije z Uredbo o

¹¹Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US, 66/17 – ORZKP153,154 in 22/1.

sodelovanju državnega tožilstva, policije in drugih pristojnih državnih organov in institucij pri odkrivanju in pregonu storilcev kaznivih dejanj ter delovanju specializiranih in skupnih preiskovalnih skupin¹².

Pravice in obveznosti državnih tožilcev, ki opravljajo nujna procesna dejanja določa ZDT-1. Državni tožilci opravljajo državnotožilsko službo v poslovnem času državnega tožilstva, določenem v Državnotožilskem redu, v dežurstvu in pripravljenosti. V izjemnih primerih lahko državni tožilec pisno soglaša, da bo opravljanje državnotožilske službe preseglo omejitve, ki izhajajo iz pravice do dnevnega in tedenskega počitka. S pripravljenostjo in dežurstvom izven poslovnega časa državnega tožilstva se zagotavlja opravljanje nujnih procesnih dejanj, določenih v zakonu, ter usmerjanje policije in drugih pristojnih organov v predkazenskem postopku. Dodatno je v Državnotožilskem redu urejeno, da se pri okrožnih državnih tožilstvih za usmerjanje predkazenskega postopka, zagotovitev udeležbe pri procesnih dejanjih in drugih opravilih predkazenskega postopka ter za druga nujna dejanja organizira dežurna služba, tako da je zagotovljeno državnotožilsko delo ob delavnikih in praznikih ter dela prostih dnevih neprekinjeno 24 ur na dan.

Pojma pripravljenosti in dežurstva državnih tožilcev se glede dejanskih aktivnosti, ki jih državni tožilec v času pripravljenosti in času dežurstvu opravi, razlikujeta. Ker veljavna ureditev teh aktivnosti izrecno ne konkretizira se predlaga jasna razmejitev aktivnosti, ki jih državni tožilec opravlja v fazi pripravljenosti in v fazi dežurstva.

Računsko sodišče je v revizijskem poročilu med drugim izpostavilo, da ZDT-1 ne določa posebnih pravic in dolžnosti državnotožilskega osebja, da opravljajo svoje delo tudi v dežurstvu in pripravljenosti, ko sodelujejo pri izvajanju zagotavljanja nujnih procesnih dejanj izven poslovnega časa.

S predlogom dopolnitve zakona se zato določa zakonska podlaga za sodelovanje državnotožilskega osebja pri opravljanju nujnih procesnih dejanj, katera primarno opravljajo državni tožilci in ustrezno plačilo za opravljeno delo z navezavo na sistemski predpis, ki enotno ureja podlago in postopek določitve plač ter dodatkov za celotni javni sektor, to je ZSPJS.

Po veljavni ureditvi predstavljajo državnotožilsko osebje javni uslužbenci, zaposleni pri državnih tožilstvih, in sicer: generalni direktor, direktorji, strokovni sodelavci, pripravniki in drugi javni uslužbenci državnega tožilstva. Število in vrste teh delovnih mest se določijo v skladu s predpisi, ki urejajo kadrovske načrte za pravosodne organe. Na podzakonski ravni Državnotožilski red¹³ v 76. členu določa, da lahko državnotožilsko osebje sodeluje pri opravljanju nujnih procesnih dejanj, če to terjajo posebne okoliščine. V takšnem primeru lahko vodja državnega tožilstva v razpored dežurstev določi tudi dodatno dežurstvo in pripravljenost državnotožilskega osebja, upoštevajoč delovnopravno zakonodajo oziroma predpise o delovnem času po zakonu, ki ureja javne uslužbenke. Državnotožilski red tudi določa, da se v Posebnem oddelku organizira dežurna služba za opravljanje policijskih nalog.

Zaradi sodelovanja pri opravljanju nujnih procesnih dejanjih tudi državnotožilsko osebje opravlja delo v manj ugodnem delovnem času, izven delovnega časa, pri čemer je treba razlikovati efektivno delo, ko se delo dejansko izvaja, in čas pripravljenosti na delo. Ker delo v manj ugodnem delovnem času že ureja ZDR-1, medtem ko institut pripravljenosti (enako velja za

¹² Uradni list RS, št. 83/10.

¹³ Uradni list RS, št. 7/12, 29/12, 45/16 in 64/19.

dežurstvo) na ravni javnega sektorja ni opredeljen, se s predlogom zakona določa ureditev instituta pripravljenosti primerljivo ureditvam kot izhajajo iz nekaterih drugih področnih zakonov (npr. 71. člen Zakona o organiziranosti in delu v policiji¹⁴, 227.e člen Zakona o izvrševanju kazenskih sankcij¹⁵ in 82. člen Zakona o finančni upravi¹⁶), vključno z določitvijo neposredne podlage za plačilo opravljenega dela in pripravljenosti v okviru enotnega plačnega sistema (ZSPJS). Na ta način se glede na to, da javni uslužbenci v okviru aktivnega sodelovanja pri opravljanju nujnih procesnih dejanj, delo opravljajo z enako intenzivnostjo kot v rednem delovnem času, zagotavlja tudi njihov ustrezen plačni položaj.

Državnotožilskemu osebju se zaradi sodelovanja pri opravljanju nujnih procesnih dejanj lahko odredi pripravljenost za delo izven delovnega časa. Čas pripravljenosti je treba vezati na delovni čas uslužbencev in ne na poslovni čas državnih tožilstev. Poslovni čas državnih tožilstev namreč nima vsebinske povezave z izvajanjem nujnih procesnih dejanj. Pripravljenost za delo je poseben delovni pogoj in je vezan na naravo in organizacijo dela, kar utemeljuje tudi različno plačilo v primerjavi z rednim delom, ki ga državnotožilsko osebje opravlja v okviru svojih rednih delovnih zadolžitvev. V času pripravljenosti mora biti državnotožilsko osebje dosegljivo po telefonu ali drugih komunikacijskih sredstvih za potrebe prihoda na delovno mesto ali kraj, kjer se opravlja nujno procesno dejanje. Državnotožilsko osebje je v času pripravljenosti v vsakem trenutku na razpolago delodajalcu, da ga pozove na opravljanje obveznosti, zaradi česar je njegova pravica do odmora in počitka v tem času bistveno okrnjena. Ker veljavna ureditev ne določa najdaljši sprejemljiv čas prihoda na delovno mesto, se določa podlaga za njegovo ureditev v Državnotožilskem redu. Pripravljenost za delo se ne šteje v delovni čas.

ZDT-1 kot veljavni materialni predpis za državnotožilsko osebje za sodelovanje pri opravljanju nujnih procesnih dejanj ne predvideva posebnih delovnih pogojev, na primer pripravljenosti za delo, kot to določajo že predstavljeni področni zakoni s področja obrambe, policije, finančne uprave in drugi. Zato se glede na mnenje Računskega sodišča in zagotavljanje enotne uporabe predpisov s področja javnih uslužbencev s predlogom zakona ureja delovnopravno področje sodelovanja državnotožilskega osebja pri opravljanju nujnih procesnih dejanj, tako da se določa zakonsko podlago za opravljanje dela v manj ugodnem delovnem času, opredelitev pripravljenosti za delo in ustrezen način plačila.

Ko mora državnotožilsko osebje v času odrejene pripravljenosti opravljati delo, se čas odrejene pripravljenosti prekine, čas opravljanja dela pa se šteje v delovni čas, za katerega se prejme tudi ustrezno plačilo. Višina dodatka je odvisna od časa, v katerem se delo opravlja, vedno pa gre za delo v manj ugodnem delovnem času. Državnotožilskemu osebju pripada dodatek, če gre za delo v neenakomerno razporejenem delovnem času, delo preko polnega delovnega časa, delo ponoči, ob nedeljah, praznikih in na dan, ki je z zakonom določen kot dela prost dan. ZSPJS glede višine dodatkov napotuje na KPJS, ki v 44. do 46. členu opredeljuje odstotek dodatka od urne postavke osnovne plače javnega uslužbenca.

ZSPJS v tretjem odstavku 32. člena opredeljuje dodatek za stalno pripravljenost, ki pa je v KPJS razdelan na dodatek za pripravljenost in dodatek za stalno pripravljenost. V primeru pripravljenosti državnotožilskega osebja za sodelovanje pri opravljanju nujnih procesnih dejanj gre za dodatek za pripravljenost, ki se obračuna v višini 20% urne postavke plače (prvi odstavek

¹⁴ Uradni list RS, št. 15/13, 11/14, 86/15, 77/16, 77/17, 36/19 in 66/19 – ZDZ.

¹⁵ Uradni list RS, št. 110/06 – uradno prečiščeno besedilo, 76/08, 40/09, 9/11 – ZP-1G, 96/12 – ZPIZ-2, 109/12, 54/15 in 11/18.

¹⁶ Uradni list RS, št. 25/14.

46. člena KPJS). Razlikovanje med pripravljenostjo in stalno pripravljenostjo je bilo uveljavljeno leta 2017 z Aneksom št. 9 h Kolektivni pogodbi za javni sektor¹⁷.

- Prihod na kraj opravljanja nujnega procesnega dejanja

V zvezi z ugotovitvijo iz revizijskega poročila, da je v Državnotožilskem redu treba jasneje urediti način upoštevanja časa prihoda na delovno mesto oziroma na drug kraj oprave nujnega procesnega dejanja državnih tožilcev in državnotožilskega osebja, pri čemer časa za prihod na delovno mesto in odhod ali drug kraj, kjer je treba opraviti nujno procesno dejanje, po vsebini ni mogoče enačiti s pripravljenostjo, prav tako pa ne ustreza definiciji dežurstva, se s predlogom zakona predlaga rešitev, po kateri se čas prihoda na kraj kjer je treba opraviti nujno procesno dejanje šteje kot čas, ki se šteje v delovni čas, pri čemer se navedeno vprašanje ureja enotno tako za državnotožilsko osebje, ki sodeluje pri izvajanju nujnih procesnih dejanj, kot tudi za državne tožilce, ki opravljajo dežurno službo.

V zvezi z ugotovitvijo iz revizijskega poročila, da je v podzakonskem aktu treba urediti način upoštevanja časa prihoda na delovno mesto oziroma na drug kraj oprave nujnega procesnega dejanja državnih tožilcev in državnotožilskega osebja, predlagatelj ugotavlja, da je izpostavljena vsebina in potreba po spremembi le - te zakonska materija.

Iz določbe veljavnega drugega odstavka 45. člena ZDT-1 namreč izhaja, da pripravljenost med drugim pomeni dosegljivost državnega tožilca po telefonu za potrebe prihoda na delovno mesto ali na kraj, kjer je treba opraviti nujno procesno dejanje, kar po sklepanju »a contrario« vodi do razlage, da se čas prihoda po veljavni ureditvi šteje v čas pripravljenosti. Glede na navedeno in dejstvo, da z Državnotožilskim redom kot podzakonskim predpisom ni moč določati večjega obsega pravic kot jih določa zakon, je potrebno spremembe glede načina upoštevanja časa prihoda na delovno mesto oziroma na drug kraj oprave nujnega procesnega dejanja uveljaviti na zakonski ravni.

Vprašanja, katero obdobje, ki se navezuje na opravljanje delovnih obveznosti, je treba šteti v delovni čas, se presoja v okviru vsake konkretne situacije v luči razumevanja pomena učinkovitega delovnega časa, kot ga določa Direktiva 2003/88/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. novembra 2003 o določenih vidikih organizacije delovnega časa¹⁸ (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2003/88/ES) ter na njeni podlagi sprejete odločitve Sodišča EU.

Zahtevam Direktive 2003/88/ES pri opredelitvi učinkovitega delovnega časa sledi tudi Zakon o delovnih razmerjih¹⁹ (v nadaljnjem besedilu: ZDR-1), ki v drugem odstavku 142. člena kot učinkoviti delovni čas opredeljuje vsak čas, v katerem delavec dela, kar pomeni, da je na razpolago delodajalcu in izpolnjuje svoje delovne obveznosti iz pogodbe o zaposlitvi. Ta zakonska določba širi pomen učinkovitega delovnega časa tudi na obdobja, ko je delavec na razpolago delodajalcu in izpolnjuje delovne obveznosti iz pogodbe o zaposlitvi.

Glede na to, da je treba prvenstveno razlikovati obdobje delovnega časa od obdobja počitka, je v vsakem konkretnem primeru primerno presoditi, ali in kako z določenim časom delavec razpolaga kot s prostim časom oziroma ali in koliko aktivnosti v teh primerih omejujejo njegov prosti čas. Kot

¹⁷ Uradni list RS, št. 21/17.

¹⁸ UL L 299/9 z dne 18. 11. 2003, str. 381.

¹⁹ Uradni list RS, št. 21/13, 78/13-popr., 47/15 - ZZSDT, 33/16 - PZ-F, 52/16 in 15/17 – odl. US, 22/19 – ZPosS in 81/19.

bistveno pa je pri sami opredelitvi treba upoštevati, da čas počitka pomeni čas, ki ni delovni čas. Opredelitev pojma »delovni čas« je pomembna prav zaradi zaščite varnosti in zdravja delavcev s tem, da so delavci upravičeni do minimalnega počitka, zlasti dnevnega in tedenskega ter z določitvijo trajanja povprečnega maksimalnega tedenskega delovnega časa.

Pri iskanju rešitev je predlagatelj izhajal iz Direktive 2003/88/ES, ki kot rečeno ne pozna vmesne kategorije med delovnim časom in počitkom, pri čemer časa porabljenega na poti ni moč enačiti s počitkom, saj državni tožilec in državnotožilsko osebje v tem času ne razpolagajo prosto s svojim časom²⁰. Ni namreč upravičenih razlogov, da bi se pot osebe, ki je v pripravljenosti, od delovnega mesta do kraja opravljanja nujnega procesnega dejanja obravnavala drugače od neposredne poti te osebe na kraj oprave nujnega procesnega dejanja. Taka ureditev je smiselna tudi z vidika načela ekonomičnosti in hitrosti postopkov. Zato se predlaga ureditev, skladno s katero bi se čas, porabljen za pot všteval v delovni čas, pri čemer se navedeno vprašanje ureja enotno tako za državnotožilsko osebje, ki sodeluje pri izvajanju nujnih procesnih dejanj, kot tudi za državne tožilce, ki opravljajo dežurno službo.

Podlago za takšno razlago lahko najdemo tudi v Razlagalnem sporočilu o Direktivi 2003/88/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. novembra 2003 o določenih vidikih organizacije delovnega časa, kjer je v IV. poglavju Uporaba opredelitev pojmov, A2. Uporaba opredelitve pojma iz Direktive za posebna časovna obdobja, navedeno, da »so lahko delavci, če morajo biti stalno dosegljivi, vendar jim ni treba ostati na kraju, ki ga določi delodajalec, manj omejeni pri upravljanju časa in posvečanju svojim interesom. V tem primeru, ki se imenuje tudi „pripravljenost“, je treba kot delovni čas v smislu Direktive obravnavati le čas, povezan z dejanskim opravljanjem storitev, vključno s časom, potrebnim za potovanje na kraj opravljanja storitev.«²¹

Iz sodne prakse Sodišča EU je razvidno, da sta pojma »delovni čas« in »počitek« v smislu Direktive 2003/88/ES pojma prava Unije, ki ju je treba opredeliti glede na objektivne značilnosti, ob sklicevanju na sistem in namen te direktive, ki je vzpostavitev minimalnih zahtev za izboljšanje življenjskih in delovnih razmer delavcev. Možnost, da delavci upravljajo s svojim časom brez večjih omejitev in da se posvečajo lastnim interesom, je tisti element, ki dokazuje, da zadevno časovno obdobje ni delovni čas v smislu Direktive 2003/88/ES. Čeprav se Sodišče EU ni izrecno opredelilo do vprašanja opredelitve časa, ki ga delavec porabi za pot od doma (v primeru stalne pripravljenosti) do kraja, ki ga določi delodajalec, je po mnenju predlagatelja, ob upoštevanju gornje sodne prakse sodišča EU, treba šteti, da je delavec v tem času že na razpolago delodajalcu, saj mora biti v določenem času na določenem kraju in ne more prosto razpolagati s svojim interesi oziroma mu je v celoti omejena možnost opravljati druge dejavnosti ter se posvečati lastnim interesom.

V zvezi z izpostavljenim vprašanjem naj opozorimo na sodbo Sodišča EU v zadevi C-266/14 z dne 10. 9. 2015, v kateri se je sodišče ukvarjalo z vprašanjem, ali se pot na delo in z dela v primeru terenskega dela všteva v delovni čas glede na določbe Direktive 2003/88/ES. Sodišče EU je v tej sodbi odločilo, da je člen 2, točka 1 Direktive 2003/88/ES treba razlagati tako, da v okoliščinah, kakršne so v postopku v glavni stvari, v katerih delavci nimajo stalnega ali običajnega kraja opravljanja dela, čas, ki ga ti delavci namenijo za vsakodnevni prevoz med svojim prebivališčem in prostori prve in zadnje stranke, ki ju določi njihov delodajalec, pomeni delovni

²⁰ Podobna izhodišča so bila upoštevana tudi v Uredbi o spremembah Uredbe o delovnem času v organih državne uprave (Uradni list RS, št. 40/17).

²¹ [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC0524\(01\)&from=ES](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC0524(01)&from=ES)

čas v smislu te določbe. Glede na to, da ima ta sodba pomemben vpliv na prakso v primerljivih zadevah, je po mnenju predlagatelja treba v vsakem posameznem primeru presojati vse tri elemente pojma delovni čas, kot je to storilo sodišče v obravnavani zadevi. Gre za prostorsko merilo (biti na delovnem mestu), merilo avtoritete (biti na razpolago delodajalcu) in poklicno merilo (opravljati svoje naloge in dolžnosti). Prav slednje je podlaga, da se s predlogom zakona v novem 45. členu izrecno določa, da se čas, ki ga državni tožilec porabi za prihod na delovno mesto ali na drug kraj (merilo biti na razpolago delodajalcu), kjer je potrebno opraviti nujna procesna dejanja (merilo biti na delovnem mestu in poklicno merilo) ter čas povratka šteje v čas dejansko opravljenega dela oziroma v delovni čas.

Poleg tega se predlaga jasnejša definicija posameznih aktivnosti v času dežurstva in aktivnosti, ki se v času pripravljenosti štejejo za dežurstvo ter evidentirajo po minutah oziroma dejanski porabi časa in ne pavšalno.

2.3.3 Krepitev odgovornost vodje državnega tožilstva

Z namenom zagotavljanja učinkovitega izvajanja enotne politike pregona se s predlogom zakona krepí odgovornost vodje državnega tožilstva tako, da se veljavna ureditev v 169. členu ZDT-1 dopolni z obveznostjo predložitve osnutka akta na vpogled oziroma v sopodpis vodji državnega tožilstva vselej pred odločitvijo državnega tožilca o zavrženju ovadbe za kaznivo dejanje, za katero je v zakonu predpisana kazen zapora več kot tri leta. Za osnutke zavrženja ovadb za kaznivo dejanje, za katero je v zakonu predpisana kazen zapora več kot osem let, sprejme odločitev vodja državnega tožilstva v sodelovanju z dvema državnima tožilcema, ki sta z letnim razporedom določena za vodenje oddelka. Če na državnem tožilstvu ni oblikovanega oddelka, mnenje podata državna tožilca, ki ju z odredbo določi vodja državnega tožilstva. V zadevah iz pristojnosti Oddelka za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili lahko mnenje podata državna tožilca, ki državnotožilsko službo opravljata na Specializiranem državnem tožilstvu Republike Slovenije.

S predlagano ureditvijo se nadgrajujejo tudi že sprejete rešitve v Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o kazenskem postopku (ZKP-N), saj se vnaša dodatna varovalka, ki preprečuje neutemeljeno oziroma prezgodnje zavrženje ovadb in ki omogoča bolj kakovostne in utemeljene odločitve državnega tožilca v primerih, kjer je glede na višino predpisane kazni še posebej izražen javni interes za nadaljevanje pregona.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Ker ZDR-1 delo v manj ugodnem delovnem času že ureja, medtem ko institut pripravljenosti (enako velja za dežurstvo) na ravni javnega sektorja ni enotno opredeljen, predlagamo ureditev instituta pripravljenosti primerljivo ureditvam kot izhajajo iz nekaterih drugih področnih zakonov, vključno z določitvijo neposredne podlage za plačilo opravljenega dela in pripravljenosti v okviru enotnega plačnega sistema (ZSPJS). Na ta način bi glede na to, da javni uslužbenci v okviru aktivnega sodelovanja pri opravljanju nujnih procesnih dejanj, delo opravljajo z enako intenzivnostjo kot v rednem delovnem času, zagotovili tudi njihov ustrezen plačni položaj. Sodelovanje v obliki dežurstva upošteva določbo šestega odstavka 32. člena ZSPJS je namreč nižje ovrednoteno iz naslova nižje osnove za obračun dodatka in nižje višine izplačanega dodatka za opravljeno delo. Slednje glede na podatke iz Analize plač v javnem sektorju za leto 2018 (dokument št. 0100-647/2019/1, 30. 8. 2019, objavljen na spletni strani Ministrstva za javno upravo) tudi ne bi predstavljalo odstopa od siceršnje višine tovrstnih izplačil pri ostalih

neposrednih proračunskih uporabnikov. Upošteva vsebino navedene analize je namreč pri neposrednih uporabnikih proračunov delež izplačil za dežurno delo znašal slaba 2 % vseh izplačil, namenjenih za dežurno delo, ki se izplačuje le na področju pravosodja (pri tem velja posebej izpostaviti, da določba šestega odstavka 32. člena ZSPJS, ki določa plačila v času dežurstva, za pravosodne funkcionarje ne velja).

Vrhovno državno tožilstvo je na letni ravni ocenilo, da bodo finančne posledice za na novo predlagano ureditev 45. člena Zakona o državnem tožilstvu (vštevanje časa porabljenega za prihod na delovno mesto oziroma kraj, kjer se opravljajo nujna procesna dejanja ter čas povratka), za vsa prvostopenjska državna tožilstva znašale 22.550 evrov za državne tožilce ter 1.000 evrov za javne uslužbenke (javni uslužbenci izjemoma sodelujejo pri opravi nujnih procesnih dejanj), skupaj bo imel predlog zakona iz tega naslova 23.550 evrov finančnih posledic za državni proračun.

Predlog zakona ne bo imel finančnih posledic za druga javnofinančna sredstva.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

Za obdobje, za katero je proračun že sprejet (leto 2020), ni potrebno predvideti porabe proračunskih sredstev zaradi predlaganih rešitev.

Pravice porabe za izvedbo predlaganih rešitev so zagotovljene na proračunski postavki Vrhovnega državnega tožilstva, kot sredstva za obračun deviznih plač nacionalnih članov v Eurojust ter po posameznih državnih tožilstvih, ki so samostojni proračunski uporabniki s svojo proračunsko postavko.

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

5.1 Prikaz ureditve v državah članicah EU

Avstrija

Avstrijsko državno tožilstvo je poseben organ, ločen od sodišč, ki varuje javni interes pri zastopanju obtožb in pregonu storilcev kaznivih dejanj.

Državna tožilstva so pravosodni organi, vendar v nasprotju s sodišči niso neodvisni in imajo strogo hierarhično strukturo ter so vezani na navodila višjega državnega tožilstva, še posebej pa zveznega Ministrstva za pravosodje.

Na zakonski ravni obstaja natančna pravila in način izdaje obveznih navodil. Višji državni tožilec in Zvezni minister lahko izdeta navodilo zgolj v pisni obliki z utemeljeno obrazložitvijo. Vsa navodila morajo biti zabeležena v kazenskem spisu konkretne zadeve.

Državna tožilstva so zato organizirana na podrejeni in nadrejeni ravni. V nasprotju s sodnimi

odločbami odločitev državnih tožilcev ni mogoče izpodbijati z nobenim pravnim sredstvom. S sistemskega vidika je organizacijska struktura tožilstva enaka organizaciji sodišča.

Za vsako regijsko sodišče, ki je pristojno za kazenske zadeve, je ustanovljeno državno tožilstvo. Državni tožilci so pristojni zastopati kazensko obtožbo pred regijskim in okrožnim sodiščem tega regijskega sodišča. Po pravilu bodo okrožni državni tožilci zastopali kazenske obtožbe pred okrožnimi sodišči. To so javni uslužbenci, s posebnim strokovnim znanjem, vendar ne potrebujejo univerzitetnega usposabljanja.

Višji državni tožilci so hierarhično nadrejeni državnim tožilcem. Ustanovljeni so bili za zastopanje pred regijskimi pritožbenimi sodišči na Dunaju, v Gradcu, Linzu in Innsbrucku. Pristojni so za opravljanje nadzora nad državnimi tožilstvi v njihovem okrožju. Poročilo o nadzoru morajo posredovati neposredno Zveznemu ministru za pravosodje. Urad generalnega državnega tožilstva ima poseben položaj. Generalni državni tožilec poroča neposredno Zveznemu ministru za pravosodje, nima pa pooblastila za izdajo navodil višjim državnim tožilcem ali državnim tožilcem.

Samo sodnik, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v poklicnega sodnika in ima opravljeno minimalno enoletno pripravništvo kot sodnik na sodišču ali kot tožilec je lahko imenovan v državnega tožilca. Prosta mesta za sodnike in državne tožilce so uradno objavljena. Državne tožilce imenuje Zvezni predsednik po predlogu personalnega sveta. Vendar pa je za večino razpisanih državnotožilskih mest pravica do imenovanja pridržana Zveznemu ministru za pravosodje.

Tudi postopek izbire in imenovanja avstrijskega nacionalnega člana v Eurojustu ali njegovega namestnika, je v pristojnosti Zveznega ministrstva za pravosodje. Zvezno ministrstvo za pravosodje izbere kandidate po izvedenem internem pozivu. Izbira temelji na naslednjih obligatornih kriterijih:

- status državnega tožilca ali sodnika,
- uspešna kariera sodnika ali državnega tožilca pri državnem tožilstvu oz. v Zveznem Ministrstvu za pravosodje (po možnosti v Oddelku za mednarodne zadeve),
- dobro ustno in pisno znanje vsaj enega drugega skupnega uradnega jezika Evropske unije ali več tujih jezikov,
- odlično strokovno znanje s področja procesnega in materialnega kazenskega prava (tudi na mednarodni ravni),
- dobro poznavanje evropskega in mednarodnega prava,
- poznavanje organizacijske strukture Zveznega Ministrstva za pravosodje
- sposobnost učinkovitega in ciljno usmerjenega dela, sposobnost obvladovanja velikega obsega dela,
- nadpovprečne socialne spretnosti, sposobnost dela v skupini, iznajdljivost in diplomatski bonton,
- prilagodljivost in pripravljenost na pogosta redna kratkoročna in občasno zelo pogosta poslovna potovanja.

Na podlagi ugotovitev, ki temeljijo na razpoložljivi dokumentaciji (personalna mapa, ocene državnotožilske službe, po potrebi tudi poročila o nadzorstvenih pregledih in sami nadzorstveni pregledi ali pripombe vodje oddelka) in razgovoru s kandidati se določi primernost in ustreznost kandidata.

Imenovani nacionalni predstavnik, njegov namestnik in pomočnik so za čas imenovanja v Eurojustu dodeljeni na Zvezno Ministrstvo za pravosodje.²²

Hrvaška

Državno tožilstvo je samostojen in neodvisen pravosodni organ, ki je pristojen in dolžen ukrepati zoper storilce kaznivih dejanj in drugih kaznivih ravnanj, opravljati pravna dejanja za zaščito premoženja Republike Hrvaške ter uporabiti pravna sredstva za zaščito ustave in zakonov.

Državno tožilstvo izvaja svoje pristojnosti na podlagi ustave, zakonov, mednarodnih pogodb, ki so del hrvaškega pravnega reda, in drugih predpisov, sprejetih v skladu s hrvaško ustavo, mednarodno pogodbo ali zakonom.²³

Državno tožilstvo Republike Hrvaške je po Zakonu o državnem tožilstvu vertikalno hierarhično strukturirana organizacija, ki jo vodi glavni državni tožilec Republike Hrvaške.

Glavni državni tožilec vodi in zastopa državno tožilstvo in je odgovoren za delo celotnega državnega tožilstva. Prav tako opravlja naloge iz pristojnosti državnega tožilstva Republike Hrvaške in vodi državno tožilstvo Republike Hrvaške.

Glede na strogo hierarhično strukturo državnega tožilstva lahko višji državni tožilec da nižjemu državnemu tožilcu obvezna navodila za delo, kadar je to potrebno za zakonito in enotno opravljanje funkcije, po potrebi pa se lahko ta navodila nanašajo tudi na vodenje posameznih zadev.

Višji državni tožilec lahko prevzame izvajanje določenih nalog, za katere je pristojen nižji državni tožilec (avokacija), in lahko v skladu z zakonom pooblasti nižjega državnega tožilca za opravljanje procesnih dejanj v določeni zadevi ali za izvajanje določenih dejanj v zadevi, ki je dodeljena drugemu nižjemu državnemu tožilcu (delegacija).

Državni tožilec glede na velikost posameznega državnega tožilstva opravlja državnotožilsko funkcijo sam ali pa ima enega ali več namestnikov. Namestnik zastopa kazenske obtožbe in je pristojen opravljati vsa procesna dejanja upravičenega državnega tožilca v postopku pred sodiščem ali drugim državnim organom, za katera je po zakonu pristojen državni tožilec.

Državno tožilstvo Republike Hrvaške sestavlja:

- 25 občinskih državnotožilskih pisarn,
- 15 okrožnih državnotožilskih pisarn,
- Urad za preprečevanje korupcije in organiziranega kriminala in
- Državno tožilstvo Republike Hrvaške.²⁴

Državnotožilski svet je samostojen in neodvisen organ, ki zagotavlja samostojnost in neodvisnost Državnega tožilstva v Republiki Hrvaški.²⁵ Pristojen je za imenovanje in razrešitev občinskih in okrožnih državnih tožilcev, premestitev namestnikov državnih tožilcev, vodenje

²² <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-11351-2013-REV-1-DCL-1/de/pdf>

²³ <https://e-justice.europa.eu>.

²⁴ Spletna stran Državnega tožilstva Republike Hrvaške, <http://www.dorh.hr/ODrzavnomOdvjetnistvu>

²⁵ Zakon o Državnoodvjetničkom vijeću, Narodne novine 67/2018.

postopkov in odločanje o disciplinski odgovornosti namestnikov državnih tožilcev. Sodeluje pri usposabljanju in izpopolnjevanju državnih tožilcev in namestnikov državnih tožilcev, odloča o ugovoru opravljanja nalog, vodi register državnih tožilcev in namestnikov državnih tožilcev, podaja soglasje za opravljanje drugih funkcij ali dela pri opravljanju dolžnosti državnega tožilca ter opravlja druge naloge v skladu z zakonom.

Glavnega državnega tožilca Republike Hrvaške imenuje državni zbor za dobo štirih let na predlog Vlade Republike Hrvaške, po predhodnem mnenju pristojnega odbora državnega zbora in je po poteku mandata lahko enkrat ponovno imenovan.²⁶

Nacionalnega predstavnika v Eurojustu imenuje na predlog generalnega državnega tožilca minister za pravosodje. Imenovani predstavnik ima položaj namestnika generalnega državnega tožilca Republike Hrvaške. Imenovan je za obdobje štirih let, z možnostjo ponovnega imenovanja.

Pomočnik nacionalnega predstavnika v Eurojustu ima položaj namestnika občinskega državnega tožilca ali namestnika okrožnega državnega tožilca. Imenuje ga generalni državni tožilec Republike Hrvaške za obdobje šestih mesecev, z možnostjo ponovnega imenovanja.

Nacionalnega predstavnika v Eurojustu o svojem delu redno poroča generalnemu državnemu tožilcu Republike Hrvaške.

Nacionalni član ima za doseg ciljev Eurojusta dostop do podatkov iz kazenskih evidenc ali drugih evidenc v Republiki Hrvaški na enak način, kot jih hrvaška zakonodaja določa za državnega tožilca ali za namestnika državnega tožilca, lahko pa od nacionalnih pravosodnih organov v imenu Eurojusta zahteva izvedbo določenih ukrepov ter predložitve podatkov, potrebnih za izvajanje posebnih dokaznih dejanj ali drugih dejanj z namenom kazenskega pregona.

Imenovani nacionalni predstavnik Republike Hrvaške je vodja oddelka za mednarodno pravno pomoč in mednarodno sodelovanje v Državnem tožilstvu Republike Hrvaške

Malta

Malteška ustava v 91. členu ureja naloge generalnega državnega tožilca. Urad generalnega državnega tožilca je ustanovljen kot vladni organ v skladu z Odlokom o generalnem državnem tožilcu. V skladu z ustavo Malte ima generalni državni tožilec enako varen mandat kot sodnik ter izvaja neodvisno presojo v zadevah, povezanih s kazenskim pregonom, in opravlja naloge, ki jih določa kazenski zakonik v zvezi s kazenskim pregonom.

²⁶ Zakon o državnomođvetništvu, Narodne novine 67/18.

²⁷ <https://e-justice.europa.eu>.

²⁸ <http://www.justiceservices.gov.mt/DownloadDocument.aspx?app=lom&itemid=8634&l=1>

²⁹ <http://www.nsz.cz/index.php/en/about/public-prosecution-system>

³⁰ <https://e-justice.europa.eu>.

³¹ Primerjalni pregled – Državna tožilstva, Raziskovalno-dokumentacijski sektor Državnega zbora, številka 14/2012.

³² <https://e-justice.europa.eu>.

³³ Mreža Legicoop, pojasnilo latvijskega Ministrstva za pravosodje.

Generalnemu državnemu tožilcu pomagajo namestnik generalnega državnega tožilca, pomočnik generalnega državnega tožilca in drugi pravni uslužbenci.

Generalni državni tožilec je glavni tožilec na Malti, ki je pristojen za pregon storilcev kaznivih dejanj in zastopanje kazenske obtožbe. Generalni državni tožilec se po lastni presoji odloča ali bo uvedel, nadaljeval ali prekinil kazenski postopek. Pri svojem delu je popolnoma samostojen in neodvisen.

Generalni državni tožilec je javni tožilec v postopkih pred kazenskim sodiščem in kazenskim pritožbenim sodiščem. Nekatere postopke kazenskega pregona, ki jih začne policija, mora predhodno odobriti generalni državni tožilec.

Generalni državni tožilec pri izvajanju pristojnosti za začetek, izvajanje ali ustavitev kazenskih postopkov, ki so mu podeljene z zakonom, ki določa izvajanje takih pristojnosti, ne prejema navodil oziroma ni pod nadzorom nobene druge osebe ali organa.

Poleg tega generalni državni tožilec nastopa tudi kot pravni svetovalec vlade, pravni uslužbenci Urada generalnega državnega tožilca pa zastopajo vlado pred civilnim in ustavnim sodiščem.

Urad generalnega državnega tožilca je tudi pristojen v večini zadev, povezanih s pravnim sodelovanjem na področju civilnega, gospodarskega in kazenskega prava.

Urad generalnega državnega tožilca zastopa Republiko Malto pred mednarodnimi sodišči ter vlado Malte na mednarodnih srečanjih na področju pravnega in pravosodnega sodelovanja.

Prav tako Urad generalnega državnega tožilca pripravlja zakonodajne predloge in nudi pomoč v postopku njihovega sprejetja v parlamentu.²⁷

Minister za pravosodje imenuje posebno izbirno komisijo, sestavljeno iz zaupanja vrednih strokovnjakov. Komisijo sestavljajo predsednik in dva do štiri člani, ki so pristojni za presojo in oceno ustreznih kvalifikacij prijavljenih kandidatov za imenovanje generalnega državnega tožilca. Poročilo o ustreznosti kandidatov komisija posreduje ministru. Generalnega državnega tožilca imenuje predsednik države po predlogu predsednika vlade. Ima enega namestnika. Generalno državno tožilstvo je državna agencija, v kateri so zaposleni drugi uradniki, ki opravljajo naloge in izvršujejo pristojnosti po pooblastilu generalnega državnega tožilca. Pristojno je tudi za nudenje mednarodne pravne pomoči v kazenskih zadevah. Sodeluje pri pripravi zakonskih in podzakonskih aktov.²⁸

Nacionalnega predstavnika v Eurojustu in njegovega namestnika imenuje generalni državni tožilec.

Češka

Sistem javnega tožilstva po Češkem Zakonu o državnem tožilstvu sestavlja:

- Generalno državno tožilstvo,
- Višja državna tožilstva,
- Območna državna tožilstva in
- Okrožna državna tožilstva.

Državnotožilska služba je sistem državnih uradov, ki zastopajo državo pri zaščiti javnega interesa v tistih zadevah, ki ji določa zakon. Za opravljanje državnega tožilstva je pristojno Ministrstvo za pravosodje. Navedeno pa ne pomeni, da je ministrstvo (ali minister) nadrejeno državnemu tožilstvu ali javnemu tožilcu. Naloga ministrstva je zagotavljati pogoje za delovanje tožilstva in pravilno izvajati svoja pooblastila v zvezi s kadrovske, organizacijske, gospodarske, finančne in izobraževalne vprašanji. Druga naloga ministrstva je v preverjanju pravnega izpolnjevanja nalog državnega tožilstva. Imenovanje državnih tožilcev, njihovo zaposlitev in zlasti njihov položaj ter kazenska odgovornost ureja zakon št. 283/1993 Coll. Generalni državni tožilec je imenovan s strani Vlade Češke Republike, po predlogu ministra za pravosodje.²⁹

Na podlagi veljavnega Zakona o državnem tožilstvu št. 283/1993 Coll., je ministrstvo za pravosodje izdalo Uredbo št. 23/1994 Coll. o poslovniku državnega tožilstva in ustanavljanju zunanjih oddelkov nekaterih državnih tožilstvih in o nalogah, ki jih izvajajo sodni pripravniki. V pripravljanih fazah priprave nove zakonodaje so tekale razprave o različnih modelih možne rešitve statusa javne tožilske službe v sistemu državnih organov, vključno z idejo o ustanovitvi tožilstva kot ločenega sistema državnih uradov, ki zastopajo državo v primerih, ki jih določa zakon. Nastali model je državnotožilska služba kot del Ministrstva za pravosodje. V tretjem poglavju ustave je državno tožilstvo opredeljeno kot del izvršilne veje oblasti.

Na podlagi poziva generalnega državnega tožilca, imenuje nacionalnega predstavnika v Eurojustu in njegovega namestnika minister za pravosodje iz vrst državnih tožilcev, imenovanih za opravljanje funkcije vrhovnega državnega tožilca, katerih strokovno in jezikovno znanje ter izkušnje zagotavljajo jamstvo za ustrezno opravljanje te funkcije.

Namestnik nacionalnega predstavnika izpolnjuje naloge in izvršuje pristojnosti v odsotnosti nacionalnega predstavnika. Deluje v imenu in v obsegu pooblastila, ki mu ga je podelil nacionalni predstavnik.

Pomočnika nacionalnega predstavnika imenuje na predlog nacionalnega predstavnika minister za pravosodje, iz vrst sodnikov ali sodnih uslužbencev, državnih tožilcev ali drugih uslužbencev državnega tožilstva ali uslužbencev Ministrstva za pravosodje, ki mu strokovna in jezikovna znanja ter izkušnje zagotavljajo dobro opravljanje te funkcije. Imenovan je za obdobje petih let z možnostjo ponovnega imenovanja.

Imenovani nacionalni predstavnik Republike Češke je državni tožilec mednarodnega oddelka Vrhovnega državnega tožilstva Republike Češke.

Belgija

Državno tožilstvo oziroma javno tožilstvo (*ministère public/openbaar ministerie*, znano tudi kot *parquet/parket*), ki dejansko začne sodni pregon sestavljajo pravosodni uslužbenci, ki so kvalificirani sodniki (*magistrats/magistraten*) in izvajajo svoje naloge v okviru pristojnosti sodišča, ki so mu dodeljeni.

V skladu z 153. členom belgijske Ustave državne tožilce imenuje in razrešuje kralj. Imenovanje predlaga minister za pravosodje. Za razliko od sodnikov nimajo trajnega mandata.

V postopku imenovanja sodeluje poseben organ, Vrhovni pravosodni svet (le Conseil supérieur de la Justice), uveden leta 1999, ki naj bi zagotovil oz. povrnil zaupanje belgijske javnosti v pravosodni sistem. Vrhovni pravosodni svet je pristojen, da predlaga kandidate za državne tožilce in za vodje tožilcev (fonctions de chef de corps). Poleg tega je pristojen za izobraževanje sodnikov in tožilcev.

Tožilstva v Belgiji so hierarhično organizirana. Imenujejo se z izrazom *ministère public*. Na prvem nivoju je 27 kraljevih tožilcev (*procureur d'eroi*), pri vsakem sodnem okrožju (*judicial district*) eden. Pomagajo mu prvi namestniki in namestniki (*premiers substituts et substituts*). Delujejo pred sodišči prve stopnje (*tribunal de première instance*), policijskim sodiščem (*tribunal de police*) in gospodarskim sodiščem (*tribunal de commerce*).

V sodnem okrožju (*arrondissement judiciaire/gerechtigd arrondissement*) so uradniki, ki zastopajo državno tožilstvo na sodišču prve stopnje (*tribunal de première instance/rechtbank van eerste aanleg*) in zlasti na sodišču za mladoletnike (*tribunal de la jeunesse/jeugdrechtbank*), ki je eden od oddelkov sodišča prve stopnje, državni tožilec (*procureur du Roi/procureur des Konings*), prvi namestnik državnega tožilca (*premiers substituts/eerste substituten*) in namestnik državnega tožilca (*substituts/substituten*). Enako nastopajo tudi pred sodiščem ali sodišči za prekrške (*tribunal de police/politierechtbank*) ter gospodarskim sodiščem (*tribunal de commerce/handelsrechtbank*) v okviru svojega delovnega področja.

Na ravni pritožbenih (*cour d'appel/hof van beroep*) in delovnih sodišč (*cour du travail/arbeidshof*) to funkcijo izvaja generalni državni tožilec (*procureur-général/procureur-generaal*), ki vodi in nadzira pravosodne uslužbenke generalnega državnega tožilstva na pritožbenem sodišču (*parquet général/parket-generaal*) ter ustreznega organa na delovnem sodišču (*auditorat général/arbeidsauditoraat-generaal*). Na pritožbenem sodišču generalnemu državnemu tožilcu pomagajo prvi generalni pravobranilec (*premier avocat-général/eerste advocaat-generaal*), generalni pravobranilci (*avocats-généraux/advocaten-generaal*) in namestniki generalnega državnega tožilca (*substituts généraux/substituten-generaal*). Na delovnem sodišču generalnemu državnemu tožilcu pomagajo prvi generalni pravobranilec, generalni pravobranilci in namestniki generalnega državnega tožilca.

Na kasacijskem sodišču (*Cour de cassation/Hof van cassatie*) funkcijo državnega tožilstva izvaja generalni državni tožilec pri kasacijskem sodišču, pomagajo pa mu prvi generalni pravobranilec in generalni pravobranilci. Kljub terminološki enakosti je funkcija državnega tožilstva tukaj popolnoma drugačna. Kasacijsko sodišče ne odloča o vsebini zadeve, temveč preverja zakonitost in pravilnost postopka.

Državno tožilstvo je neodvisno pri posameznih preiskavah in postopkih pregona, omejeno je zgolj s pravico pristojnega ministra za odreditev pregona in določitev zavezujočih smernic na področju kazenske politike, vključno s politiko preiskave in pregona.³⁰

Kraljevi tožilci so imenovani za dobo 5 let in so lahko enkrat ponovno imenovani na isto funkcijo. Prvi namestniki kraljevega tožilca so imenovani za dobo treh let, pred iztekom dobe imenovanja se ocenijo. To funkcijo opravljajo že 9 let, so po ponovni oceni lahko imenovani za nedoločen čas (povzeto po: spletna stran Le Conseil supérieur de la Justice in po Sodnem zakoniku - Code judiciaire).³¹

Na podlagi 309. člena Sodnega zakonika (Code judiciaire) nacionalnega člana v Eurojustu in

njegovega namestnika imenuje minister za pravosodje na podlagi mnenja generalnega državnega tožilca, ki je pristojen za mednarodne odnose. Nacionalni član in namestnik se imenujeta izmed zveznih magistratov (tožilcev oziroma sodnikov). Pomočnika nacionalnega predstavnika izmed pravnikov zaposlenih na zveznem tožilstvu imenuje minister po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca pristojnega za mednarodne odnose.

Imenovani nacionalni predstavnik Belgije je vodja enote za posebne zadeve, ki se ukvarja s posebnimi preiskovalnimi ukrepi, prikrite preiskave in vire človeške inteligence znotraj Urada generalnega državnega tožilstva.

Latvija

Latvijsko državno tožilstvo (*Prokuratūra*) je enoten centraliziran pravosodni organ s tristopenjskim sistemom. Vodi ga generalni državni tožilec (*ģenerālprokurors*). Naloga državnega tožilstva je odzivati se na kršitve zakona in zagotoviti, da se o kršitvah odloča v skladu z zakonom.

Državno tožilstvo sestavljajo:

- generalno državno tožilstvo (*ģenerālprokuratūra*);
- regionalna državna tožilstva (*tiesu apgabalu prokuratūras*);
- okrožna ali mestna državna tožilstva (*rajona vai republikas pilsētu prokuratūras*);
- specializirana državna tožilstva (*specializētas prokuratūras*).

Po potrebi lahko generalni državni tožilec ustanovi specializirano tožilstvo za posebno področje, ki ima status okrožnega ali regionalnega državnega tožilstva. V Latviji je trenutno pet specializiranih državnih tožilstev in sicer:

- specializirano državno tožilstvo za organizirani kriminal in druga področja (*Organizētās noziedzības un citu nozaru specializētā prokuratūra*);
- specializirano več področno državno tožilstvo (*Specializētā vairāku nozaru prokuratūra*);
- državno tožilstvo Rige za cestni promet (*Rīgas autotransporta prokuratūra*);
- državno tožilstvo za preiskovanje finančnega in gospodarskega kriminala (*Finanšu un ekonomisko noziegumu izmeklēšanas prokuratūra*) ter
- državno tožilstvo za preiskovanje kaznivih dejanj v zvezi z nedovoljenim prometom s prepovedanimi drogami (*Narkotiku nelegālas aprites noziegumu izmeklēšanas prokuratūra*).

Generalno državno tožilstvo lahko nadzoruje delo javnih organov, ki sami ne delujejo kot tožilstva, a opravljajo določene naloge v kazenskem postopku, ki spadajo v njihovo pristojnost. Te organe ustanovi, reorganizira in razpusti generalni državni tožilec. Na podlagi dodeljenih proračunskih sredstev generalni državni tožilec prav tako določi strukturo in število osebja teh organov. Do sedaj je bil ustanovljen le en tak organ, in sicer Urad za boj proti pranju denarja (*Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas dienests*).

Državna tožilstva so del sodnega sistema. To pomeni, da delujejo neodvisno od zakonodajne in izvršilne oblasti. Saeima (latvijski parlament), kabinet ministrov in predsednik države lahko državnemu tožilstvu dajo navodilo, da preveri dejstva v zvezi s kršitvami zakona, in lahko prejemajo pojasnila od generalnega državnega tožilstva, ne smejo pa posegati v delo državnega tožilstva, tudi če preiskuje kršitve, ki imajo velik nacionalni pomen.

Državni tožilci lahko izpodbijajo pravne akte, ki jih je sprejel kabinet ministrov ali javni organi, če niso v skladu z zakonom. Generalni državni tožilec in glavni tožilci oddelkov generalnega

državnega tožilstva se lahko udeležijo sej kabineta ministrov in izrazijo svoje mnenje o vprašanih, ki so predmet razprav.

Državno tožilstvo je pristojno za nadzor nad delom preiskovalnih organov in drugih organov; organizira, upravlja in vodi preiskavo v predhodnem postopku ter daje navodila preiskovalnim organom pri izvajanju preiskav kaznivih dejanj; začne in vodi kazenski pregon; varuje pravice in pravne interese posameznikov in države; v zadevah, določenih z zakonom, pri sodišču vložijo predlog za začetek postopka ali vlogo. Državni tožilec v skladu s 36 členom Zakona o kazenskem postopku nadzira in vodi preiskavo, vodi kazenski pregon, zastopa obtožnico pred sodiščem v imenu države in opravlja druge naloge v kazenskem postopku.³²

Latvijskega nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika ter pomočnika imenuje generalni državni tožilec po prejemu mnenja kandidacijske komisije, ki jo je sam imenoval. Za razliko od nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika, pomočnika imenuje generalni državni tožilec brez mnenja kandidacijske komisije za neomejen mandat s pooblastili, ki jih predlaga nacionalni predstavnik v Eurojustu.³³

5.2 Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih

Ureditev, ki jo zasleduje predlog zakona ni predmet urejanja v drugih pravnih sistemih, saj Uredba 2018/1727/EU zavezuje le države članice EU.

5.3 Prikaz prilagojenosti predlagane ureditve pravu Evropske unije

Uredba je pravni akt, sprejet v okviru EU, ki se po 3.a členu Ustave v Sloveniji uporablja neposredno in v skladu s pravno ureditvijo EU. Da bi pri izvajanju Uredbe 2018/1727/EU dosegli dosledno upoštevanje nacionalnega pravnega reda ter učinkovitost načela pravne države in pravne varnosti, je nujno treba prilagoditi veljavne določbe ZDT-1 tako, da ne bodo v nasprotju z vsebino Uredbe 2018/1727/EU oziroma bo zagotovljena njena uporaba.

Ker Uredba 2018/1727/EU ne ureja postopka imenovanja nacionalnega predstavnika, njegovega namestnika in pomočnika, se s predlogom tega zakona določa nov postopek imenovanja in podaljšuje doba imenovanja nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika. Hkrati se urejajo tudi s tem povezana statusna delovnopravna vprašanja, ki so predmet ureditve v nacionalnem pravnem sistemu.

Predlog zakona je z organizacijsko statusnega vidika v delu, ki se nanaša na ukrepe potrebne za imenovanje in delovanje nacionalnega predstavnika, njegovega namestnika in pomočnika v Republiki Sloveniji usklajen s pravnim redom EU.

6. PRESOJA POSLEDIC, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov:

Predlog zakona nima pomembnejših posledic za poslovanje javne uprave ali pravosodnih organov. Administrativne posledice se bodo kazale zgolj v obliki notranjega poslovanja državnega tožilstva z razporejanju javnih uslužbencev, ki bodo sodelovali pri opravi nujnih

procesnih dejanj.

Predlog zakona ne ukinja ali odpravlja administrativnih bremen.

Predlog zakona ne uvaja novih obveznosti za državljane oziroma druge osebe

Predlog zakona ne predvideva ustanovitve novih organov, reorganizacije ali ukinitve obstoječih organov.

Zaradi izvajanja zakona bodo potrebne nove zaposlitve, usposabljanja ter finančna in materialna sredstva.

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov:

Določbe predloga zakona ne prinašajo administrativnih posledic za obveznosti strank.

Predlog zakona ne predvideva povečanja stroškov strank ali njihove razbremenitve.

Predlog zakona ne vpliva na čas urejanja zadev strank.

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki, in sicer za:

Določbe predloga zakona ne prinašajo posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki.

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo, in sicer za:

Določbe predloga zakona ne prinašajo posledic za gospodarstvo.

6.4 Presoja posledic za socialno področje, in sicer za:

Določbe predloga zakona ne prinašajo posledic za socialno področje.

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja, in sicer za:

Določbe predloga zakona ne prinašajo posledic za dokumente razvojnega načrtovanja.

6.6 Presoja posledic za druga področja

Določbe predloga zakona ne prinašajo posledic za druga področja.

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa:

Predstavitev sprejetega zakona:

Sprejeti zakon bo v skladu z ustaljeno prakso predstavljen državnim tožilcem na usposabljanjih, ki jih organizira Center za izobraževanje v pravosodju.

Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa:

Ministrstvo za pravosodje bo v skladu s svojimi pristojnostmi spremljalo izvajanje Uredbe 2018/1727/EU v praksi.

Glede na vsebino predloga zakona ne bo potrebna priprava poročil. Če bodo v praksi ugotovljene pomanjkljivosti predlaganih določb, bo Ministrstvo za pravosodje to ugotovilo v sodelovanju s pristojnimi organi.

Upošteva statusno in organizacijsko vsebino predloga zakona, poročila o izvajanju zakona in doseženih ciljih niso potrebna.

6.8 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona

7. PRIKAZ SODELOVANJA JAVNOSTI PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA:

V strokovno razpravo glede predlaganih rešitev so bili vključeni Vrhovno državno tožilstvo, Državnotožilski svet, Društvo državnih tožilcev Slovenije in Sindikat delavcev v pravosodju.

Dne 18. 11. 2019 je bil opravljen sestanek s predstavniki Ministrstva za javno upravo glede možnih rešitev normativnega urejanja sodelovanja državnotožilskega osebja pri delu v dežurni službi državnega tožilstva in ureditve plačila za opravljeno delo v okviru enotnega plačnega sistema za javni sektor. Dne 11. 12. 2019 je sledil sestanek s predstavniki Vrhovnega državnega tožilstva Republike Slovenije. Z namenom izmenjave strokovnih stališč glede nakazane rešitve za potrebe nadaljnje priprave strokovnega gradiva je bil dne 8. 1. 2020 izveden sestanek s predstavniki Sindikata delavcev v pravosodju.

Gradivo delovnega osnutka zakona je bilo dne 28. 2. 2020 posredovano v strokovno usklajevanje Vrhovnemu državnemu tožilstvu, Državnotožilskemu svetu, Društvu državnih tožilcev Slovenije in Sindikatu delavcev v pravosodju, dne 3. 3. 2020 pa tudi Ministrstvu za javno upravo in Računskemu sodišču. Besedilo predloga zakona pa je bilo strokovno usklajevano tudi na sestanku dne 14. 5. 2020 s predstavniki Vrhovnega državnega tožilstva, Državnotožilskega sveta in Društva državnih tožilcev Slovenije ter dne 18. 5. 2020 s predstavniki Ministrstva za javno upravo.

Končno besedilo predloga zakona je bilo ponovno strokovno usklajevanje dne 25. 5. 2020 s predstavniki Vrhovnemu državnemu tožilstvu RS, Državnotožilskega sveta in Društva državnih tožilcev.

8. PODATEK O ZUNANJEM STROKOVNJAKU OZIROMA PRAVNI OSEBI, KI JE SODELOVALA PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA, IN ZNESKU PLAČILA ZA TA NAMEN:

Zunanji strokovnjaki oziroma pravne osebe niso sodelovali pri pripravi predloga zakona.

9. NAVEDBA, KATERI PREDSTAVNIKI PREDLAGATELJA BODO SODELOVALI PRI DELU DRŽAVNEGA ZBORA IN DELOVNIH TELES

mag. Liljana Kozlovič, ministrica za pravosodje,
Zlatko Ratej, državni sekretar, Ministrstvo za pravosodje
Matic Zupan, državni sekretar, Ministrstvo za pravosodje
mag. Evelin Pristavec Tratar, generalna direktorica Direktorata za organizacijsko zakonodajo in pravosodno upravo, Ministrstvo za pravosodje

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 58/11, 21/12 – ZDU-1F, 47/12, 15/13 – ZODPol, 47/13 – ZDU-1G, 48/13 – ZSKZDČEU-1, 19/15, 23/17 – ZSSve in 36/19) se 1.a člen spremeni tako, da se glasi:

»1.a člen

(izvajanje pravnih aktov Evropske unije)

(1) S tem zakonom se za izvajanje Uredbe (EU) 2018/1727 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. novembra 2018 o Agenciji Evropske unije za pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah (Eurojust) ter nadomestitvi in razveljavitvi Sklepa Sveta 2002/187/PNZ (UL L št. 295 z dne 21. 11. 2018, str. 138; v nadaljnjem besedilu: Uredba 2018/1727/EU) določajo postopek in

pogoji za imenovanje ter pooblastila in pravice nacionalnega predstavnika, njegovega namestnika in pomočnika v Agenciji Evropske unije za pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah.

(2) S tem zakonom se za izvajanje Uredbe Sveta (EU) 2017/1939 z dne 12. oktobra 2017 o izvajanju okrepljenega sodelovanja v zvezi z ustanovitvijo Evropskega javnega tožilstva (UL L št. 283 z dne 31. 10. 2017, str. 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 2017/1939/EU) določajo kandidacijski postopek in pogoji za uvrstitev na listo kandidatov za imenovanje evropskega tožilca in evropskih delegiranih tožilcev v Evropskem javnem tožilstvu, njihovo število, pristojnosti, položaj in pravice.

2. člen

V 30. členu se v drugem odstavku v tretji alineji besedilo »državnem pravobranilstvu« nadomesti z besedilom »državnem odvetništvu«.

3. člen

V 44. členu se peti odstavek črta.

4. člen

45. člen se spremeni tako, da se glasi:

»45. člen (pripravljenost in dežurstvo)

»(1) Za sodelovanje državnega tožilstva s policijo ter drugimi pristojnimi državnimi organi v predkazenskem postopku, ki obsega medsebojno obveščanje in usmerjanje predkazenskega postopka, za zagotovitev udeležbe pri nujnih procesnih dejanjih in drugih opravih predkazenskega ali kazenskega postopka ter za druga nujna dejanja v predkazenskem postopku se zunaj poslovnega časa državnega tožilstva organizira dežurna služba.

(2) Dežurna služba se zagotavlja s pripravljenostjo za delo in dežurstvom.

(3) Pripravljenost za delo pomeni dosegljivost državnega tožilca po telefonu ali z uporabo drugih komunikacijskih sredstev za potrebe opravljanja dejanj iz prvega odstavka tega člena. Ure pripravljenosti za delo se ne štejejo v delovni čas.

(4) V času dežurstva državni tožilec opravlja dejanja iz prvega odstavka tega člena na delovnem mestu ali na drugem kraju, kjer je treba opraviti dejanje iz prvega odstavka tega člena. Ure dežurstva se štejejo v delovni čas.

(5) Čas, ki ga državni tožilec porabi za prihod na kraj, kjer je treba opraviti dejanja iz prvega odstavka tega člena in čas povratka se šteje v delovni čas.

(6) Vodja državnega tožilstva lahko zaradi njihove pogostosti odredi opravljanje dejanj iz prvega odstavka tega člena izključno z dežurstvom. Načrt opravljanja dežurstva mora predhodno odobriti generalni državni tožilec na podlagi obrazloženega pisnega predloga vodje državnega tožilstva in o tem obvestiti ministrstvo.

(7) Ko državni tožilec v času odrejenega dežurstva iz prejšnjega odstavka ne opravlja dejanj iz prvega odstavka tega člena, mora biti dosegljiv na delovnem mestu.

(8) Izvajanje pripravljenosti za delo in dežurstva, najdaljši sprejemljivi čas prihoda na delovno mesto ali kraj, kjer se opravlja nujno procesno dejanje, pogoji in način odrejanja se natančneje določijo z Državnotožilskim redom.«.

5. člen

V 46. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Določba prejšnjega odstavka se uporablja tudi, če je državni tožilec izvoljen za poslanca evropskega parlamenta ali evropskega varuha človekovih pravic, imenovan za člana Evropske komisije, imenovan za evropskega glavnega tožilca ali napoten v mednarodno civilno misijo ali mednarodno organizacijo.«.

6. člen

V 50. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Če državni tožilec med pripravljenostjo za delo prevzame opravljanje dejanj iz prvega odstavka 45. člena tega zakona, se ta čas evidentira in vrednoti kot delovni čas.«.

7. člen

V 62. členu se šesti odstavek črta.

8. člen

V 65. členu se v drugem odstavku besedilo »po izteku dodelitve« črta.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Državni tožilec iz prvega odstavka tega člena ima na podlagi dodelitve pravico do dodatkov, določenih z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju. Pri oceni državnotožilske službe za čas dodelitve se upošteva poročilo o delu, ki ga izdela državni tožilec in mnenje o delu državnega tožilca, ki ga za namene ocene državnotožilske službe izdela predstojnik organa, pri katerem je oziroma je bil državni tožilec dodeljen.«.

9. člen

Za 67. členom se naslov 8. oddelka spremeni in doda nov 67.a člen, ki se glasi:

»8. oddelek

Nacionalni predstavnik, njegov namestnik in pomočnik v Eurojustu

67.a člen

(nacionalni člani v Eurojustu)

(1) Nacionalni člani v Eurojustu so nacionalni predstavnik, njegov namestnik in pomočnik.

(2) Nacionalni predstavnik in njegov namestnik opravljata naloge na sedežu Eurojusta, pomočnik pa na Vrhovnem državnem tožilstvu. Če je to potrebno lahko na obrazložen predlog nacionalnega predstavnika pomočnik opravlja naloge tudi na sedežu Eurojusta.«.

10. člen

68. člen se spremeni tako da se glasi:

»68. člen (pogoji in imenovanje)

(1) Za nacionalnega predstavnika v Eurojustu in njegovega namestnika se lahko imenuje vrhovni ali višji državni tožilec ali okrožni državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v naziv višjega državnega tožilca in izkaže z javno priznanim preizkusom potrjeno višjo raven znanja najmanj enega uradnega jezika Evropske unije, ki je delovni jezik v Eurojustu.

(2) Za pomočnika nacionalnega predstavnika je lahko imenovan okrožni državni tožilec ali okrajni državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v naziv okrožnega državnega tožilca in izkaže z javno priznanim preizkusom potrjeno višjo raven znanja najmanj enega uradnega jezika Evropske unije, ki je delovni jezik v Eurojustu.«.

11. člen

69. člen se spremeni tako, da se glasi:

»69. člen (doba imenovanja)

»Nacionalni predstavnik, njegov namestnik in pomočnik se za izvajanje pooblastil in strokovnih nalog Eurojusta imenujejo za pet let. Po poteku navedene dobe sta nacionalni predstavnik in njegov namestnik lahko še enkrat ponovno imenovana.«.

12. člen

Za 69. členom se dodajo novi 69.a, 69.b in 69.c člen, ki se glasijo:

»69.a člen (postopek imenovanja nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika)

(1) Nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika imenuje Vlada Republike Slovenije na predlog Državnotožilskega sveta, po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca.

(2) Poziv k prijavam za imenovanje nacionalnega predstavnika ali njegovega namestnika objavi ministrstvo v Uradnem listu Republike Slovenije po prejemu predloga generalnega državnega tožilca za uvedbo postopka imenovanja. Pozivni rok ne sme biti krajši od 15 dni.

(3) Ministrstvo najpozneje v petih dneh po izteku pozivnega roka Državnotožilskemu svetu pošlje vse prijave, ki jih ni zavrlo.

(4) Za postopek z nepopolnimi prijavami in prijavami vloženi po izteku pozivnega roka se smiselno uporablja določba 71.č člena tega zakona.

(5) Državnotožilski svet se po pridobitvi mnenja generalnega državnega tožilca do prijavljenih kandidatov opredeli in oblikuje predlog za imenovanje nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika ter o tem obvesti prijavljene kandidate in predlog posreduje Vladi Republike Slovenije.

(6) Vlada Republike Slovenije vroči in objavi odločbo o imenovanju nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika v skladu s 34. členom tega zakona.

69.b člen

(postopek imenovanja pomočnika nacionalnega predstavnika)

(1) Pomočnika nacionalnega predstavnika imenuje Državnotožilski svet na predlog generalnega državnega tožilca, po predhodnem mnenju nacionalnega predstavnika.

(2) Generalni državni tožilec se po pridobitvi mnenja nacionalnega predstavnika do prijavljenih kandidatov opredeli in oblikuje predlog za imenovanje pomočnika nacionalnega predstavnika ter o tem obvesti prijavljene kandidate in predlog posreduje Državnotožilskemu svetu.

(3) Za postopek s pozivom k prijavi, z nepopolnimi prijavami in prijavami vloženi po izteku pozivnega roka ter za vročitev odločbe o imenovanju pomočnika nacionalnega predstavnika se uporablja drugi, tretji, četrti in šesti odstavek prejšnjega člena.

69.c člen

(prenehanje mandata)

(1) Nacionalnemu predstavniku, njegovemu namestniku in pomočniku preneha članstvo v Eurojustu pred potekom mandata:

1. z odstopom;
2. s prenehanjem državnotožilske funkcije ali z razrešitvijo državnega tožilca;
3. če mu je izrečena disciplinska sankcija zaradi hujše disciplinske kršitve.

(2) Nacionalnemu predstavniku, njegovemu namestniku in pomočniku preneha članstvo v Eurojustu:

- po 1. točki prejšnjega odstavka z dnem, ki ga državni tožilec predlaga v odstopni izjavi, vendar ne prej kot 30. dan po prispetju odstopne izjave k organu, ki je pristojen za imenovanje;
- po 2. točki prejšnjega odstavka z dnem, ko je nastopilo prenehanje ali z dnem pravnomočnosti odločitve o razrešitvi in
- po 3. točki prejšnjega odstavka z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa.

(3) O prenehanju članstva pred potekom mandata nacionalnemu predstavniku, njegovemu namestniku in pomočniku organ pristojen za imenovanje, izda ugotovitveno odločbo.«.

13. člen

V 70. členu se tretji odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(3) Državnemu tožilcu z imenovanjem za nacionalnega predstavnika v Eurojustu mirujejo pravice in dolžnosti iz državnotožilske službe, razen državnotožilska funkcija, varovane so vse njegove pravice do napredovanja v skladu s tem zakonom. Pri oceni državnotožilske službe za čas imenovanja se upošteva poročilo o delu, ki ga izdela državni tožilec in mnenje o delu državnega tožilca, ki ga za namene ocene državnotožilske službe izdela predstojnik Eurojusta. Državni tožilec obdrži pravico uporabljati doseženi naziv in položaj. Nacionalni predstavnik opravlja funkcijo državnega tožilca s pooblastili, ki jih ima kot član Eurojusta iz Republike Slovenije, v skladu s tem zakonom in pravnimi akti Evropske unije, ki urejajo delovanje Eurojusta.«.

Peti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Plačo nacionalnega predstavnika v Eurojustu, namestnika in pomočnika nacionalnega predstavnika uredi vlada z uredbo na način, kot jo ureja zakon, ki ureja plače v javnem sektorju za funkcionarje, ki so napoteni na delo v tujino ter jim v skladu z zakonom v času napotitve funkcija miruje.«.

Za novim petim odstavkom se dodata nova šesti in sedmi odstavek, ki se glasita:

»(6) Pomočniku nacionalnega predstavnika pripada plača v skladu s prejšnjim odstavkom, kadar opravlja naloge na sedežu Eurojusta.

(7) Ne glede na peti in šesti odstavek tega člena nacionalnemu predstavniku v Eurojustu, namestniku in pomočniku nacionalnega predstavnika pripada najmanj takšna plača, kakršno bi prejemal, če bi opravljal državnotožilsko službo v Republiki Sloveniji.«.

14. člen

V 71. b členu se v drugem odstavku besedilo »po izteku imenovanja« črta, za piko pa doda nov drugi stavek, ki se glasi: »Pri oceni državnotožilske službe za čas imenovanja se upošteva poročilo o delu, ki ga izdela evropski tožilec in mnenje o delu evropskega tožilca, ki ga za namene ocene državnotožilske službe izdela predstojnik Evropskega javnega tožilstva.«.

Za tretjim odstavkom se doda novi četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Pri oceni državnotožilske službe za evropskega delegiranega tožilca v delu, v katerem opravlja naloge iz pristojnosti EJT se upošteva poročilo o delu, ki ga izdela evropski delegirani tožilec in mnenje o delu evropskega delegiranega tožilca, ki ga za namene ocene državnotožilske službe izdela predstojnik Evropskega javnega tožilstva.«.

Dosedanji četrti do osmi odstavek postanejo peti do deveti odstavek.

15. člen

V 77. členu se v petem odstavku beseda »pravobranilstvo« nadomesti z besedo »odvetništvo«.

16. člen

V 102. členu se v prvem odstavku šestnajsta alineja črta.

Dosedanja sedemnajsta do enaindvajseta alineja postanejo šestnajsta do dvajseta alineja.

17. člen

V 124. členu se tretji odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(3) Na okrožnem državnem tožilstvu, pri katerem je določeno najmanj 50 državnotožilskih mest, ima lahko vodja tega tožilstva dva namestnika. Če ima okrožno državno tožilstvo več kot enega namestnika vodje, vodja okrožnega državnega tožilstva pooblasti enega izmed njiju za nadomeščanje, če pooblastila ni, vodjo nadomešča namestnik vodje, ki dalj časa opravlja državnotožilsko službo.«.

V petem odstavku se za besedo »imenovanje« doda besedilo »in usposabljanje«.

18. člen

129. člen se spremeni tako, da se glasi:

»129. člen (razrešitev funkcije namestnika)

(1) O razrešitvi namestnika generalnega državnega tožilca odloči Vlada Republike Slovenije na obrazložen predlog generalnega državnega tožilca po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta.

(2) O razrešitvi namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva odloči Državnotožilski svet na obrazložen predlog vodje okrožnega državnega tožilstva po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca.«.

19. člen

V 132. členu se v prvem odstavku besedilo »strokovni sodelavci in direktor« nadomesti z besedilom »direktor in strokovni sodelavci«.

20. člen

V 133. členu se v drugem odstavku za besedo »sodelujejo« doda besedilo »generalni direktor in«.

21. člen

Za 137. členom se doda nov 137.a člen, ki se glasi:

»137.a člen (sodelovanje pri opravljanju nujnih procesnih dejanj)

(1) Državnotožilskemu osebju, ki sodeluje pri opravljanju nujnih procesnih dejanj izven delovnega časa, se lahko odredi opravljanje dela v manj ugodnem delovnem času in pripravljenost za delo.

(2) Delo v manj ugodnem delovnem času je:
– delo v neenakomerno razporejenem delovnem času,

- delo preko polnega delovnega časa in
- delo ponoči, v nedeljah in na dan, ki je z zakonom določen kot dela prost dan ali praznik.

(3) Pripravljenost na delo je poseben delovni pogoji, ki pomeni dosegljivost po telefonu ali drugih komunikacijskih sredstvih za potrebe prihoda na delovno mesto ali kraj, kjer opravlja nujno procesno dejanje. Pripravljenost za delo se ne šteje v delovni čas.

(4) Delo v času pripravljenosti in čas, ki ga državnotožilsko osebje porabi za prihod od doma ali iz delovnega mesta na kraj, kjer je treba opraviti nujno procesno dejanje ter čas povratka se šteje v delovni čas.

(5) Najdaljši sprejemljivi čas prihoda na delovno mesto ali kraj, kjer se opravlja nujno procesno dejanje, se določi z Državnotožilskim redom.

(6) Za opravljeno delo v manj ugodnem delovnem času in za čas pripravljenosti za delo, državnotožilskemu osebju pripadajo dodatki v skladu z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju. Višina dodatkov iz tega člena se določi s kolektivno pogodbo za javni sektor. Dodatki iz tega člena pripadajo državnotožilskemu osebju le za čas opravljanja dela v času, ki je manj ugoden oziroma le za čas pripravljenosti za delo.«.

22. člen

V drugi alineji drugega odstavka 138. člena, drugem odstavku 147. člena, drugi alineji prvega odstavka 149. člena, tretji alineji tretjega odstavka 150. člena, osmi alineji drugega odstavka 151. člena in prvi alineji prvega odstavka 158. člena se besedilo »tožilskega osebja« nadomesti z besedilom »državnotožilskega osebja«.

23. člen

V 142. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Vodja državnega tožilstva z letnim razporedom dela določi razporeditev državnih tožilcev v oddelke oziroma notranje organizacijske enote, njihovo pravno področje dela, vodje in namestnike vodij oddelkov oziroma notranjih organizacijskih enot. V letnem razporedu vodja državnega tožilstva določi tudi izhodišča in okvirni način odrejanja razporeda dežurstev in časa izrabe letnih dopustov.«.

24. člen

V 169. členu se v prvem odstavku besedilo »na vpogled« nadomesti z besedilom »v sopodpis«.

Za prvim odstavkom se dodata nova drugi in tretji odstavek, ki se glasita:

»(2) Ne glede na prejšnji odstavek mora državni tožilec pred zavrženjem ovadbe za kaznivo dejanje, za katero je v zakonu predpisana kazen zapora več kot tri leta, predložiti osnutek tega akta v sopodpis vodji državnega tožilstva.

(3) Če gre za kaznivo dejanje, za katero je v zakonu predpisana kazen zapora več kot osem let, vodja državnega tožilstva predhodno pridobi mnenje dveh državnih tožilcev, ki sta z letnim razporedom določena za vodenje oddelka. Če na državnem tožilstvu ni oblikovanega oddelka,

mnenje podata državna tožilca, ki ju z odredbo določi vodja tega državnega tožilstva. V zadevah iz pristojnosti Oddelka za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili predhodno mnenje podata državna tožilca, ki državnotožilsko službo opravljata na Specializiranem državnem tožilstvu.«.

V dosedanjem drugem odstavku, ki postane četrti odstavek, se besedilo »prejšnjega odstavka« nadomesti z besedilom »prejšnjih odstavkov tega člena«.

V dosedanjem tretjem odstavku, ki postane peti odstavek, se za besedo »prvega« doda vejica in besedilo »drugega ali tretjega«.

25. člen

V 173. členu se v petem odstavku besedilo »tožilsko osebje« nadomesti z besedilom »državnotožilsko osebje«, besedilo »15 dneh« pa se nadomesti z besedilom »osmih dneh«.

26. člen

V 188. členu se v drugem odstavku besedilo »Oddelka za preiskovanje in pregon zlorabe policijskih pooblastil« nadomesti z besedilom »Oddelka za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili«.

27. člen

V 196. členu se v prvem odstavku četrta alineja spremeni tako, da se glasi:

»- okrožnemu državnemu tožilcu svetniku, višjemu državnemu tožilcu ter vrhovnemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca svetnika.«.

V drugem odstavku se četrta alineja spremeni tako, da se glasi:

»- okrožnemu državnemu tožilcu svetniku, višjemu državnemu tožilcu ter vrhovnemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca svetnika.«.

V četrtem odstavku se drugi stavek črta.

28. člen

V 198. členu se v prvem odstavku besedilo »drugega in četrtega« nadomesti z besedilom »drugega, četrtega in petega«.

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Vodja krajevno pristojnega okrožnega državnega tožilstva oziroma vodja pristojne uprave oziroma enote Policije morata nemudoma obvestiti vodjo SDT o zadevah, glede katerih je podana pristojnost SDT po drugem in petem odstavku 192. člena tega zakona, in mu brez odlašanja posredovati spise zadev z vsemi zbranimi dokazi. Evropski delegirani tožilec mora pred odstopom zadeve, glede katere je po 22. in 25. člena Uredbe 2017/1939/EU podana pristojnost EJT, in pred prenosom pristojnosti z EJT na pristojne nacionalne organe v skladu s 34. členom

Uredbe 2017/1939/EU, obvestiti vodjo SDT in mu brez odlašanja posredovati spis zadeve z vsemi zbranimi dokazi.«.

V tretjem odstavku se za piko doda nov tretji stavek, ki se glasi:

»Vodja SDT na zahtevo generalnega državnega tožilca, lahko pa tudi na lastno pobudo, pred odločitvijo generalnega državnega tožilca poda dodatno pojasnilo o razlogih za dodelitev.«.

Šesti odstavek se črta.

Dosedanja sedmi in osmi odstavek postaneta šesti in sedmi odstavek.

29. člen

V 203.a členu se v naslovu besedilo »in dodelitev« črta.

Tretji do šesti odstavek se črtajo.

30. člen

V 204. členu se v tretjem odstavku besedilo »tožilsko osebje« nadomesti z besedilom »državnotožilsko osebje«.

Četrty odstavek se črta.

PREHODNI IN KONČNA DOLOČBA

31. člen (uskladitev aktov)

(2) Generalni državni tožilec uskladi Nacionalni sistem za usklajevanje dejavnosti Eurojusta in nacionalne korespondente Eurojusta z Uredbo 2018/1727/EU in jo objavi na spletni strani državnega tožilstva najpozneje v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

(3) Državna tožilstva uskladijo letne razporede ob prvi njihovi spremembi, najpozneje pa ob pripravi letnega razporeda za naslednje koledarsko leto.

32. člen (dokončanje postopkov)

Postopki imenovanja nacionalnega predstavnika v Eurojustu, njegovega namestnika ali pomočnika, ki so bili začetni pred začetkom veljavnosti tega zakona, se nadaljujejo in dokončajo po določbah Zakona o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 58/11, 21/12 – ZDU-1F, 47/12, 15/13 – ZODPol, 47/13 – ZDU-1G, 48/13 – ZSKZDČEU-1, 19/15, 23/17 – ZSSve in 36/19).

33. člen (začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu

S predlagano določbo se konkretizira napovedna določba 1.a člena ZDT-1 tako, da se izrecno določa institute, ki so povezani z imenovanjem evropskega tožilca in evropskega delegiranega tožilca oziroma nacionalnega predstavnika v Eurojustu, njegovega namestnika in pomočnika. Iz obsega urejanja v tem zakonu je izpuščena zlasti problematika procesnopravne ureditve delovanja Evropskega javnega tožilca (EJT) kot organa pregona z Uredbo določenih kaznivih dejanj, zato je besedilo napovedne določbe spremenjeno. Iz določb Uredbe, ki se nanašajo na postopkovna pravila o preiskavah, preiskovalnih ukrepih, pregonu in alternativnih ukrepih namesto pregona, je namreč razvidno, da so nekatera vprašanja delovanja Evropskega javnega tožilstva (EJT) odvisna od nacionalne zakonodaje držav članic EU.

K 2. členu

Z novim Zakonom o državnem odvetništvu (Uradni list RS, št. 23/17; ZDOdv) je Državno odvetništvo prevzelo vse pristojnosti Državnega pravobranilstva, pravice in obveznosti, funkcionarje in javne uslužbenke, zaposlene v Državnem pravobranilstvu, finančna sredstva, premično in nepremično premoženje ter dokumentarno in arhivsko gradivo Državnega pravobranilstva. ZDOdv je s prehodno določbo preimenoval izraze za »Državno pravobranilstvo«, »generalni državni pravobranilec« ter »državne pravobranilce, in »pomočnike državnih pravobranilcev« v drugih zakonih in podzakonskih aktih v državno odvetništvo, generalnega državnega odvetnika ter višje državne odvetnike in državne odvetnike.

Ne glede na določbo 100. člena ZDOdv, ki sicer določa uporabo izrazov v drugih zakonih, da izraz »državno pravobranilstvo« ali »pravobranilstvo« v kateremkoli sklonu, pomeni ta izraz državno odvetništvo v uporabljenem sklonu, se s predlagano spremembo določbe ZDT-1 usklajujejo z novo ureditvijo državnega odvetništva.

K 3. členu

V petem odstavku veljavnega 44. člena se predlaga črtanje dolžnosti vodje državnega tožilstva, da na zahtevo ministrstva ali generalnega državnega tožilca posreduje evidenco o opravljanju pripravljenosti in dežurstva. Evidenca obsega ime državnega tožilca, trajanje pripravljenosti oziroma dežurstva, opravljeno dejanje oziroma usmerjanje. Ker evidenca vsebuje podatke, ki se nanašajo na izvajanje funkcije pregona in na konkretne kazenske zadeve, določba lahko pomeni poseg v samostojnost državnega tožilca pri opravljanju funkcije pregona, zato se predlaga njeno črtanje. Tudi nadzorne pristojnosti izvršilne veje oblasti so usmerjene zgolj v poslovanje državnega tožilstva, število državnih tožilcev in proračun, nikakor pa ne v nadzor dela državnih tožilcev in s tem v temeljno funkcijo pregona kaznivih dejanj. V okviru pravosodne uprave lahko ministrstvo za namene izvrševanja svojih pristojnosti po 158. členu ZDT-1 od državnih tožilcev zahteva pojasnila, podatke (tudi podatke o opravljanju dežurne službe), poročila, v prostorih državnega tožilstva lahko vpogleda v spise ter od državnih tožilcev zahteva izpise iz vpisnikov in drugo dokumentacijo, ki se nanaša na izvrševanje posamezne zadeve ali vrste zadev državnotožilske uprave. Generalni državni tožilec pa lahko navedene podatke zahteva v okviru izvajanja nalog državnotožilske uprave.

K 4. členu

Pripravljenost oziroma dežurstvo sta instituta, neločljivo povezana z opravljanem državnotožilske službe, saj predstavljata sredstvo za uspešno opravljanje nujnih procesnih dejanj. Pojma pripravljenosti in dežurstva državnih tožilcev se glede dejanskih aktivnosti, ki jih državni tožilec v času pripravljenosti in času dežurstvu opravi, razlikujeta. Ker veljavna ureditev teh aktivnosti

izrecno ne konkretizira se predlaga jasna razmejitev aktivnosti, ki jih državni tožilec opravlja v fazi pripravljenosti in v fazi dežurstva. Aktivnosti, ki jih državni tožilci dejansko opravljajo zunaj poslovnega časa državnega tožilstva v dežurni službi, so sodelovanje s policijo ter drugimi pristojnimi državnimi organi v predkazenskem postopku, ki obsega medsebojno obveščanje in usmerjanje predkazenskega postopka, zagotavljanje udeležbe pri nujnih procesnih dejanjih in drugih opravljenih predkazenskega ali kazenskega postopka ter druga nujna dejanja v predkazenskem postopku.

Nasprotno pa pripravljenost pomeni dosegljivost državnega tožilca po telefonu ali z uporabo drugih komunikacijskih sredstev za potrebe opravljanja aktivnosti, ki so opredeljene v predlaganem prvem odstavku. Medtem, ko se ure dejanskega opravljanja dela državnega tožilca zunaj poslovnega časa državnega tožilstva štejejo za dežurstvo in v delovni čas, se ure pripravljenosti ne štejejo v delovni čas.

Veljavna ureditev v Republiki Sloveniji institut pripravljenosti na delo ureja le deloma in ne povsem enako. Poleg tega je treba upoštevati tudi sodno prakso Sodišča EU. V zadevi C-266/14 z dne 10. 9. 2015, se je sodišče EU ukvarjalo z vprašanjem, ali se pot na delo in z dela v primeru terenskega dela všteva v delovni čas glede na določbe Direktive 2003/88/ES. Sodišče EU je v tej sodbi odločilo, da je člen 2, točka 1 Direktive 2003/88/ES treba razlagati tako, da v okoliščinah, kakršne so v postopku v glavni stvari, v katerih delavci nimajo stalnega ali običajnega kraja opravljanja dela, čas, ki ga ti delavci namenijo za vsakodnevni prevoz med svojim prebivališčem in prostori prve in zadnje stranke, ki ju določi njihov delodajalec, pomeni delovni čas v smislu te določbe. Glede na to, da ima ta sodba pomemben vpliv na prakso v primerljivih zadevah, je po mnenju predlagatelja treba v vsakem posameznem primeru presoјati vse tri elemente pojma delovni čas, kot je to storilo sodišče v obravnavani zadevi. Gre za prostorsko merilo (biti na delovnem mestu), merilo avtoritete (biti na razpolago delodajalcu) in poklicno merilo (opravljati svoje naloge in dolžnosti). Prav slednje je podlaga, da se s predlogom zakona v novem 45. členu izrecno določa, da se čas, ki ga državni tožilec porabi za prihod na delovno mesto ali na drug kraj (merilo biti na razpolago delodajalcu), kjer je potrebno opraviti nujna procesna dejanja (merilo biti na delovnem mestu in poklicno merilo) ter čas povratka šteje v čas dejansko opravljenega dela oziroma v delovni čas.

Iz sodne prakse Sodišča EU je razvidno, da sta pojma »delovni čas« in »počitek« v smislu Direktive 2003/88/ES pojma prava Unije, ki ju je treba opredeliti glede na objektivne značilnosti, ob sklicevanju na sistem in namen te direktive, ki je vzpostavitev minimalnih zahtev za izboljšanje življenjskih in delovnih razmer delavcev. Možnost, da delavci upravljajo s svojim časom brez večjih omejitev in da se posvečajo lastnim interesom, je tisti element, ki dokazuje, da zadevno časovno obdobje ni delovni čas v smislu Direktive 2003/88/ES.³⁴ Čeprav se Sodišče EU ni izrecno opredelilo do vprašanja opredelitve časa, ki ga delavec porabi za pot od doma (v primeru stalne pripravljenosti) do kraja, ki ga določi delodajalec, je po mnenju predlagatelja, ob upoštevanju gornje sodne prakse sodišča EU, treba šteti, da je državni tožilec v tem času že na razpolago delodajalcu, saj mora biti v določenem času na določenem kraju in ne more prosto razpolagati s svojim interesi oziroma mu je v celoti omejena možnost opravljati druge dejavnosti ter se posvečati lastnim interesom (v praksi gre za situacije, ko se državni tožilec s službenim vozilom od doma odpelje na kraj ali pa od doma odpelje na delovno mesto, kjer prevzame službeno vozilo in se odpelje na kraj oprave nujnega procesnega dejanja).

³⁴ Zakon o delovnih razmerjih (ZDR-1) s komentarjem, Založba GV, Ljubljana 2016, str. 885. Tako Sodišče EU v 37. točki obrazložitve sodbe v zadevi C-266/14 Tycó.

Poleg tega se predlaga jasnejša definicija posameznih aktivnosti v času dežurstva in aktivnosti, ki se v času pripravljenosti štejejo za dežurstvo ter evidentirajo po minutah oziroma dejanski porabi časa in ne pavšalno. Upošteva se funkcijo in naravo dela, ki jo državni tožilec opravlja v času izvajanja dežurne službe, predlagatelj ocenjuje, da pavšalno evidentiranje delovnega časa kot podlaga za obračun dežurstva ni mogoče, saj je treba upoštevati dejanski čas opravljenega dela, kar pomeni po dejanski porabi časa.

K 5. členu

S predlagano spremembo veljavnega drugega odstavka 46. člena se za primere izvolitev ali imenovanj na funkcije, ki jih državni tožilci opravljajo v tujih organih določa smiselna uporaba prvega odstavka, ki določa mirovanje funkcije. Poleg tega se predlaga redakcijski popravek glede napotitve v mednarodne civilne misije ali mednarodne organizacije. Pogoje in postopek napotitve državnega tožilca v civilno misijo ali mednarodno organizacijo namreč določa sistemski zakon, to je Zakon o napotitvi oseb v mednarodne civilne misije in mednarodne organizacije (Uradni list RS, št. 20/06), medtem ko ZDT-1 ureja le status državnega tožilca v času trajanja napotitve.

K 6. členu

Predlagana sprememba drugega odstavka 50. člena ZDT-1 je redakcijske narave glede na novo predlagano določbo 45. člena.

K 7. členu

Veljavna določba 62. člena ZDT-1 določa institut dodelitve državnega tožilca, ko se v organu izkaže potreba po znanju za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog na Vrhovno državno tožilstvo, strokovno službo Državnotožilskega sveta, za vodenje ali opravo zahtevnejših strokovnih nalog na Nacionalnem preiskovalnem uradu, Komisiji za preprečevanje korupcije ali Uradu za preprečevanje pranja denarja. Šesti odstavek veljavnega 62. člena ZDT-1 določa smiselno uporabo določb tudi za primere dodelitve državnega tožilca v mednarodne civilne misije ali mednarodne organizacije, pri čemer pa v teh primerih ne gre za dodelitev, temveč napotitev.

K 8. členu

V zvezi z napredovanjem državnih tožilcev v primeru dodelitve v organ, veljavna ureditev določa, da so varovane vse njegove pravice do napredovanja v skladu s tem zakonom po izteku dodelitve. S predlagano spremembo se po vzoru ureditve kot velja za sodnike (71.c člen Zakona o sodniški službi), odpravlja omejitev, po kateri lahko državni tožilec v primeru dodelitve v organ napreduje šele po izteku dodelitve, ureja pa se tudi način izdelave ocene državnotožilske službe v času dodelitve. Kot podlago za izdelavo ocene državnotožilske službe se poleg mnenja o delu državnega tožilca, ki ga izdelata predstojnik organa, pri katerem je oziroma je bil državni tožilec dodeljen, kumulativno dodaja tudi poročilo o delu državnega tožilca, ki ga izdelata državni tožilec.

K 9. členu

V predlaganih določbah se veljavna ureditev 8. poglavja z naslovom »Nacionalni predstavnik v Eurojustu« usklajuje z določbami Uredbe 2018/1727/EU. V bistvenih rešitvah se ne odstopa od veljavne ureditve.

Z novim 67. a členom se določajo člani Eurojusta iz Republike Slovenije. Ker je tretji odstavek Uredbe 2018/1727/EU diskrecijska določba, po kateri lahko nacionalnemu predstavniku pomagajo poleg namestnika in pomočnika še dodatni namestniki in pomočniki, ki imajo lahko po potrebi in v soglasju s kolegijem svoje stalno delovno mesto na Eurojustu, se s predlagano določbo omejuje število imenovanih nacionalnih članov v Eurojustu na nacionalnega predstavnika, njegovega namestnika in pomočnika. Uredba 2018/1727/EU omogoča državi

članici, da določi delovno mesto namestnika nacionalnega predstavnika ali delovno mesto pomočnika v svoji državi. Iz določbe drugega odstavka 7. člena Uredbe 2018/1727/EU izhaja, da gre pri odločitvi o prenosu stalnega delovnega mesta namestnika nacionalnega predstavnika oziroma pomočnika v svojo državo članico za izjemno in posebej utemeljeno situacijo. Primerjava s prejšnjo relevantno določbo Sklepa 2002/187/PNZ, kaže, da se je zakonodajalec namesto prej veljavnega pristopa, ko je bil sedež delovnega mesta za namestnika in pomočnika v Haagu zgolj možnost (drugi odstavek 2. b člena Sklepa 2002/187/PNZ) odločil za ureditev, po kateri je ta sedež delovnega mesta zdaj primarno in praviloma (»načeloma«) določen v Haagu. Glede na to, da Uredba 2018/1727/EU vendarle omogoča, da imata namestnik in pomočnik sedež delovnega mesta v državi članici, ter da jima izrecno ne prepoveduje reševanja nacionalnih zadev, je bila ključna pri odločitvi o sedežu in možnosti reševanja nacionalnih zadev, ocena smotrnosti prenosa sedeža delovnega mesta v državo članico tudi z vidika samega poteka delovnega procesa znotraj Eurojusta in ocena dejanske delovne obremenitve namestnika in pomočnika v okviru Eurojusta.

Dodatnih namestnikov oziroma pomočnikov, kot jih opcijsko določa Uredba 2018/1727/EU Republika Slovenija, upošteva Letno poročilo o delu Eurojusta za leto 2019 in po pregledu primerov iz leta 2019 (podatki so statistično primerljivi tudi za leto 2018 in 2017), v katerih so sodelovala nacionalna predstavništva ni v takem obsegu (v letu 2019 je bilo 151 primerov, ki jih je začelo nacionalno predstavništvo RS in sodelovalo v 80 primerih, ki jih je začelo predstavništvo druge države članice), ki bi narekovala potrebo po imenovanju dodatnih namestnikov oziroma pomočnikov.

K 10. členu

Na podlagi 7. člena Uredbe vsaka država članica v skladu s svojim pravnim sistemom v Eurojust začasno napoti po enega nacionalnega člana. Nacionalni član ima stalno delovno mesto na sedežu Eurojusta. Po določbi šestega odstavka 7. člena Uredbe 2018/1727/EU morajo države članice določiti nacionalnega predstavnika in namestnika na podlagi dokazanih ustreznih izkušenj na visoki ravni na področju kazenskih zadev. Z namenom, da se iz Slovenije napoti v Eurojust strokovno kompetentna oseba se z novim 68. členom določajo pogoji za imenovanje članov Eurojusta. Za nacionalnega predstavnika v Eurojustu in njegovega namestnika se bo lahko imenoval vrhovni ali višji državni tožilec ali okrožni državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v naziv višjega državnega tožilca. Pogoji za imenovanje ostajajo nespremenjeni, določeni v skladu z ustreznim tožilskim nazivom, ki odseva pridobljeno strokovnost in delovne izkušnje na visoki ravni na področju kazenskih zadev, vključno z dodatnimi pogoji glede znanja tujega jezika, ki ga bo zahtevala narava dela v Eurojustu.

Po četrtem odstavku 7. člena Uredbe 2018/1727/EU mora imeti nacionalni predstavnik in njegov namestnik položaj tožilca, sodnika ali predstavnika sodnega organa z enakovrednimi pristojnostmi, kot jih ima tožilec ali sodnik v skladu z nacionalnim pravom. Na ta način se z uredbo omogoča širok nabor kandidatov za nacionalnega predstavnika oziroma pomočnika, ob tem pa je treba izhajati iz nacionalnih ureditev organizacije pravosodnega sistema. Predlagatelj je pri opredelitvi pogojev za imenovanje, ki jih omejuje zgolj na državne tožilce, izhajal iz zgodovinskega vidika ustanovitve Eurojusta, notranje ureditve sistemske organizacije pravosodja v posameznih državah članicah ter narave dela nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika. Do uveljavitve Uredbe 2018/1727/EU je bila narava dela v Eurojustu izrazito tožilska, kar odsevajo tudi imenovani predstavniki iz držav članic, ki prihajajo iz vrst državotožilske organizacije. Upošteva kazensko procesno ureditev v Republiki Sloveniji, vloga preiskovalnega sodnika ni takšne narave, da bi lahko sam brez tožilca izvajal posamezna procesna dejanja. Prav tako je možnost, ki jo Uredba 2018/1727/EU v zvezi z širokim naborom kandidatov za imenovanje nacionalnega predstavnika oziroma namestnika omogoča, posledica različnih pravnih sistemov

držav članic, ki med drugim dopuščajo nezapletene prehode med pravosodnimi funkcionarji oziroma poklici (sistem enotne magistrature), kar pa v Republiki Sloveniji ni združljivo z načelom delitve oblasti. Tudi naloge in pristojnosti, ki jih Uredba 2018/1727/EU določa oziroma za katera so nacionalni predstavniki v skladu z določbami uredbe pooblašteni, kaže na pristojnost opravljati procesna dejanja upravičenega tožilca, sodelovati s policijo in drugimi pristojnimi organi v državi članici, tudi z Evropskim javnim tožilstvom. Vse navedeno je predlagatelja vodilo k pripravi predloga novele zakona, ki v tem delu ne odstopa od dosedanje ureditve.

K 11. členu

Z Uredbo 2017/1939/EU se mandat nacionalnega predstavnika, njegovega namestnika in pomočnika podaljšuje na pet let z možnostjo enkratnega podaljšanja, zato se s predlogom novega 69. člena doba imenovanja podaljša iz štirih na pet let. Ker sta v skladu z Uredbo 2017/1939/EU do enkratnega ponovnega imenovanja upravičena zgolj nacionalni predstavnik in njegov namestnik se ohranja ureditev, po kateri bosta nacionalni predstavnik in njegov namestnik lahko še enkrat ponovno imenovana.

K 12. členu

S predlogom novega 69.a in 69.b člena se konkretizira postopek imenovanja nacionalnega predstavnika, njegovega namestnika in pomočnika ter poenotijo pravice imenovanih državnih tožilcev za predstavnike v Eurojustu s pravicami, ki jih veljana ureditev določa za evropskega tožilca. Navedeno sledi načelu enake obravnave vsebinsko podobnih oziroma enakih pravnih položajev državnih tožilcev imenovanih v organe EU, ki sodelujejo z drugimi predstavniki držav članic z namenom učinkovitejšega sodelovanja nacionalnih organov pristojnih za preiskave oziroma pregon storilcev taksativno naštetih čezmejnih kaznivih dejanj.

Z vidika pristojnosti in razmerij med nosilci državnotožilske uprave, se s predlogom zakona ohranja struktura odločanja, ki jo pozna veljavna ureditev. Nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika bo imenovala Vlada Republike Slovenije na predlog Državnotožilskega sveta, po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca. Pomočnika nacionalnega predstavnika pa bo imenoval Državnotožilski svet na predlog generalnega državnega tožilca, po predhodnem mnenju nacionalnega predstavnika. S predlaganimi spremembami se krepi vloga generalnega državnega tožilca pri odločanju o predstavnikih državnega tožilstva, ki delujejo v sklopu Eurojusta.

Po dosednji ureditvi so se za postopek imenovanja predstavnikov v Eurojustu smiselno uporabljale določbe zakona o dodelitvi državnega tožilca v organ (62. člen ZDT-1). Ker o dodelitvi državnega tožilca v organ odloča Državnotožilski svet, po predlagani ureditvi pa bo nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika imenovala Vlada Republike Slovenije, se s predlogom zakona odpravlja sistemska nedoslednost ter ob tem upošteva rešitev, ki jo je uvedel veljavni 71.č člen veljavnega ZDT-1.

Tako bo Ministrstvo za pravosodje po prejemu predloga generalnega državnega tožilca, v Uradnem listu Republike Slovenije objavilo poziv k prijavam za imenovanje nacionalnega predstavnika, njegovega namestnika in pomočnika. V petih dneh po izteku pozivnega roka, bo ministrstvo vse prijave, ki jih ni zavrglo posredovalo Državnotožilskemu svetu.

Državnotožilski svet se bo po novi določbi 69.a člena v postopku imenovanja nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika, po pridobitvi mnenja generalnega državnega tožilca do prijavljenih kandidatov, opredelil in oblikoval predlog za imenovanje ter o tem obvestil prijavljene kandidate in predlog posredoval Vladi Republike Slovenije. Vloga Državnotožilskega sveta pri

oblikovanju predloga za imenovanje je v primerjavi z vlogo, ki jo ima pri oblikovanju liste kandidatov, ki izpolnjujejo pogoje za imenovanje za evropskega tožilca drugačna, podobna vlogi, ki jo ima v postopku imenovanja državnih tožilcev oziroma v postopku imenovanja vodij okrožnih državnih tožilstev. Državnotožilski svet se bo kot garant samostojnosti državnih tožilcev po pridobitvi mnenja generalnega državnega tožilca do vseh prijav opredelil in oblikoval predlog za imenovanje nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika, ki ga bo posredoval Vladi Republike Slovenije ter o tem obvesti prijavljene kandidate.

Vlada Republike Slovenije bo vročila in objavila odločbo o imenovanju nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika po določbi 34. člena tega zakona. Za postopek z nepopolnimi prijavami in prijavami vloženi po izteku pozivnega roka se smiselno uporablja določba 71.č člena tega zakona. Po tej določbi se bodo prijave, vložene po izteku pozivnega roka, in prijave, ki niso popolne zavrgele po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek. Zoper sklep o zavrženju je dovoljeno v osmih dneh od njegove vročitve sprožiti upravni spor. Pristojno sodišče pa bo moralo o tožbi odločiti v tridesetih dneh od njene vložitve.

V novem 69.b členu pa se ureja postopek imenovanja pomočnika nacionalnega predstavnika. Pomočnika nacionalnega predstavnika bo tako imenoval Državnotožilski svet na predlog generalnega državnega tožilca, po predhodnem mnenju nacionalnega predstavnika. Tako se pravico, da predlaga pomočnika nacionalnega predstavnika, namesto nacionalnemu predstavniku, kot je to določeno v veljavni ureditvi, prepušča generalnemu državnemu tožilcu, nacionalni predstavnik pa je v postopek vključen s podajo mnenja.

Za postopek s pozivom k prijavam, za ravnanje z nepopolnimi prijavami ter prijavami vloženi po izteku pozivnega roka in za vročitev odločbe o imenovanju pomočnika nacionalnega predstavnika predlog zakona uvaja enako rešitev kot velja za imenovanje nacionalnega predstavnika oziroma njegovega namestnika.

Poleg navedenega se s predlogom zakona sledi določbi 7. člena Uredbe 2018/1727/EU, po kateri se lahko mandat nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika enkrat podaljša po postopku imenovanja nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika.

S predlogom zakona se z novo določbo 69.c člena sistemsko ureja možnost prenehanja članstva v Eurojustu pred potekom dobe imenovanja, ki v veljavni ureditvi ni bila urejena. Določa se predčasno prenehanje mandata nacionalnega predstavnika, namestnika in pomočnika iz naslednjih razlogov: zaradi prenehanja državnotožilske funkcije ali razrešitve državnega tožilca; izrečene disciplinske sankcije za hujše disciplinske kršitve ali zaradi odstopa, na podlagi svoje lastne prošnje. O prenehanju članstva pred potekom mandata nacionalnemu predstavniku, njegovemu namestniku in pomočniku bo organ pristojen za imenovanje izdal ugotovitveno odločbo. V primeru prenehanja mandata nacionalnemu predstavniku bo po sedmem odstavku 7. člena Uredbe 2018/1727/EU namestnik ali pomočnik lahko deloval v imenu nacionalnega predstavnika in ga nadomeščal do imenovanja novega.

K 13. členu

S predlagano določbo se sledi ureditvi, ki jo je glede pravic in dolžnosti državnega tožilca, ki je imenovan za nacionalnega predstavnika v Eurojustu, novela ZDT-1C določila za evropskega tožilca. Državnemu tožilcu imenovanemu za nacionalnega predstavnika v Eurojustu, enako kot to velja za evropskega tožilca, funkcija pregona ne bo mirovala, saj mora imeti možnost (čeprav bo to veljalo le izjemoma) izvrševanja procesnih dejanj pred pristojnimi sodišči. Zato mu bodo z imenovanjem za nacionalnega predstavnika v Eurojustu mirovale le pravice in obveznosti iz

državnotožilske službe po ZDT-1, razen pravice do napredovanja. Državni tožilec bo z imenovanjem za nacionalnega predstavnika v Eurojustu obdržal pravico uporabljati doseženi naziv.

Predlog zakona ne posega v pravico do napredovanja državnega tožilca, ki je bil imenovan za nacionalnega predstavnika v Eurojustu. Na podlagi predlagane ureditve bo državni tožilec, ki je bil imenovan za nacionalnega predstavnika v Eurojustu, obdržal pravico do napredovanja. Enako kot pri dodelitvi v organ se odpravlja omejitev, po kateri lahko državni tožilec v primeru imenovanja za nacionalnega predstavnika napreduje šele po izteku dodelitve. Pri oceni državnotožilske službe za čas imenovanja za nacionalnega predstavnika se bo po vzoru izdelave ocene državnotožilske službe v primeru dodelitve v organ upoštevalo poročilo o delu, ki ga izdela državni tožilec in mnenje o delu državnega tožilca, ki ga za namene ocene državnotožilske službe izdela predstojnik Eurojusta. Tako bo državni tožilec za namen izdelave ocene moral predložiti Državnotožilskemu svetu poročilo o delu v Eurojustu in pa mnenje predstojnika Eurojusta.

Enako kot do sedaj bo nacionalni predstavnik opravljal funkcijo državnega tožilca s pooblastili, ki jih ima kot član Eurojusta iz Republike Slovenije, v skladu s predpisi, ki urejajo delovanje Eurojusta, pa tudi v skladu s tem zakonom. Veljavna ureditev, ki določa plačo in pooblastila nacionalnega predstavnika, njegovega namestnika in pomočnika ostane nespremenjena. S predlogom zakona se peti odstavek veljavne ureditve nomotehnično ustrezneje zapiše ter poenoti že sprejeta terminologija.

K 14. členu

S predlagano določbo se enako kot se v zvezi z napredovanjem državnih tožilcev v primeru dodelitve v organ in imenovanju v Eurojust, po vzoru ureditve kot velja za sodnike (71.c člen Zakona o sodniški službi), odpravlja omejitev, po kateri lahko državni tožilec v primeru imenovanja za časa imenovanja za evropskega tožilca napreduje šele po izteku dodelitve.

Državnim tožilcem je tako pri dodelitvi v organ, kot tudi pri imenovanju za člane Eurojust kot pri imenovanju za evropskega tožilca zagotovljena pravica do napredovanja, in sicer tudi v času, ko je državni tožilec začasno dodeljen na delo v drug organ oziroma imenovan v organ EU. V teh primerih državnemu tožilcu pripada najmanj takšna plača, kot bi jo prejemal, če bi opravljal državnotožilsko službo, varovane pa so tudi vse njegove pravice do napredovanja. Državnotožilsko napredovanje je neločljivo povezano z oceno državnotožilske službe, s katero se ugotavlja, ali državni tožilec izpolnjuje pogoje za napredovanje in kakšne vrste. Da se torej dodeljenim državnim tožilcem v drug organ oziroma imenovanim v organe EU zagotovi pravica do napredovanja tudi v času dodelitve, morajo biti ocenjeni.

Pri ocenjevanju dodeljenih oziroma imenovanih državnih tožilcev je treba izhajati iz okoliščine, da dodeljeni državni tožilci ne opravljajo stroge državnotožilske funkcije in ne rešujejo zadev, zato se zastavlja vprašanje ustreznosti ocenjevanja njihovega dela po kriterijih, ki jih določajo Merila za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe. Pri tem se bo pri oceni državnotožilske službe za čas dodelitve upoštevalo mnenje o delu državnega tožilca, ki ga za namene ocene državnotožilske službe izdela predstojnik organa, pri katerem je oz. je bil državni tožilec dodeljen. Enako se bo v primeru imenovanja državnega tožilca za člana Eurojusta pri oceni državnotožilske službe upoštevalo tudi poročilo o delu, ki ga za namene ocene državnotožilske službe izdela državni tožilec in mnenje o delu, ki ga za namene ocene državnotožilske službe izdela predstojnik Eurojusta. S predlogom zakona pa se določa tudi podlaga za oceno državnotožilske službe za državnega tožilca, ki je imenovan za evropskega

tožilca in državnega tožilca, ki je imenovan za evropskega delegiranega tožilca. Ta postopek morajo Merila za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe še dodatno konkretizirati.

Zaradi poenotenja primerljivih položajev pri izdelavi ocene državnotožilske službe se s predlogom zakona drugi odstavek 71.b člena dopolni in doda nov četrti odstavek, ki določata podlago za oceno državnotožilske službe za evropskega tožilca in evropskega delegiranega tožilca in sicer za tisti del nalog, ki jih bosta opravljala iz pristojnosti EJT.

K 15. členu

S predlagano določbo se redakcijsko popravlja poimenovanje izraza za »pravobranilstvo«, v »odvetništvo«. Enako kot pri obrazložitvi k 2. členu se sledi prehodni določbi 100. člena ZDOdv.

K 16. členu

Predlagana sprememba črtanja šestnajste alineje prvega odstavka 102. člena je redakcijske narave glede na novo predlagano določbo 203.a člena.

K 17. členu

S predlagano spremembo tretjega odstavka 124. člena se ureja primer, ko ima okrožno državno tožilstvo, pri katerem je določeno najmanj petdeset državnotožilskih mest, dva namestnika vodje. Vodja okrožnega državnega tožilstva enega od namestnikov pooblasti za nadomeščanje, če pooblastila ni, velja zakonska ureditev, po kateri vodjo nadomešča namestnik, ki dalj časa opravlja državnotožilskoslužbo. Predlagana ureditev sledi ureditvi, ki velja za sodišča. Peti odstavek 61. člena Zakona o sodiščih (Uradni list RS, št.94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 45/08, 96/09, 86/10 – ZJNepS, 33/11, 75/12 – ZSPDLS-A, 63/13, 17/15, 23/17 – ZSSve, 22/18 – ZSICT in 16/19 – ZNP-1) določa, da v primeru, če ima sodišče dva podpredsednika, predsednik sodišča za nadomeščanje pooblasti podpredsednika oziroma če pooblastila ni, pa predsednika nadomešča podpredsednik sodišča, ki dalj časa opravlja sodniško funkcijo.

Kljub temu, da je iz prve točke prvega odstavka 126. člena ZDT-1 sklepati, da je usposabljanje obvezno tudi za namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva, se zaradi jasnosti urejanja te materije predlaga dopolnitev tudi glede usposabljanja namestnika.

K 18. členu

V postopkih imenovanj nastopajo različni organi oziroma imajo le ti v postopkih različne pristojnosti. Tako je za imenovanje namestnika generalnega državnega tožilca pristojna vlada, ki ga imenuje na podlagi obrazloženega predloga generalnega državnega tožilca RS po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta, za imenovanje namestnika vodje okrožnega državnega tožilca pa je na obrazložen predlog vodje in po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca pristojen Državnotožilski svet. Glede na navedene pristojnosti generalnega državnega tožilca, Državnotožilskega sveta in vlade v postopku imenovanja namestnika generalnega državnega tožilca in namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva je sklicevanje na smiselno uporabo določb zakona, ki se nanašajo na razrešitev generalnega državnega tožilca oziroma vodje državnega tožilstva neustrezna. O razrešitvi generalnega državnega tožilca namreč odloča Državni zbor RS na predlog Državnotožilskega sveta, o razrešitvi vodje okrožnega državnega tožilstva pa Državnotožilski svet na predlog ministra.

S predlagano določbo se sledi načelu, da o imenovanju in razrešitvi odloča isti organ, zato se celovito določa pristojnost za primer razrešitve namestnika generalnega državnega tožilca in namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva

K 19. členu

Predlagana sprememba je redakcijske narave. Po vzoru predlagane ureditve v 133. členu pri sodelovanju na kolegiju državnega tožilstva se na prvem mestu navaja direktor šele nato strokovni sodelavec.

K 20. členu

S predlagano dopolnitvijo se po vzoru ureditve kot velja za kolegij državnega tožilstva (132. člen ZDT-1) določa možnost udeležbe generalnega direktorja na razširjenem kolegiju Vrhovnega državnega tožilstva zlasti upošteva vsebino, ki se na tem kolegiju obravnava. Glede na to, da razširjeni kolegij Vrhovnega državnega tožilstva daje mnenje o predlogih splošnih navodil, ki se lahko nanašajo tudi na zadeve državnotožilske uprave, se s predlagano določbo določa možnost sodelovanja generalnega direktorja po predhodni odločitvi generalnega državnega tožilca RS.

K 21. členu

S predlagano novo določbo 137.a člena se določa zakonska podlaga za sodelovanje državnotožilskega osebja pri opravljanju nujnih procesnih dejanj (aktivnostih, ki se predlagajo z novim prvim odstavkom 45. člena ZDT-1) in ustrezno plačilo za opravljeno delo z navezavo na Zakon o sistemu plač v javnem sektorju (ZSPJS). Državnotožilsko osebje zaradi sodelovanja pri opravljanju nujnih procesnih dejanj izven delovnega časa opravlja delo v manj ugodnem delovnem času, pri čemer je treba razlikovati efektivno delo, ko se delo dejansko izvaja, in čas pripravljenosti. Določa se, da se državnotožilskemu osebju, ki sodeluje pri opravljanju nujnih procesnih dejanj izven delovnega časa, lahko odredi opravljanje dela v manj ugodnem delovnem času. Kot delo v manj ugodnem delovnem času se šteje pripravljenost na delo, delo v neenakomerno razporejenem delovnem času, delo preko polnega delovnega časa in delo ponoči, ob nedeljah, praznikih in na dan, ki je z zakonom določen kot dela prost dan.

Pripravljenost za delo je poseben delovni pogoj, kot oblika dela in je vezana na naravo in organizacijo dela na državnih tožilstvih, kar utemeljuje tudi različno plačilo v primerjavi z rednim delom, ki ga državnotožilsko osebje opravlja v okviru svojih rednih delovnih zadolžitvev. V času pripravljenosti mora biti državnotožilsko osebje dosegljivo po telefonu ali drugih komunikacijskih sredstvih za potrebe prihoda na delovno mesto ali kraj, kjer se opravlja nujno procesno dejanje. Državnotožilsko osebje je v času pripravljenosti v vsakem trenutku na razpolago delodajalcu, da ga pozove na opravljanje obveznosti, zaradi česar je njegova pravica do odmora in počitka v tem času bistveno okrnjena. Čas pripravljenosti se ne šteje v delovni čas.

ZSPJS v tretjem odstavku 32. člena opredeljuje dodatek za stalno pripravljenost, ki pa je v KPJS razdelan na dodatek za pripravljenost in dodatek za stalno pripravljenost. Kadar je državnotožilsko osebje v pripravljenosti zaradi sodelovanja pri opravljanju nujnih procesnih dejanj, pripada dodatek za pripravljenost, ki se obračuna v višini 20% urne postavke plače (prvi odstavek 46. člena KPJS). Razlikovanje med pripravljenostjo in stalno pripravljenostjo je bilo uveljavljeno leta 2017 z Aneksom št. 9 h Kolektivni pogodbi za javni sektor.

Predlaga se tudi ureditev, skladno s katero se čas, porabljen za pot, šteje kot čas, ki se všteva v delovni čas, pri čemer se navedeno vprašanje ureja enotno tako za državnotožilsko osebje, ki sodeluje pri izvajanju nujnih procesnih dejanj, kot tudi za državne tožilce, ki opravljajo dežurno službo (3. člen predloga zakona).

Ko mora državnotožilsko osebje v času odrejene pripravljenosti opravljati delo, se čas odrejene pripravljenosti prekine, čas dejanskega opravljanja dela pa se šteje v delovni čas, za katerega se prejme tudi ustrezno plačilo. Višina dodatka je odvisna od časa, v katerem se delo opravlja, vedno pa gre za delo v manj ugodnem delovnem času. Državnotožilskemu osebju pripada dodatek, če gre za delo v neenakomerno razporejenem delovnem času, delo preko polnega delovnega časa in delo ponoči, ob nedeljah, praznikih in na dan, ki je z zakonom določen kot dela prost dan. ZSPJS glede višine dodatkov napotuje na kolektivno pogodbo za javni sektor, ki v določbah od 44. do 46. člena opredeljuje odstotek dodatka od urne postavke osnovne plače javnega uslužbenca.

K 22. členu

Predlagana sprememba v drugi alineji, drugega odstavka 138. člena, v drugem odstavku 147. člena, v drugi alineji prvega odstavka 149. člena, v tretji alineji tretjega odstavka 150. člena, v osmi alineji drugega odstavka 151. člena in v prvi alineji prvega odstavka 158. člena ZDT-1 je redakcijske narave, saj se za javne uslužbence državnih tožilstev skladno z določbo 11. člena ZDT-1 uporablja izraz »državnotožilsko osebje«.

K 23. členu

S predlagano spremembo 142. člena se odpravlja nedoslednost letnega razporeda v delu, ki določa, da vodja državnega tožilstva z letnim razporedom določi tudi razpored dežurstva in čas izrabe letnih dopustov.

Izvajanje dežurstva, pogoje in način odrejanja določa Državnotožilski red. Tako v skladu s prvim odstavkom 76. člena Državnotožilskega reda vodja državnega tožilstva izda razpored dežurstva za vsak mesec najmanj sedem dni, v času sodnih počitnic pa 14 dni pred začetkom tega obdobja. V letnem razporedu se lahko določijo le izhodišča in okvirni način odrejanja razporeda dežurstev in časa izrabe letnih dopustov.

K 24. členu

Določba 169. člena ZDT-1 je ob sprejemu ZDT-1 (2011) uvedla novost, ki dotlej v zakonu ni bila poznana. Gre za določitev načinov zagotavljanja učinkovitosti in enotnosti pregona. Z določbo 169. člena se je v povezavi z določbo o prevzemu zadeve (170. člen ZDT-1) uredilo postopanje vodje državnega tožilstva v zadevah, v katerih si bo vodja pridržal predhodno seznanitev z odločitvijo državnega tožilca. Vodja državnega tožilstva naj bi tako najprej (tj. vnaprej) določil vrsto zadev in način obveščanja o zadevah, v katerih mu morajo državni tožilci pred odločitvijo predložiti na vpogled osnutek svojega akta zaradi zagotavljanja enotnosti pregona. Z novim ZDT-1 je bila namreč poudarjena vloga vodje tožilstva, ki je sicer ohranil vlogo organizacijskega in izvedbenega usklajevanja in zagotavljanja enotnosti pregona, vendar pa je zakon njegovo vlogo odločanja v posameznih zadevah omejil. Ohranil je institut prevzema zadeve oziroma evokacijo, ki upravičuje, da vodja poleg strokovnega usmerjanja izenačuje funkcijo pregona z neposrednim posegom, vendar ob večjem zagotovitlu naknadnega preizkusa pravilnosti odločitve na podlagi zahteve državnega tožilca, ki mu je bila zadeva odvzeta. Izvajanje določbe 169. člena ZDT-1 v praksi je pokazalo, da navedena določba pri večini državnih tožilstev ni bila razumljena na način, kot je bila ob sprejemu ZDT-1 oblikovana.

Svojo odločitev, da ne bo začel kazenskega pregona, državni tožilec izrazi z zavrženjem kazenske ovadbe, pri čemer so v prvem odstavku 161. členu Zakona o kazenskem postopku navedeni materialnopravni in procesnopravni razlogi, zaradi katerih sme državni tožilec zavreči

ovadbo. Takšna odločitev državnega tožilca ima za posledico praviloma zaključek predkazenskega postopka in torej pomembno vpliva na politiko pregona že v njeni najbolj zgodnji fazi. Zaradi navedenega je temu institutu poleg kazensko procesne ureditve dodatna pozornost namenjena tudi v osrednjem strateškem dokumentu generalnega državnega tožilca RS »Politika pregona državnega tožilstva Republike Slovenije³⁵«. Nadalje iz statističnih podatkov Skupnega poročila o delu državnih tožilstev za leto 2019³⁶ izhaja, da največji delež (61%) od skupno 16.554 zavrženih ovadb zoper polnoletne storilce predstavlja zavrženje iz drugih razlogov, kar so zlasti zavrženja v primerih, v katerih niso podane dokazno-pravne (dejanske) in materialnopravne predpostavke za pregon.

Upošteva vsebino in pomen odločitve državnega tožilca o zavrženju ovadbe v težjih zadevah se z namenom zagotovitve dodatnih orodij in vzvodov vodjem državnih tožilstev pri zagotavljanju enotnosti pregona ter širše krepitvi ugleda pravosodja v javnosti, predlaga predhodna predložitev osnutka akta o zavrženju ovadbe v sopodpis vodji državnega tožilstva ne le v zadevah posebnega pomena kot to izhaja iz veljavne določbe 90. člena Državnotožilskega reda, temveč tudi v primerih zavrženja ovadb za kazniva dejanja, za katera je v Kazenskem zakoniku predpisana kazen zapora več kot tri oziroma osem let. V teh primerih bo državni tožilec akt o zavrženju ovadbe izdal šele potem, ko bo vodja državnega tožilstva s podpisom na osnutku in v internem opomniku označil, da je osnutek oziroma odredbo pregledal in ji ne nasprotuje. Na podpis vodje na osnutku akta in v internem opomniku bo moral paziti tudi vpisničar, preden bo odpremil akt o zavrženju ovadbe. Predlagan institut je usmerjen k poenotenju poslovanja državnega tožilstva in ohranja vlogo vodje tožilstva pri organizacijskem in operativnem usklajevanju ter zagotavljanju enotnosti pregona. Zaradi ohranjanja zaupanja v pravo je potrebno zasledovati predvidljivost in zanesljivost pri enotnem izvajanju pregona, v skladu z zakonom in enako v bistveno podobnih primerih. Če se vodja državnega tožilstva ne bo strinjal z odločitvijo državnega tožilca, ker bo ta odstopala od uveljavljene politike pregona, bo vodja lahko postopal le po določbah tega zakona, ki veljajo za prevzem zadeve. Na ta način se daje vodji vzvod (obligatornega) instančnega nadzora nad zakonitostjo in strokovno pravilnostjo dela državnega tožilca v primerih zavrženj ovadb za kazniva dejanja, za katera je v zakonu predpisana kazen zapora več kot tri leta.

S predlagano ureditvijo, ki ureja sopodpis vodje državnega tožilstva (v primerih zavrženja ovadb za kazniva dejanja, za katera je v Kazenskem zakoniku predpisana kazen zapora več kot osem let, po predhodni pridobitvi mnenja dveh državnih tožilcev državnega tožilstva, na katerem se zadeva obravnava, upošteva specifično organizacije posameznega državnega tožilstva), se nadgrajujejo tudi že sprejete rešitve v Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o kazenskem postopku (ZKP-N), saj se vnaša dodatna varovalka, ki preprečuje neutemeljeno oziroma prezgodnje zavrženje ovadb, in ki omogoča bolj kakovostne utemeljene odločitve državnega tožilca v primerih, kjer je glede na višino predpisane kazni še posebej izražen javni interes za nadaljevanje pregona.

K 25. členu

S predlagano določbo se v petem odstavku 173. člena za posredovanje pojasnil oziroma vložitev ugovora v fazi oprave strokovnega nadzora nad delom okrožnih državnih tožilstev predlaga krajšanje roka na osem dni ter redakcijsko nadomešča izraz za javne uslužbenke državnih

³⁵ <https://www.dt-rs.si/files/documents/PP.pdf>.

³⁶ <https://www.dt-rs.si/novica/vrhovno-drzavno-tozilstvo-je-izdalo-skupno-letno-porocilo-za-letno-2019>.

tožilcev, za katere je uveljavljen izraz skladno z določbo 11. člena ZDT-1 »državnotožilsko osebje«.

K 26. členu

S predlagano ureditvijo se poimenovanje Oddelka za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili (v nadaljnjem besedilu: Posebni oddelek) usklajuje s poimenovanjem kot izhaja iz 3. poglavja 5. dela veljavnega zakona, ki ureja delovanje Posebnega oddelka.

K 27. členu

S predlagano spremembo prvega in drugega odstavka se urejajo situacije v praksi, ko je vrhovni državni tožilec imenovan ali dodeljen na Specializirano državno tožilstvo (SDT).

Veljavni četrti odstavek določa višino plačnega razreda državnega tožilca, ki je imenovan na SDT. Ker do situacije, ki jo določa drugi stavek četrtega odstavka 169. člena ZDT-1 ne more priti, se predlaga črtanje tega stavka. Plača višjega državnega tožilca namreč pripada dodeljenemu okrajnemu državnemu tožilcu, pri čemer je ta funkcija v skladu s Prilogo 3 ZSPJS uvrščena v 47-51 plačni razred, funkcija višjega državnega tožilca pa v 55-57 plačni razred.

K 28. členu

Posledično razlogu hitrejšega reševanja obsežnih in strokovno najzahtevnejših zadev se predlaga sprememba 198. člena z dodano možnostjo, da vodja SDT generalnemu državnemu tožilcu po potrebi dodatno pojasni razloge za dodelitev zadeve krajevno pristojnemu okrožnemu državnemu tožilstvu.

Če se vodja krajevno pristojnega okrožnega državnega tožilstva ne strinja z dodelitvijo, lahko ta predlaga, da o utemeljenosti predloga odloči generalni državni tožilec. V tem primeru pa bo vodja SDT lahko še dodatno pojasnil razloge za dodelitev.

Na podlagi opredelitve kaznivih dejanj, ki škodijo finančnim interesom EU, so kataloško opredeljena tudi druga kazniva dejanja, ki škodijo finančnim interesom EU po Direktivi (EU) 2017/1371 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. julija 2017 o boju proti goljufijam, ki škodijo finančnim interesom Unije, z uporabo kazenskega prava (v nadaljevanju: PIF direktiva), vendar ne gre za kazniva dejanja skladno s pogoji iz 22. in 25. člena Uredbe EJT. Glede na navedeno bo SDT RS po petem odstavku 192. člena ZDT-1 (do prevzema pristojnosti EJT in po odstopu zadeve in prenosu pristojnosti na nacionalne organe v RS) pristojno tudi za pregon kataloških kaznivih dejanj, po PIF direktivi.

S predlagano dopolnitvijo drugega odstavka 198. člena ZDT-1 se veljavna ureditev dopolnjuje v delu, ki se nanaša na obveščanje in sicer tako, da morata vodja krajevno pristojnega okrožnega državnega tožilstva oziroma vodja pristojne uprave oziroma enote Policije nemudoma obvestiti vodjo SDT (tudi) o zadevah, glede katerih je podana pristojnost SDT po petem odstavku 192. člena ZDT-1. Upošteva se drugo alinejo petega odstavka 192. člena ZDT-1 je SDT pristojno tudi za pregon storilcev kaznivih dejanj v zadevah, ki jih bo EJT odstopilo (in preneslo pristojnost) na SDT (v skladu s 34. členom Uredbe EJT). Glede na navedeno se s predlogom zakona evropskemu delegiranemu tožilcu nalaga dolžnost, da nemudoma obvestil vodjo SDT o zadevah, glede katerih je podana pristojnost SDT po drugi alineji petega odstavka 192. člena ZDT-1.

S črtanjem šestega odstavka se redakcijsko popravlja situacijo, do katere v praksi dejansko ne more priti, saj je SDT izključno pristojen za vlaganje tožb in njenega zastopanja v postopku za

odvzem premoženja nezakonitega izvora ali v zvezi z njim, zato se morajo okrožna državna tožilstva izreči za nepristojne.

K 29. členu

Z dnem začetka delovanja Državnega odvetništva Republike Slovenije v skladu z Zakonom o državnem odvetništvu (Uradni list RS, št.23/17; ZDOdv) je z delovanjem prenehalo Državno pravobranilstvo Republike Slovenije. Naloge državnega odvetništva opravljajo višji državni odvetniki, državni odvetniki in kandidati za državnega odvetnika. Za sklenitev, trajanje in prenehanje delovnega razmerja državnih odvetnikov in kandidatov za državne odvetnike ter za njihove pravice in dolžnosti iz delovnega razmerja se uporabljajo predpisi, ki urejajo delovna razmerja in sistem javnih uslužbencev. Ker gre za javne uslužbence, je državni odvetnik lahko za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog napoten na delo v drug državni organ (74. člen ZDOdv).

Ne glede na določbo 100. člena ZDOdv, ki sicer določa uporabo izrazov v drugih zakonih, da izraz »državno pravobranilstvo« ali »pravobranilstvo« v kateremkoli sklonu, pomeni ta izraz državno odvetništvo v uporabljenem sklonu, je treba določbe ZDT-1 uskladiti z novo ureditvijo državnega odvetništva in črtati določbe tretjega do šestega odstavka 203.a člena ZDT-1, ki določajo dodelitev državnih pravobranilcev v Civilno finančni oddelek. Sistem javnih uslužbencev namreč ne ureja dodelitve, temveč napotitev na delo v drug državni organ.

K 30. členu

Strokovno informacijski center je notranja organizacijska enota Vrhovnega državnega tožilstva RS in kot taka nima lastnega proračuna. Sredstva za delo Strokovno informacijskega centra se tako kot za ostale notranje organizacijske enote zagotavlja v proračunu Vrhovnega državnega tožilstva RS, slednjemu pa v okviru proračuna Republike Slovenije (glej tudi 14. člen ZDT-1). Glede na navedeno se predlaga črtanje četrtega odstavka. V tretjem odstavku se redakcijsko nadomešča izraz za javne uslužbence državnih tožilstev, za katere je uveljavljen izraz skladno z določbo 11. člena ZDT-1 »državnotožilsko osebje«.

K 31. členu

Ker se z Uredbo 2018/1727/EU določa tudi Nacionalni sistem za usklajevanje dejavnosti Eurojusta, ki v svojem bistvu ne odstopa od uveljavljene ureditve v ZDT-1, vendar pa določa nekoliko drugačno sestavo, se določa šestmesečno obdobje za njegovo uskladitev z Uredbo 2018/1727/EU.

Letne razporede bodo posamezna državna tožilstva uskladila ob prvi njihovi spremembi oziroma ob pripravi letnih razporedov za naslednje koledarsko leto.

K 32. členu

Postopki imenovanja, ki so se začeli pred začetkom uporabe tega zakona, se nadaljujejo in dokončajo po dosedanjih predpisih.

K 33. členu

Določa se splošni petnajstdnevni rok za uveljavitev zakona.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

1.a člen

(izvajanje pravnih aktov Evropske unije)

Ta zakon določa postopek in pogoje za imenovanje nacionalnega predstavnika, njegovega namestnika in pomočnika v Uradu za evropsko pravosodno sodelovanje ter kandidacijski postopek in pogoje za uvrstitev na listo kandidatov za imenovanje evropskega tožilca in evropskih delegiranih tožilcev v Evropskem javnem tožilstvu ter zagotavlja izvajanje drugih določb:

1. Sklepa Sveta 2002/187/PNZ o ustanovitvi Eurojusta za okrepitev boja proti težjim oblikam kriminala (UL L št. 63 z dne 6. 3. 2002, str. 1),
2. Sklepa Sveta 2009/426/PNZ z dne 16. decembra 2008 o okrepitvi Eurojusta in spremembi Sklepa 2002/187/PNZ o ustanovitvi Eurojusta za okrepitev boja proti težjim oblikam kriminala (UL L št. 138 z dne 4. 6. 2009, str. 14) in
3. Uredbe Sveta (EU) 2017/1939 z dne 12. oktobra 2017 o izvajanju okrepljenega sodelovanja v zvezi z ustanovitvijo Evropskega javnega tožilstva (UL L št. 283 z dne 31. 10. 2017, str. 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 2017/1939/EU).

30. člen

(razpisno gradivo)

(1) Ministrstvo najpozneje v petih dneh od prejema podatkov iz naslednjega odstavka pošlje vodji državnega tožilstva, pri katerem je razpisano prosto mesto, vse prijave, ki jih ni zavrlo (razpisno gradivo).

(2) Prijavam kandidatov ministrstvo priloži te podatke o usposabljanju, delu, ocenah službe, priznanjih ali morebitnih pravnomočno izrečenih disciplinskih sankcijah kandidatov:

- pripravništvu, če je bilo opravljeno v pravosodju;
- pravniškem državnem izpitu;
- iz osebne evidence in osebne spisa kandidatov, ki so že opravljali službo ali delo na državnem tožilstvu, sodišču ali državnem pravobranilstvu;
- za kandidata, ki je opravljal poklic odvetnika, notarja, izvršitelja ali stečajnega upravitelja oziroma za kandidata, ki je bil javni uslužbenec, podatke, navedene v prejšnjih alinejah, iz evidenc, ki se vodijo pri pristojnih organih.

(3) Državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil morajo na zahtevo ministrstva brezplačno predložiti podatke o kandidatih iz prejšnjega odstavka, če z njimi razpolagajo.

(4) Podatke, ki jih ni mogoče pridobiti na način iz prejšnjih odstavkov, predloži kandidat sam najpozneje v 15 dneh od prejema poziva ministrstva.

(5) Ministrstvo pridobi podatke iz prejšnjih odstavkov za namene oblikovanja mnenja o ustreznosti kandidatov za razpisano mesto.

44. člen
(opravljanje in evidenca službe)

- (1) Državni tožilci opravljajo državnotožilsko službo v poslovnem času državnega tožilstva, določenem v Državnotožilskem redu, v dežurstvu in pripravljenosti.
- (2) V izjemnih primerih lahko državni tožilec pisno soglaša, da bo opravljanje državnotožilske službe preseglo omejitve, ki izhajajo iz pravice do dnevnega in tedenskega počitka.
- (3) Državno tožilstvo vodi posebno evidenco o opravljanju pripravljenosti in dežurstva ter evidenco delovnega časa državnih tožilcev, ki so dali soglasje po prejšnjem odstavku.
- (4) Evidenca o opravljanju pripravljenosti in dežurstva vsebuje osebno ime državnega tožilca, trajanje pripravljenosti oziroma dežurstva, opravljeno dejanje oziroma usmerjanje. Evidenca delovnega časa državnih tožilcev, ki so dali soglasje, vsebuje osebno ime državnega tožilca in vsebino soglasja.
- (5) Vodja državnega tožilstva mora evidenco na podlagi zahteve predložiti generalnemu državnemu tožilcu ali ministrstvu.

45. člen
(pripravljenost in dežurstvo)

- (1) S pripravljenostjo in dežurstvom se zunaj poslovnega časa državnega tožilstva zagotavlja opravljanje nujnih procesnih dejanj, določenih v zakonu, ter usmerjanje policije in drugih pristojnih organov v predkazenskem postopku (usmerjanje).
- (2) Pripravljenost pomeni dosegljivost državnega tožilca po telefonu ali z uporabo drugih sredstev za potrebe opravljanja nujnih procesnih dejanj oziroma usmerjanja. Ure pripravljenosti se ne štejejo v delovni čas.
- (3) V času dežurstva državni tožilec opravlja nujna procesna dejanja oziroma usmerjanje na delovnem mestu ali na drugem kraju, kjer je to potrebno. Ure dežurstva se štejejo v delovni čas.
- (4) Vodja državnega tožilstva lahko zaradi njihove pogostosti odredi opravljanje nujnih procesnih dejanj oziroma usmerjanje izključno z dežurstvom. Načrt opravljanja dežurstva mora predhodno odobriti generalni državni tožilec na podlagi obrazloženega pisnega predloga vodje državnega tožilstva in o tem obvestiti ministrstvo.
- (5) Ko državni tožilec v času dežurstva ne opravlja nujnih procesnih dejanj, mora biti dosegljiv na delovnem mestu.
- (6) Izvajanje pripravljenosti in dežurstva, pogoji in način odrejanja se natančneje določijo z Državnotožilskim redom.

46. člen
(mirovanje funkcije)

- (1) Če je državni tožilec izvoljen za predsednika republike, poslanca Državnega zbora Republike Slovenije, sodnika ustavnega sodišča, sodnika mednarodnega sodišča ali na drugo mednarodno

pravosodno funkcijo, predsednika Vlade Republike Slovenije, varuha človekovih pravic oziroma njegovega namestnika, imenovan na ministrsko funkcijo ali funkcijo državnega sekretarja, predsednika ali namestnika predsednika komisije za preprečevanje korupcije, mu državnotožilska funkcija ter vse pravice in dolžnosti iz državnotožilske službe mirujejo.

(2) Določba prejšnjega odstavka se uporablja tudi, če je državni tožilec izvoljen za poslanca evropskega parlamenta ali evropskega varuha človekovih pravic ali imenovan za člana Evropske komisije ali mednarodne civilne misije ali imenovan za evropskega glavnega tožilca.

50. člen

(dodatek za pripravljenost in delo prek polnega delovnega časa)

(1) Za ure pripravljenosti pripada državnemu tožilcu dodatek za pripravljenost v višini, kakršno določa zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

(2) Če državni tožilec med pripravljenostjo prevzame opravljanje nujnih procesnih dejanj oziroma usmerjanje, se ta čas evidentira in vrednoti kot ure med dežurstvom.

(3) Za ure dežurstva, ki presegajo polni delovni čas, pripada državnemu tožilcu dodatek za delo prek polnega delovnega časa v skladu z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

62. člen

(dodelitev v organ)

(1) Državni tožilec je lahko dodeljen za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog ali za opravljanje nalog generalnega direktorja na Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Vrhovno državno tožilstvo), ter za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog v strokovno službo Državnotožilskega sveta in v ministrstvo.

(2) Državni tožilec je lahko dodeljen za vodenje Nacionalnega preiskovalnega urada ali za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog v tem uradu, v Komisiji za preprečevanje korupcije ali v Uradu za preprečevanje pranja denarja.

(3) Poziv k prijavam za dodelitev in predvideni čas dodelitve objavi ministrstvo v 15 dneh od prejema predloga predstojnika organa iz prvega in drugega odstavka tega člena.

(4) O dodelitvi odloča Državnotožilski svet na predlog predstojnika organa, ki mu bo državni tožilec dodeljen. Državnotožilski svet pred odločitvijo pridobi pisno soglasje državnega tožilca in mnenje vodje državnega tožilstva, na katerem opravlja državnotožilsko službo. Prijava državnega tožilca na poziv k prijavam za dodelitev šteje za pisno soglasje.

(5) Dodelitev po tem členu lahko, glede na potrebe, traja največ tri leta, s soglasjem državnega tožilca pa se lahko enkrat podaljša za največ tri leta.

(6) Če s tem ali drugim zakonom ni določeno drugače, se s smiselno uporabo tega člena ureja tudi dodelitev državnega tožilca za opravljanje državnotožilske službe ali strokovnih nalog v mednarodnih civilnih misijah in mednarodnih organizacijah, kamor jih na podlagi povabila ali razpisa mednarodne organizacije napoti državni ali drug organ za določen čas.

65. člen
(pravice pri dodelitvi v organ)

(1) Državni tožilec, ki je dodeljen v organ, obdrži pravico uporabljati državnotožilski naziv in položaj, vendar ne more hkrati opravljati državnotožilske službe in mu obveznosti iz nje mirujejo. Med dodelitvijo lahko kandidira in je imenovan za vodjo državnega tožilstva, namestnika vodje državnega tožilstva ali na druga vodstvena mesta na državnem tožilstvu pod pogoji in po postopku, ki jih določa ta zakon.

(2) Državnemu tožilcu iz prejšnjega odstavka tega člena pripada najmanj takšna plača, kakršno bi prejemal, če bi opravljal državnotožilsko službo, varovane pa so tudi vse njegove pravice do napredovanja v skladu s tem zakonom po izteku dodelitve.

(3) Državni tožilec iz prvega odstavka ima na podlagi dodelitve pravico do dodatkov, določenih z zakonom ali drugimi predpisi.

(4) Vodja državnega tožilstva, predstojnik organa in dodeljeni državni tožilec sklenejo pisni sporazum o načinu povračila plače, nadomestila plače in drugih osebnih prejemkov ter povračil dodeljenega državnega tožilca iz prejšnjega odstavka, pa tudi o uresničevanju drugih pravic in izpolnjevanju obveznosti v zvezi z dodelitvijo.

8. oddelek
Nacionalni predstavnik v Eurojustu

68. člen
(pogoji in postopek za imenovanje)

(1) Za nacionalnega predstavnika v Uradu za evropsko pravosodno sodelovanje (v nadaljnjem besedilu: Eurojust) in njegovega namestnika se lahko imenuje vrhovni ali višji državni tožilec ali okrožni državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v višjega državnega tožilca in izkaže z javno priznanim preizkusom potrjeno višjo raven znanja najmanj enega uradnega jezika Evropske unije, ki je delovni jezik v Eurojustu. Okrožni državni tožilec iz prejšnjega stavka z imenovanjem pridobi naziv višjega državnega tožilca.

(2) Za pomočnika nacionalnega predstavnika je lahko imenovan okrožni državni tožilec ali okrajni državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v okrožnega državnega tožilca in izkaže z javno priznanim preizkusom potrjeno višjo raven znanja najmanj enega uradnega jezika Evropske unije, ki je delovni jezik v Eurojustu. Okrajni državni tožilec iz prejšnjega stavka z imenovanjem pridobi naziv okrožnega državnega tožilca.

(3) Za postopek imenovanja se smiselno uporabljajo določbe tega zakona o dodelitvi državnega tožilca v organ.

(4) Nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika imenuje Vlada Republike Slovenije na predlog Državnotožilskega sveta. Pomočnika nacionalnega predstavnika imenuje Državnotožilski svet na predlog nacionalnega predstavnika.

69. člen
(doba imenovanja)

(1) Nacionalni predstavnik, namestnik in pomočnik nacionalnega predstavnika za izvajanje pooblastil in strokovnih nalog Eurojusta se imenujejo za štiri leta ter so po poteku navedene dobe lahko ponovno imenovani.

(2) Odpoklic (predčasno prenehanje izvajanja pooblastil in strokovnih nalog Eurojusta) nacionalnega predstavnika pred potekom dobe, za katero je imenovan, je mogoč samo pod pogoji, ki jih določajo sklepi Sveta Evropske unije o vzpostavitvi in delovanju Eurojusta.

70. člen
(pooblastila in pravice)

(1) Nacionalni predstavnik je v obsegu, ki je potreben za opravljanje njegove funkcije, pristojen usmerjati odkrivanje storilcev kaznivih dejanj ter opravljati druga procesna dajanja upravičenega tožilca v predkazenskem in kazenskem postopku pred okrajnimi, okrožnimi in višjimi sodišči na celotnem ozemlju Republike Slovenije. Če je to potrebno zaradi učinkovitega postopanja, lahko generalnemu državnemu tožilcu predlaga izdajo odredbe o prevzemu zadeve, ki je že dodeljena v obravnavo drugemu državnemu tožilcu.

(2) Namestnik in pomočnik nacionalnega predstavnika v Eurojustu imata pooblastila, ki jih v skladu s predpisi, ki urejajo delo v Eurojustu, nanju prenese nacionalni predstavnik.

(3) Državnemu tožilcu z imenovanjem za nacionalnega predstavnika v Eurojustu pravice in obveznosti po tem zakonu mirujejo, varovane so vse njegove pravice do napredovanja v skladu s tem zakonom po izteku imenovanja in obdrži pravico uporabljati doseženi naziv ter opravljati funkcijo državnega tožilca s pooblastili, ki jih ima član Eurojusta iz Republike Slovenije, v skladu z zakonom, ki ureja sodelovanje z Eurojustom, v skladu s sklepi Sveta Evropske unije o vzpostavitvi in delovanju Eurojusta, pa tudi v skladu s tem zakonom.

(4) Namestnik in pomočnik nacionalnega predstavnika v Eurojustu imata pravice iz prejšnjega odstavka, lahko pa med imenovanjem na podlagi odredbe generalnega državnega tožilca ter v skladu s pravili Eurojusta opravljata naloge na državnem tožilstvu v Republiki Sloveniji ali na sedežu Eurojusta.

(5) Plačo nacionalnega predstavnika v Eurojustu, namestnika in pomočnika nacionalnega predstavnika uredi vlada z uredbo na način, kot jo ureja zakon, ki ureja plače v javnem sektorju za funkcionarje, ki so napoteni na delo v tujino ter jim v skladu z zakonom v času napotitve funkcija miruje. Namestniku in pomočniku nacionalnega predstavnika pripada plača v skladu s prejšnjim stavkom, kadar opravljata naloge v tujini. Ne glede na prvi stavek tega odstavka nacionalnemu predstavniku v Eurojustu, namestniku in pomočniku nacionalnega predstavnika pripada najmanj takšna plača, kakršno bi prejemal, če bi opravljal državnotožilsko službo, če je ta plača višja od plače, določene v prvem stavku.

71.b člen
(položaj in pravice)

(1) Evropski tožilec in evropski delegirani tožilec opravljata funkcijo pregona v skladu z zakonom, ki ureja kazenski postopek, in Uredbo 2017/1939/EU.

(2) Državnemu tožilcu z imenovanjem za evropskega tožilca mirujejo pravice in dolžnosti iz državnotožilske službe, razen državnotožilska funkcija, varovane so vse njegove pravice do

napredovanja v skladu s tem zakonom po izteku imenovanja. Državni tožilec obdrži pravico uporabljati doseženi naziv.

(3) Z imenovanjem za evropskega delegiranega tožilca je državni tožilec za čas mandata dodeljen na Specializirano državno tožilstvo Republike Slovenije in opravlja delo v zadevah iz pristojnosti Evropskega javnega tožilstva (v nadaljnjem besedilu: EJT). Državnotožilsko službo iz pristojnosti Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije lahko opravlja, če in kolikor to ne preprečuje izpolnjevanja njegovih obveznosti, ki jih ima na podlagi Uredbe 2017/1939/EU.

(4) Evropskemu delegiranemu tožilcu z imenovanjem pripada plača, kot jo določa drugi odstavek 196. člena tega zakona v sorazmernem delu glede na opravljeno delo v zadevah iz pristojnosti Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije.

(5) Če skupni prejemki evropskega delegiranega tožilca za opravljeno delo v zadevah iz pristojnosti EJT in iz pristojnosti Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije ne dosegajo plače iz drugega odstavka 196. člena tega zakona, mu pripada plačilo v višini razlike, ki se izplača v breme proračuna Republike Slovenije.

(6) Podatke, potrebne za izračun razlike iz prejšnjega odstavka, mora evropski delegirani tožilec mesečno sporočati pristojni službi Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije.

(7) Za čas, v katerem evropski delegirani tožilec rešuje zadeve iz pristojnosti Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije, se šteje čas, v katerem opravlja delo v zadevah iz pristojnosti tega državnega tožilstva. Čas se evidentira v delovnih dneh.

(8) Evidenco, ki je podlaga za obračun časa iz prejšnjega odstavka in za izračun plače iz petega odstavka tega člena, vodi Specializirano državno tožilstvo Republike Slovenije.

77. člen

(osebna evidenca državnih tožilcev)

(1) Za urejanja položaja, pravic, dolžnosti in odgovornosti državnih tožilcev ter omogočanje opravljanja zadev pravosodne in državnotožilske uprave, ministrstvo upravlja osebno evidenco državnih tožilcev ter obdeluje podatke v njej.

(2) Ministrstvo lahko za opravljanje nalog pravosodne uprave in nadzora nad pravilnostjo vpisanih podatkov, ki jih vsebuje osebna evidenca, v slednjo vpogleduje ter podatke izpiše, kopira, prepíše ali jih v skladu z zakonitimi pristojnostmi posreduje drugim organom oziroma uporabi v drugih postopkih.

(3) Osebna evidenca se lahko upravlja z uporabo informacijske tehnologije.

(4) V osebni evidenci se obdelujejo naslednji osebni in drugi podatki:

1. ime in priimek, datum rojstva, EMŠO, stalno prebivališče, šolanje, izobraževanje in znanje tujih jezikov;
2. odločbe o imenovanju državnega tožilca;
3. podatki o uspešnosti v času študija;
4. podatki o pripravništvu;
5. ocene državnotožilske službe in podatki o učinkovitosti državnotožilskega dela;

6. evidenco napredovanj;
7. odločitve disciplinskih organov;
8. podatki o vloženih nadzorstvenih pritožbah in rokovnih predlogih državnega tožilca pred sodiščem;
9. podatke o nadzorstvenih pritožbah po določbah tega zakona, ki niso bile očitno neutemeljene ter o ukrepih v zvezi z njimi;
10. podatke o zadevah, ki jih je reševal oziroma jih rešuje državni tožilec, v katerih je Evropsko sodišče za človekove pravice dokončno odločilo, da je do kršitve pravice ali svoboščine stranke prišlo zaradi postopanja državnega tožilca, ali je zaradi take kršitve bila sklenjena poravnava v postopku pred navedenim sodiščem.

(5) Podatki iz osebne evidence so tajni, razen podatkov iz 2. in 6. točke prejšnjega odstavka. Organi, ki so pristojni sprejemati odločitve, glede katerih se po določbi prejšnjega odstavka vodi osebna evidenca in organi, ki upravljajo zbirke osebnih podatkov oziroma evidence, ki vsebujejo te podatke, morajo podatke brezplačno posredovati ministrstvu, če podatki niso javno dostopni. Vodje državnih tožilstev morajo ministrstvu dvakrat letno posredovati podatke o obsegu državnotožilskega dela, ki jih ministrstvo lahko uporablja za izvajanje nalog pravosodne uprave, ki jih določa zakon. Državno pravobranilstvo posreduje ministrstvu podatke iz 10. točke prejšnjega odstavka.

(6) Podatki iz osebne evidence se lahko uporabijo le za izvajanje tega zakona, zlasti glede urejanja položaja, pravic, dolžnosti in odgovornosti državnih tožilcev ter opravljanja zadev pravosodne in državnotožilske uprave.

(7) Pravico do brezplačnega vpogleda v podatke osebne evidence ima državni tožilec, na katerega se podatki nanašajo, Državnotožilski svet, disciplinsko sodišče, disciplinski tožilec in vodja državnega tožilstva, zaradi izvajanja pooblastil po tem zakonu. Podatki iz 1., 5. in 7. točke prvega odstavka se pošiljajo in vračajo v zapečateni pisemski ovojnici z oznako »zaupno«.

(8) Podatki iz osebne evidence se hranijo še deset let po prenehanju službenega razmerja državnega tožilca. Po poteku teh rokov se podatki arhivirajo v skladu s predpisi, ki urejajo arhivsko gradivo in arhive.

102. člen (pristojnosti Državnotožilskega sveta)

(1) Državnotožilski svet ima te pristojnosti:

- daje mnenje k politiki pregona državnega tožilstva;
- daje pobude za sprejetje ali spremembo splošnih navodil;
- podaja mnenja o predlogih za imenovanje državnih tožilcev;
- izdeluje ocene državnotožilske službe in odloča o napredovanju državnih tožilcev v skladu s tem zakonom;
- podaja predlog za imenovanje generalnega državnega tožilca in mnenje k imenovanju njegovega namestnika ter imenuje vodje okrožnih državnih tožilstev in njihove namestnike;
- odloča o premestitvah in dodelitvah državnih tožilcev v skladu s tem zakonom;

- odloča o nezdružljivosti funkcije državnega tožilca;
- daje mnenje k predlogu skupnega finančnega načrta za državna tožilstva in mnenje Državnemu zboru Republike Slovenije o zakonih, ki urejajo položaj, pravice in dolžnosti državnih tožilcev;
- sprejme merila za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe in merila za uspešnost pregona državnih tožilcev;
- daje mnenje k številu mest državnih tožilcev na državnih tožilstvih;
- daje mnenje k skupnemu letnemu poročilu o delu državnih tožilcev;
- daje mnenje o izvedbi pravosodnega nadzora;
- predlaga ali zahteva odpravo kršitve oziroma odpravi kršitev, s katero je bila prizadeta samostojnost državnega tožilca, in po potrebi objavi svojo ugotovitev;
- imenuje in razrešuje disciplinske organe po tem zakonu;
- sprejme merila in metode za preizkus strokovne usposobljenosti in drugih sposobnosti kandidatov;
- na predlog vodje Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije odloča o predlogu za dodelitev državnega pravobranilca za opravljanje zahtevnejših strokovnih del na Specializirano državno tožilstvo Republike Slovenije;
- sprejme Kodeks državnotožilske etike;
- imenuje Komisijo za etiko in integriteto;
- daje soglasje k politiki zaznavanja in obvladovanja korupcijskih tveganj ter izpostavljenosti državnih tožilcev in spremlja njeno uresničevanje;
- predlaga spremembe ali dopolnitve politike zaznavanja in obvladovanja korupcijskih tveganj ter izpostavljenosti državnih tožilcev.
- odloča o drugih zadevah, če zakon tako določa.

(2) Podatke, ki se nanašajo na posameznika, Državnotožilski svet hrani 15 let po dnevu prenehanja funkcije oziroma razrešitve, nato se arhivirajo v skladu z zakonom, ki ureja arhivska gradiva in arhive

124. člen

(namestnik vodje okrožnega državnega tožilstva)

(1) Vodja okrožnega državnega tožilstva ima namestnika, ki ga na obrazložen predlog vodje, po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca, imenuje Državnotožilski svet za šest let z možnostjo ponovnega imenovanja.

(2) Namestnik vodje državnega tožilstva opravlja funkcije in naloge iz pristojnosti vodje državnega tožilstva, če je ta odsoten ali zadržan, v drugih primerih pa na podlagi in v okviru pooblastila, ki ga za obravnavanje posameznih zadev državnotožilske uprave lahko izda vodja okrožnega državnega tožilstva.

(3) Okrožno državno tožilstvo, pri katerem je določeno najmanj 50 državnotožilskih mest, ima lahko dva namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva.

(4) Za namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva je lahko imenovan državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za višjega državnega tožilca. Državni tožilec, ki ni imel naziva višji državni tožilec, ga pridobi z imenovanjem.

(5) V preostalem se za imenovanje namestnika vodje državnega tožilstva uporabljajo določbe tega zakona o vodji državnega tožilstva.

129. člen
(razrešitev funkcije namestnika)

(1) Za razrešitev funkcije namestnika generalnega državnega tožilca se smiselno uporabljajo določbe tega zakona, ki urejajo razrešitev generalnega državnega tožilca.

(2) Za razrešitev funkcije namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva se smiselno uporabljajo določbe tega zakona, ki urejajo razrešitev vodje okrožnega državnega tožilstva.

132. člen
(kolegij državnega tožilstva)

(1) Člani kolegija posameznega državnega tožilstva so vodja državnega tožilstva in vsi državni tožilci, ki opravljajo državnotožilsko službo na tem državnem tožilstvu. Pri delu kolegija lahko sodelujejo strokovni sodelavci in direktor, če tako odloči vodja državnega tožilstva.

(2) Kolegij državnega tožilstva:

- (črtana);
- daje predhodno mnenje o predlogu splošnih navodil;
- daje predhodno mnenje o predlogu letnega razporeda dela državnih tožilcev;
- obravnava pomembnejša vprašanja državnotožilske prakse;
- na predlog vodje obravnava vprašanja državnotožilske uprave, ki so splošne narave;
- obravnava druge zadeve, določene s tem zakonom ali Državnotožilskim redom.

(3) Vodja državnega tožilstva sestavo kolegija oziroma način kolegijskega dela za obravnavanje drugih vprašanj določi v skladu z njihovo naravo.

133. člen
(razširjeni kolegij Vrhovnega državnega tožilstva)

(1) Člani razširjenega kolegija Vrhovnega državnega tožilstva so vsi državni tožilci, ki opravljajo državnotožilsko službo na tem državnem tožilstvu, in vodje okrožnih državnih tožilstev.

(2) Pri delu razširjenega kolegija lahko sodelujejo strokovni sodelavci, če tako odloči generalni državni tožilec.

(3) Razširjeni kolegij Vrhovnega državnega tožilstva:

- sprejema načelna stališča o vprašanih, ki so pomembna za enotno uporabo zakonov;
- sprejema pravna mnenja o vprašanih državnotožilske prakse;
- daje mnenje o predlogih zakonov in podzakonskih aktov;
- daje mnenje o predlogih splošnih navodil;
- določa način spremljanja in evidentiranja državnotožilske prakse na državnih tožilstvih;
- opravlja druge zadeve na podlagi zakona ali Državnotožilskega reda.

(4) Na podlagi sprejetih načelnih stališč ali pravnih mnenj morajo generalni državni tožilec in vodje okrožnih državnih tožilstev preučiti potrebo po izdaji splošnih navodil.

(5) Razširjeni kolegij Vrhovnega državnega tožilstva sklepa, če je navzoča več kakor polovica članov kolegija.

138. člen
(direktor državnega tožilstva)

(1) Določene naloge državnotožilske uprave lahko samostojno opravljajo direktorji, imenovani za eno ali več okrožnih državnih tožilstev.

(2) Direktor samostojno opravlja naloge državnotožilske uprave, ki se nanašajo na:

- kadrovsko poslovanje državnotožilskega osebja ter izvajanje predpisov o varnosti in zdravju pri delu;
- odločanje o pravicah, obveznostih in odgovornostih tožilskega osebja;
- finančno, računovodsko in materialno poslovanje ter vodenje postopkov javnih naročil.

(3) Na podlagi pooblastila vodje okrožnega državnega tožilstva direktor lahko samostojno opravlja naloge državnotožilske uprave, ki se nanašajo na:

- vpisovanje, evidentiranje in statistično spremljanje zadev;
- pisarniško in tehnično poslovanje;
- dejavnosti, povezane s stvarnim premoženjem, ki ga ima državno tožilstvo neposredno v uporabi;
- skrb in ukrepe za varnost oseb, dokumentacije in premoženja na državnem tožilstvu in
- druge naloge državnotožilske uprave, razen tistih, ki se nanašajo na opravljanje državnotožilske službe.

142. člen
(letni razpored)

(1) Vodja državnega tožilstva z letnim razporedom dela določi razporeditev državnih tožilcev v oddelke oziroma notranje organizacijske enote, njihovo pravno področje dela, vodje oddelkov oziroma notranjih organizacijskih enot, nadomeščanje, razpored dežurstev in čas izrabe letnih dopustov.

(2) Letni razpored dela mora vsebovati poimensko navedbo vseh državnih tožilcev, ki se jim zadeve dodeljujejo v delo, ne glede na njihov naziv, položaj ali vodstveno funkcijo.

(3) Zoper razporeditev na določeno pravno področje dela lahko razporejeni državni tožilec v treh dneh po objavi letnega razporeda na oglasni deski državnega tožilstva napove pritožbo vodji državnega tožilstva, ki določa letni razpored, ta pa mora v nadaljnjih treh dneh obrazložiti svojo odločitev. Državni tožilec lahko v osmih dneh od prejema obrazložitve vloži pritožbo, ki ne zadrži izvršitve. O pritožbi v 30 dneh odloči Državnotožilski svet po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca.

(4) Letni razpored mora biti določen in objavljen najpozneje do 15. decembra za naslednje koledarsko leto.ž

147. člen
(vsebina programa)

(1) Z letnim programom dela se predvidijo pričakovani pripad zadev, obseg rešenih zadev, časovna merila za tipična procesna dejanja, časovna merila reševanja zadev ter kazalce učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti.

(2) Učinkovitost se izkaže tako, da se število načrtovanih rešenih zadev deli s številom državnih tožilcev in številom tožilskega osebja; uspešnost tako, da se načrtovani čas trajanja reševanja tožilskih zadev izrazi v mesecih od časa pripada do rešitve zadeve in gospodarnost tako, da se znesek proračunskih sredstev za delo tožilstva deli s številom načrtovanih rešenih zadev.

(3) Z letnim programom dela se natančneje določi izvajanje politike pregona.

(4) Letni program dela je sestavni del obrazložitve finančnega načrta državnega tožilstva.

(5) Obliko in navodilo za pripravo letnega programa dela s podzakonskim predpisom predpiše minister.

149. člen
(vsebina letnega poročila)

(1) Letna poročila o poslovanju državnega tožilstva vsebujejo:

1. navedbo podatkov o organizaciji državnega tožilstva:

- podatek o številu državnih tožilcev, ki so dejansko opravljali državnotožilsko službo v preteklem letu;
- podatek o številu tožilskega osebja, ki so dejansko opravljali delo v preteklem letu;

2. navedbo naslednjih podatkov:

- podatek o številu prenesenih nerešenih zadev iz prejšnjih let;
- podatek o številu zadev, ki predstavljajo letni pripad;
- podatek o skupnem številu zadev v delu;
- podatek o številu rešenih zadev in načinu rešitve;
- podatek o številu nerešenih zadev;
- podatke o udeležbi državnih tožilcev na narokih in obravnavah;
- podatke o opravljenih procesnih dejanjih in vloženi predlogih, ki niso zajeti med rešenimi zadevami;
- podatke o izidu obtoževanja po vrsti odločitve in izrečeni kazenski sankciji;
- število zadev, v katerih je bilo vloženo pravno sredstvo, in odločitev o pravnem sredstvu;
- podatke o številu dni prisotnosti državnega tožilca na delovnem mestu;
- druge podatke, ki pripomorejo k določitvi njegove učinkovitosti;

- podatek o številu zadev, ki niso bile rešene v predvidenem času;
 - vse zgoraj navedene podatke za vsakega posameznega državnega tožilca;
 - dejanski čas trajanja postopkov;
 - podatke o številu zadev, v katerih je prišlo do odveze nadaljnjega dela in prevzema zadeve;
3. primerjavo med podatki o številu in načinu rešitve ter dejanskem času trajanja postopkov za vse državne tožilce za zadeve iste vrste;
4. analizo vzrokov za morebitne razlike glede primerjave deležev iz prejšnje točke;
5. oceno doseganja ciljev iz sprejetega letnega programa dela za preteklo leto in oceno izvajanja politike pregona za posamezna področja ter glede na sprejeta merila za kakovost dela državnih tožilcev in uspešnost pregona državnih tožilcev.

(2) Letno poročilo o poslovanju posameznega državnega tožilstva pripravi vodja državnega tožilstva.

(3) Podrobnejšo obliko letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva predpiše s podzakonskim aktom minister.

150. člen (skupno letno poročilo)

(1) Generalni državni tožilec pripravi skupno letno poročilo o delu državnih tožilstev za preteklo leto ter ga do 15. aprila pošlje ministru, Državnemu zboru Republike Slovenije in Državnotožilskemu svetu.

(2) Skupno letno poročilo mora vsebovati skupne podatke iz prejšnjega člena in analizo vzrokov za morebitne razlike glede primerjave odstopanj posameznih državnih tožilstev od državnega povprečja ter oceno doseganja načrtovanih ciljev politike pregona.

(3) Skupno letno poročilo mora na podlagi podatkov in analize iz prejšnjega odstavka obsegati:

- ukrepe za izboljšanje učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti dela ter izvajanja politike pregona za posamezna in za vsa državna tožilstva skupaj;

- ukrepe za izboljšanje učinkovitosti za državna tožilstva, pri katerih dosežki bistveno odstopajo od načrtovanih;

- oceno primernosti števila državnotožilskih mest in tožilskega osebja ter drugih pogojev za delo državnih tožilstev z ustreznimi predlogi za njihovo izboljšanje.

(4) V skupnem letnem poročilu se na podlagi ugotovitev pri spremljanju državnotožilske prakse lahko opozori na vzroke in okoliščine za nastanek, povečevanje, spreminjanje ali razvoj kriminalitete na določenem področju in na možne zakonske in druge ustrezne ukrepe za njihovo odpravo ali zmanjševanje.

(5) Pri obravnavanju v Državnem zboru Republike Slovenije ali na njegovih delovnih telesih lahko podata stališča do skupnega letnega poročila tudi Državnotožilski svet in minister.

151. člen
(državno-tožilska uprava)

(1) Državno-tožilska uprava obsega odločanje in druga opravila, s katerimi so na podlagi zakona, Državno-tožilskega reda in drugih podzakonskih aktov zagotovljeni pogoji za redno, pravilno, vestno in učinkovito delovanje državnega tožilstva.

(2) Zadeve državno-tožilske uprave obsegajo zlasti:

- notranjo organizacijo in organizacijo poslovanja državnih tožilstev;
- pripravo letnih programov in letnih poročil;
- organizacija udeležbe na glavnih obravnavah, narokih in drugih dejanjih;
- zagotavljanje in nadzor nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo poslovanja državnega tožilstva v zadevah državno-tožilske uprave;
- izdajanje in izpolnjevanje splošnih navodil;
- obravnavanje nadzorstvenih pritožb;
- kadrovsko poslovanje ter izvajanje predpisov o varnosti in zdravju pri delu;
- odločanje o pravicah, obveznostih in odgovornostih državnih tožilcev in tožilskega osebja;
- poročanje o delu državnega tožilstva;
- oblikovanje pobud in mnenj o zakonih in podzakonskih aktih;
- izobraževanje ter spremljanje sodne in državno-tožilske prakse;
- vpisovanje, evidentiranje in statistično spremljanje zadev;
- pisarniško in tehnično poslovanje;
- finančno, računovodsko in materialno poslovanje ter vodenje postopkov javnih naročil;
- dejavnosti, povezane s stvarnim premoženjem, ki ga ima državno tožilstvo neposredno v uporabi;
- skrb in ukrepe za varnost oseb, dokumentacije in premoženja na državnem tožilstvu;
- druge zadeve, ki so določene v predpisih iz prejšnjega odstavka.

(3) Zagotavljanje in nadzor nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo dela državnega tožilca se izvaja po določbah tega zakona o strokovnem nadzoru.

158. člen
(pravosodna uprava)

(1) V zadeve pravosodne uprave sodi zagotavljanje splošnih pogojev za uspešno izvajanje državno-tožilske funkcije, zlasti:

- priprava zakonov in drugih predpisov s področja organizacije in poslovanja državnih tožilstev, položaja, pravic in obveznosti državnih tožilcev in tožilskega osebja;
- skrb za izobraževanje in strokovno usposabljanje;
- zagotavljanje kadrovskih, materialnih in tehničnih pogojev;
- obravnavanje nadzorstvenih pritožb;
- zbiranje statističnih in drugih podatkov o delovanju državnih tožilstev in

- opravljanje drugih upravnih nalog, kadar tako določa zakon.

(2) Če zakon ne določa drugače, sodi v zadeve pravosodne uprave tudi zagotavljanje prostorskih pogojev, vključno z zagotavljanjem sredstev za najemnine za najete prostore državnih tožilstev.

(3) Ministrstvo lahko za namene izvrševanja pristojnosti po tem zakonu zahteva od državnih tožilstev pojasnila, podatke, poročila, v prostorih državnega tožilstva lahko vpogleda v spise ter od državnih tožilstev zahteva izpise iz vpisnikov in drugo dokumentacijo, ki se nanaša na izvrševanje posamezne zadeve ali vrste zadev državnotožilske uprave.

(4) Če vodja državnega tožilstva zavrne zahtevo iz prejšnjega odstavka, ker meni, da gre za nedovoljen poseg v samostojnost državnega tožilca, se postopa po določbah o zavrnitvi pravosodnega nadzora.

(5) Izobraževanje in strokovno usposabljanje državnih tožilcev izvaja Center za izobraževanje v pravosodju.

(6) Posamezna izobraževanja in strokovna usposabljanja državnih tožilcev se lahko izvedejo v okviru državnega tožilstva.

169. člen

(učinkovitost in enotnost pregona)

(1) Vodja državnega tožilstva v skladu z Državnotožilskim redom in splošnimi navodili določi vrsto zadev in način obveščanja o zadevah, v katerih mu morajo državni tožilci pred odločitvijo predložiti na vpogled osnutek svojega akta zaradi zagotavljanja učinkovitosti in enotnosti pregona.

(2) Če vodja državnega tožilstva ob predložitvi osnutka iz prejšnjega odstavka meni, da je osnutek pomanjkljiv ali nerazumljiv, lahko o tem obvesti državnega tožilca in mu predlaga možen način odprave pomanjkljivosti ali nerazumljivosti. Obvestilo je lahko pisno ali zaznamovano na osnutku.

(3) Če se vodja državnega tožilstva ob predložitvi osnutka iz prvega odstavka tega člena ne strinja z odločitvijo državnega tožilca, sme postopati le po določbah tega zakona, ki veljajo za prevzem zadeve.

173. člen

(strokovni nadzor)

(1) Strokovni nadzor nad delom okrožnih državnih tožilstev izvaja Vrhovno državno tožilstvo s splošnim, delnim ali posamičnim strokovnim pregledom dela državnih tožilstev in državnih tožilcev ter tožilskega osebja, s pregledovanjem spisov, vpisnikov in druge dokumentacije ter na drug primeren način.

(2) Izvedbo strokovnega nadzora pripravi, usklajuje in evidentira oddelek za izobraževanje in strokovni nadzor pri Vrhovnem državnem tožilstvu.

(3) Spise lahko pregledujejo le vrhovni ali višji državni tožilci, vpisnike in drugo dokumentacijo pa tožilsko osebje Vrhovnega državnega tožilstva, po pisnem pooblastilu generalnega državnega tožilca, ki je sestavni del odredbe o nadzoru.

(4) V okviru strokovnega nadzora se pregleduje in ocenjuje zakonitost in pravočasnost dela, smotrnost uporabe procesnih pooblastil in možnosti ter pravilnost strokovnih odločitev glede na uveljavljeno politiko pregona in izdana splošna navodila. Ugotovljene pomanjkljivosti ali napake se obrazložijo z navedbo konkretnih primerov.

(5) Državni tožilci in tožilsko osebje pri okrožnem državnem tožilstvu, katerih delo oziroma poslovanje je bilo pregledano, morajo biti seznanjeni z ugotovitvami pregleda in imajo pravico posredovati pojasnila ali vložiti ugovor pri Vrhovnemu državnemu tožilstvu v 15 dneh od prejema poročila o pregledu.

(6) O ugovoru iz prejšnjega odstavka odloča vrhovni državni tožilec, ki ni opravljal pregleda in ki ga posebej določi generalni državni tožilec. Odločitev o ugovoru mora biti obrazložena in je dokončna.

188. člen (prenos pristojnosti)

(1) Generalni državni tožilec lahko za postopanje v posamezni zadevi določi drugo krajevno pristojno državno tožilstvo, če je očitno, da se bo tako lažje izvedel postopek, ali če obstajajo za to drugi tehtni razlogi, zlasti varovanje nepristranskosti, samostojnega delovanja ali ugleda državnega tožilstva.

(2) O določitvi drugega pristojnega državnega tožilstva odloči z odločbo generalni državni tožilec na lastno pobudo ali na podlagi obrazloženega predloga pristojnega državnega tožilca, vodje okrožnega državnega tožilstva, vodje Specializiranega državnega tožilstva ali vodje Oddelka za preiskovanje in pregon zlorabe policijskih pooblastil. Odločba se vroči državnemu tožilstvu, ki je bilo krajevno pristojno v posamezni zadevi, in državnemu tožilstvu, ki mu je določena krajevna pristojnost v posamezni zadevi.

(3) Če državno tožilstvo zaradi posebnih okoliščin, ki onemogočajo izvajanje njegovih funkcij, ne more delovati na sedežu, lahko generalni državni tožilec po predhodno pridobljenem soglasju ministra z odločbo določi začasni sedež državnega tožilstva.

196. člen (pravice državnega tožilca na SDT)

(1) Državnemu tožilcu, ki je imenovan na SDT, pripada:

- okrajnemu državnemu tožilcu plača višjega državnega tožilca;
- okrajnemu državnemu tožilcu svetniku plača višjega državnega tožilca svetnika;
- okrožnemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca in
- okrožnemu državnemu tožilcu svetniku ter višjemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca svetnika.

(2) Dodeljenemu državnemu tožilcu pripada za čas, v katerem rešuje zadeve iz pristojnosti SDT:

- okrajnemu državnemu tožilcu plača višjega državnega tožilca;
- okrajnemu državnemu tožilcu svetniku plača višjega državnega tožilca svetnika;
- okrožnemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca in
- okrožnemu državnemu tožilcu svetniku ter višjemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca svetnika.

(3) Način evidentiranja in obračunavanje časa iz prejšnjega odstavka se določi z Državnotožilskim redom.

(4) Državnemu tožilcu, ki mu v skladu s prvim in drugim odstavkom tega člena pripada plača višjega državnega tožilca, mu ta pripada v višini plačnega razreda, v katerega je v skladu z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, uvrščena funkcija, ki jo zaseda višji državni tožilec ob uvrstitvi. Če je ta razred pred imenovanjem na SDT oziroma dodelitvijo na SDT že dosegel ali ga je presegel, se uvrsti za en plačni razred višje.

(5) Če državni tožilec, ki je imenovan ali dodeljen na SDT, po prenehanju takšnega imenovanja ali dodelitve, nadaljuje z delom v posameznih zadevah iz pristojnosti SDT, se višina njegove plače določi po drugem odstavku tega člena.

(6) Premestitev in dodelitev državnega tožilca na SDT ne posegata v njegov naziv in položaj.

(7) Glede položaja in napredovanja državnega tožilca se za čas trajanja dodelitve na SDT smiselno uporabljajo določbe tega zakona, ki urejajo dodelitev državnega tožilca na drugo državno tožilstvo.

(8) Državnemu tožilcu, ki je dodeljen na SDT, se lahko izjemoma dodelijo v delo zadeve iz pristojnosti državnega tožilstva, pri katerem je imenovan, ob upoštevanju obsega dela, ki ga državni tožilec opravlja pri SDT.

198. člen

(obveščanje, dodelitev in prenos zadev)

(1) SDT obravnava vse zadeve iz drugega in četrtega odstavka 192. člena tega zakona, druge zadeve pa le, če so podani pogoji iz tretjega odstavka 192. člena tega zakona.

(2) Vodja krajevno pristojnega okrožnega državnega tožilstva oziroma vodja pristojne uprave oziroma enote Policije morata nemudoma obvestiti vodjo SDT o zadevah, glede katerih je podana pristojnost SDT po drugem odstavku 192. člena, in mu brez odlašanja posredovati spise zadeve z vsemi zbranimi dokazi.

(3) Vodja SDT lahko odredi, da se zadeva, za katero je pristojno SDT, dodeli krajevno pristojnemu okrožnemu državnemu tožilstvu, če ugotovi, da niso več izpolnjeni pogoji za dodelitev zadeve SDT ali iz razlogov smotrnosti. Če se vodja krajevno pristojnega okrožnega državnega tožilstva ne strinja z dodelitvijo, lahko ta predlaga, da o utemeljenosti predloga odloči generalni državni tožilec.

(4) Če je zadeva v skladu s prejšnjim odstavkom dodeljena krajevno pristojnemu okrožnemu državnemu tožilstvu, se mu odstopijo spisi zadeve in o tem obvesti pristojnega vodjo uprave oziroma enote Policije.

(5) Če krajevno pristojno državno tožilstvo obravnava zadevo iz tretjega odstavka 192. člena tega zakona, lahko vodja SDT na lastno pobudo ali na pobudo državnega tožilca, kateremu je zadeva dodeljena, z obrazloženim predlogom zaprosi vodjo krajevno pristojnega okrožnega državnega tožilstva, da se zadeva dodeli v obravnavo SDT. Če se vodja krajevno pristojnega okrožnega državnega tožilstva ne strinja s predlogom, lahko vodja SDT predlaga, da o utemeljenosti predloga odloči generalni državni tožilec. Če je zadeva dodeljena SDT, se mu odstopijo spisi zadeve in o tem obvesti pristojnega vodjo uprave oziroma enote Policije.

(6) Če krajevno pristojno državno tožilstvo obravnava zadevo, za katero meni, da so izpolnjeni pogoji iz četrtega odstavka 192. člena tega zakona za dodelitev zadeve SDT, lahko vodja krajevno pristojnega okrožnega državnega tožilstva na lastno pobudo ali na pobudo državnega tožilca, kateremu je zadeva dodeljena, vodji SDT poda obrazložen predlog, da se zadeva obravnava pri SDT, lahko pa tudi predlaga, da jo obravnava državni tožilec pristojnega okrožnega državnega tožilstva na podlagi dodatne dodelitve v SDT (četrty odstavek 193. člena tega zakona). Če se vodja SDT ne strinja s predlogom, lahko vodja krajevno pristojnega okrožnega državnega tožilstva predlaga, da o utemeljenosti predloga odloči generalni državni tožilec. Če je zadeva dodeljena SDT, se mu odstopijo spisi zadeve in o tem obvesti pristojnega vodjo uprave oziroma enote Policije.

(7) Podrobnejša navodila o dodeljevanju zadev in o organiziranju dela na SDT določa Državnotožilski red.

(8) Okrožno državno tožilstvo, ki bi bilo krajevno pristojno za obravnavanje zadeve, mora sodelovati s SDT pri opravljanju njegovih nalog, zagotavljati potrebno administrativno in tehnično pomoč ter druge pogoje za delo.

203.a člen
(pristojnost in dodelitev)

(1) Pri SDT deluje oddelek za postopke v zvezi z odvzemom premoženja nezakonitega izvora (v nadaljnjem besedilu: Civilno finančni oddelek).

(2) V skladu z določbami zakona, ki ureja odvzem premoženja nezakonitega izvora, Civilno finančni oddelek sodeluje s krajevno in stvarno pristojnimi državnimi tožilstvi, ki vodijo predkazenske ali kazenske postopke, povezane s sumom obstoja premoženja nezakonitega izvora, oziroma finančne preiskave po zakonu, ki ureja odvzem premoženja nezakonitega izvora.

(3) Za opravljanje zahtevnejših strokovnih del s področja obravnavanja zadev iz pristojnosti Civilno finančnega oddelka se na SDT lahko dodeli državni pravobranilec.

(4) O predlogu za dodelitev državnega pravobranilca odloča Državnotožilski svet na predlog vodje SDT. Odločitev o predlogu vodje SDT skupaj s predlogom za dodelitev državnega pravobranilca pošlje Državnotožilski svet generalnemu državnemu pravobranilcu. O dodelitvi državnega pravobranilca na SDT odloča generalni državni pravobranilec v skladu z določbami zakona, ki ureja sodniško službo v delu, ki se nanaša na premestitev in dodelitev sodnika. Generalni državni pravobranilec pred odločitvijo pridobi pisno soglasje državnega pravobranilca in mnenje vodje oddelka, na katerem opravlja naloge. Prijava državnega pravobranilca na poziv k prijavam za dodelitev šteje za pisno soglasje.

(5) Državni pravobranilec, ki je za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog s področja obravnavanja zadev iz pristojnosti Civilno finančnega oddelka dodeljen na SDT, obdrži pravico uporabljati naziv državni pravobranilec in mu obveznosti, ki izhajajo iz njegovih nalog, ne mirujejo.

(6) Državni pravobranilec, ki je za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog s področja obravnavanja zadev iz pristojnosti Civilno finančnega oddelka dodeljen na SDT, je lahko v tem času v celoti ali deloma oproščen opravljanja nalog državnega pravobranilstva. O oprostitvi opravljanja nalog državnega pravobranilstva odloča generalni državni pravobranilec.

204. člen
(organizacija in vodenje)

(1) Pri Vrhovnem državnem tožilstvu kot notranja organizacijska enota Vrhovnega državnega tožilstva deluje Strokovno informacijski center (v nadaljnjem besedilu: SIC).

(2) SIC vodi državni tožilec, ki ga z letnim razporedom imenuje generalni državni tožilec.

(3) Naloge iz pristojnosti SIC opravljajo vsi vrhovni, višji in dodeljeni državni tožilci na Vrhovnem državnem tožilstvu ter tožilsko osebje.

(4) Sredstva za delovanje centra se zagotavljajo iz proračuna Republike Slovenije.